

ခင်နှင်းယု

ချစ်ခြင်းတို့အားဖြည့်

- ❖ စာမူခွင့်ပြုချက် - ၆၈၁/၉၆ (၁၁)
- ❖ မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၁၅/၉၇ (၁)
- ❖ မျက်နှာပုံပန်းချီ - မောင်မောင်သိုက်
- ❖ ထုတ်ဝေသူ - ဦးစိုးကြည်
စိုးကြည်စာပေ
၃၈၇/က၊ (၇) ရပ်ကွက်၊ ဗျာပုံလမ်း
၁၃မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ခင်နှင်းယု

- ❖ ပုံနှိပ်သူ - ကလျာ OFFSET (မြ-၀၂၆၇၀)
၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေပိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
ရန်ကုန်မြို့။

ချစ်ခြင်းကို အားပြု၍

- ❖ အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- ❖ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ❖ ၁၉၉၇ ခု၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်
- ❖ ကွန်ပျူတာစာပေ - ZAW
- ❖ ဗလင် - ဦးထွန်းဆိုင်

အမှာ

ဒေါ်ခင်နှင်းယုက သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုရှည် 'ချစ်ခြင်းကို အားပြု၍'
မှာ ကျွန်မ အမှာရေးပေးပါဆိုပြီး သူရေးထားတဲ့ ကော်ပီတွေ
ကျွန်မဆီ ပို့လိုက်ပါတယ်။

ကော်ပီတွေက ကွယ်လွန်သူ လက်တွေ့ကျော် ကျားဘညိမ်း
ရဲ့ဇနီး မကြည်ဆီက ရတဲ့ သူတို့လင်မယားအကြောင်းများကို
ဝတ္ထုပုံစံ ရေးထားတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ရေးထားတာက တကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ အရေးခံတွေက
ကျွန်မနဲ့ မောင်နှမ၊ ညီအစ်မလို ရင်းနှီးသူများ၊ ရေးသူက
နိုင်ငံကျော် ဝတ္ထုရေးဆရာမ ဒေါ်ခင်နှင်းယု ဆိုတော့ ဖတ်
လို့လည်းကောင်း၊ ဖတ်ချင်စရာလည်းကောင်း၊ မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်
တဲ့ ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဖတ်ပါတယ်၊ တစ်ပုဒ်လုံး ဖတ်လည်းပြီးပါရော
သွားလေသူ ကိုဘညိမ်းကို သတိရလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။
ခုနေ သူရှိစေချင်တယ်၊ ဒီစာအုပ်ကို သူဖတ်ရစေချင်တယ်လို့
ကျွန်မစိတ်ထဲ မချိတရီ သူ့ကို တမ်းတမိ၊ လွမ်းဆွတ်မိတယ်။

ကိုဘညိမ်းသာ ရှိရင်လေ၊ ဒေါ်ခင်နှင်းယုရဲ့ စာအုပ်ကို
သူခါးကြားမှာ ညှပ်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့တိုက်ကိုလည်း လာမယ်၊
ဈေးချိုက သူတို့အဖွဲ့တွေစုဝေးနေကျ ကျော်လွင်ရဲ့ လက်ဖက်

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

ရည်ဆိုင်လို နေရာတွေကိုလည်းသွားမယ်။ သွားပြီးရင် 'ကျား
ဘညိမ်းအကြောင်း-နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်နှင်းယု
က ရေးထားပါပြီ။ ကလေး ၈ ယောက်အဖေ ကျားဘညိမ်းဟာ
တစ်သက်လုံး လက်စေ့ထိုးနေနိုင်ဖို့ သူ့ဇနီးသည်က ပါရမီဖြည့်ဖို့
လုပ်ကျွေးပုံတွေ စုံအောင်ပါတယ်' လို့ အပျက်လိုလို တကယ်
လိုလိုနဲ့ပြောရင်း ဒီစာအုပ်ကို 'ဖတ်စမ်းပါ၊ ဖတ်ကြည့် စမ်းပါ'
လို့ ထိုးပေးနေမှာပါ။

ကျွန်မကိုတော့ 'ဖတ်ပါဦး ဒေါ်အမာရယ်၊ ကောင်းလိုက်
တာ၊ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းတွေ၊ ဒေါ်ခင်နှင်းယု ဒါကြောင့်
ကျော်ပေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်အမာ ကျွန်တော့်အကြောင်း
တော့ 'ရေးဦးနော်' လို့လည်း ပြောနေမှာပါ။

ကိုဘညိမ်းဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ကင်ဆာရောဂါ လာ
ဖြစ်လို့ 'သေရတာ။ သူက အရက်သောက်တဲ့သူလည်း မဟုတ်၊
ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူလည်း မဟုတ်။ သူ ဒီဝေဒနာသာ ဖြစ်
မလာရင် နေမယ်ဆို အသက်အရှည်ကြီး နေနိုင်မယ့်သူ။
ခုတော့ သူမရှိတာပဲ ၇ နှစ်လောက် ရှိပါပြီကော။

တကယ်တော့ ကိုဘညိမ်းမိန်းမ မကြည်ဟာ ကိုဘညိမ်းကို
ယူမိရာမှာ 'ကျွန်မရဲ့ စွန့်စားခန်း' လို့သာ နာမည်ပေးပြီး
သူ့ဘဝ သူ့အဖြစ်ကို ရေးဖို့ ကောင်းတော့တာပါ။ ဒါပေမယ့်
မကြည်ဟာ ကိုဘညိမ်းကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ပြီး

ကိုဘညိမ်းရဲ့ဝါသနာကို သူ ဘယ်လို အနစ်နာခံပြီး အလိုလိုက်
အားပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အသားယူ ပြောကြားမှုမျိုး ဘယ်နေ
ရာမှာမှ မပါပါဘူး။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ အကြောင်းဆက်
ပေါင်းဖက်ရတဲ့ ကိုဘညိမ်း ကုသိုလ်ကောင်းတာပေါ့။

မကြည်သာ အသားယူတတ်သူမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရင် 'ညည်းတို့
ကိုဘညိမ်းက ငါလိုမိန်းမနဲ့ရလို့ ကျားဘညိမ်း၊ ကျားဘညိမ်း
ဖြစ်လာတာပါအော်' လို့ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်သူပါ။ သို့ပေမယ့်
မကြည်ဟာ မြန်မာမွတ်ဆလင် အမျိုးသမီး ဖြစ်လေတော့ သူ
အိမ်ထောင်ကိုလည်း သူက သတ္တိနဲ့ ရှာဖွေကျွေးမွေးပြီး သားသမီး
တွေကို ပြုစုပျိုးထောင်တယ်။ သူ ယောက်ျားကိုလည်း ဘာမဆို
ဦးစားပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်သာပဲ သူ့ဝတ္ထုကလေးက 'ချစ်ခြင်း'
ကို အားပြု၍ ဆိုတဲ့ မယုတ်မလွန် ခေါင်းစဉ်လေးနဲ့ ထွက်ပေါ်လာ
တာပေါ့။

ဖတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ကလေးပါ။

ဗုဒ္ဓ ဒေါ်အောင်

ချစ်ခင်ကို အားပြု၍

ခင်နှင်းယု

မိုးမြေအားလုံးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော အလ္လာအရှင်မြတ်သည် ကျွန်မအတွက် သားလေးဂျွန်နီကို ပေးသနား တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က ၂၈-၅-၄၆ အင်္ဂါ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ သားငယ်ကိုတင်၍ ကျွန်မ တစ်မိမိမိကြည့်နေမိသည်။ ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းမှာ ကျွန်မနှင့်တူသည်။ မျက်နှာပေါက်လည်း ကျွန်မနှင့် ဆင်ပုံ ရပေမည် အသားညိုပုံက သားတို့ပါပါ၏ အသားအရေ။

သားကို မွေးဖွားသော မန္တလေးမြို့ ကာတစ်ဆေးတိုက် မှာ ကျွန်မလိုပင် မိခင်သားဖွားလူနာတွေ အပြည့်၊ ကာတစ် ဆေးတိုက်မှာ ၂၆ လမ်းနှင့် ၈၃ လမ်းထောင့်မှာရှိသည်။ မိခင် ဖြစ်၍ မန္တလေးမှာ အစွမ်းကုန် ပူနေချိန်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မရင်မှာ အေးမြနေသည်။ သားမျက်နှာသည် နွေနှောင်းမှာ

ပွင့်သော ပန်းတစ်ပွင့်။

ဖူးပွင့်စဝတ်လွှာသည် ရနံ့တစ်မျိုးကို ထုတ်လွှင့်နေသည်။ သားကို ပွေ့ယူ၍ သားမျက်နှာကို ကျွန်မပါးပြင်နှင့် အပ်ထားမိသည်။ ညင်သာစွာ ကျွန်မ နမ်းလိုက်သောအခါမှာ သားမျက်နှာက ပြီးယောင်သန်းသွားသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သား၏ အပြုံးသည် နွေည၏ လမင်းရောင်လို ရွှန်းပကြည်လင်၍ ကျွန်မရင်ကို အေးမြစေပါသည်။

အို ကျွန်မရင်မှာ အင်အားတွေ ပြည့်လာသည်။ ပီတိတွေ ဖြည့်လျှမ်းလို့...

‘သားရယ် ... ဘုရားသခင်က အမေ့ဘဝမှာ လက်တွဲနိုင်ဖို့ သားကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပြီ၊ အမေ အားသစ်တွေနဲ့ ဘဝကို တစ်ဖန်ပြန်စတင်တော့မယ်’

ကျွန်မရင်ထဲက တီးတိုးရေရွတ် စကားပြောရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ပါးပေါ်မှာ စီးကျလာသည်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာ ခံစားရသော ဝေဒနာမှ ကျွန်မမျက်ရည်တွေ စီးသွန်ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကြည် ဟင် ... မျက်ရည်တွေကျလိုပါလား’

သားတို့ပါပါ အသံကြားမှ ကျွန်မ မော့ကြည့်မိသည်။ ဧည့်သည်ချိန်ရောက်လာပေပြီ။

‘ခေါင်းကိုက်မယ်လေ၊ မငိုနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား၊’ တို့များသားလေးရလာတာ ဝမ်းသာစရာပဲ’

သူက ကျွန်မပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်ကို သုတ်လုဆဲဆဲ... ‘ဘေးမှာ လူတွေနဲ့’

ကျွန်မ သတိပေးလိုက်တော့ သူ့သားကို ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ မျက်ရည်ကို ကျွန်မဘာသာ သုတ်လိုက်ပါသည်။ သားတို့ပါပါ၏ ဒီလိုအပြောတွေ၊ သားတို့ပါပါ၏၊ ဒီလို ယုံယခံတွေအောက်မှာ ကျွန်မ ယစ်မူးမှိုင်းမိခဲ့သည်မှာ ၆ နှစ် တာရှိခဲ့ပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ အပြောကောင်းတာက လည်း မိန်းမတွေ ကျလောက်သည်ထင်ပါရဲ့... ဪ သားတို့ပါပါ။

သားကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်၍ ပီတိဖြစ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်မှာ ဝေဒနာမျိုးစုံ ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မ လက်ကို ကျွန်မကြည့်မိသည်။ ဤလက်ကို ဘုရားသခင်က ကျွန်မအတွက် ဖန်ဆင်းပေးတော်မူသည်။ ဤလက်ဖြင့် ကျွန်မ မျက်

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ရည် ကျွန်မသုတ်ရပါမည်။ ဤလက်ဖြင့် ထမင်း၊ မုန့်တို့ကို ကျွန်မ ဖန်တီးရပါမည်။ ဤလက်ဖြင့် ကျွန်မသားငယ်ကို ပြုစု ပျိုးထောင်ရပါဦးမည်။

ဘုရားသခင်က လက်ကိုသာ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တော်မူ သည်။ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ကျွန်မဦးနှောက်နှင့် တွေးခေါ်၍ ကျွန်မဘာသာ စွမ်းဆောင်ရမည်ကို ကျွန်မ နား လည်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ အားငယ်စရာမရှိ၊ ကျွန်မဘဝအတွက် သားငယ် တစ်ယောက်ကို ဘုရားသခင် ထပ်မံဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပြီ မဟုတ် ပါလား။

ပေါင်မပြည့်ဘဲ မွေးသော ပထမသမီးဦးလေးနှင့် ငယ်စဉ် က ဆုံးသွားသော ဒုတိယသားငယ်ကို အလွှာအရှင်မြတ် ခေါ် တော်မူသွားပြီ။ ကျွန်မအတွက် အင်အားသစ်အဖြစ် နောက်ထပ် သားငယ်ကို ဖန်ဆင်းပေးတော်မူသော အလွှာအရှင်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ကျွန်မ အောက်မေ့လျက်ပါ။

ဒါပေမယ့် သားတို့သားအဖကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ဘုရားသခင်ကို မေးခွန်းမေးနေမိသည်။

‘အဖ ဘုရားသခင်၊ သားတို့ပါပါအတွက် ကျွန်မကို ဖန်ဆင်းခဲ့သလား၊ ကျွန်မအတွက် သားတို့ပါပါကို ဖန်ဆင်းခဲ့ ပါသလား’

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မဘဝက ပြေဆိုခဲ့ပါသည်။ ။

(၂)

အာသာဝတီ

‘ဒေါက်’

ကြမ်းပေါ်ကို စာခေါက်ဖြူဖြူလေး ကျလာသည်။ ကျွန်မက စာခေါက်ကိုကြည့်ရင်း လန့်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က နေသောအိမ်မှာ ၈၃ လမ်းနှင့် ၂၉ လမ်းထောင့်မှာ ဖြစ်သည်။ အိမ်က ခြောက်ခန်းတွဲ ၂ ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ၅ ခန်းကို ပါပါက စားသောက်ဆိုင်ဟိုတယ် ဖွင့်ထားပါသည်။ အစွန်ဆုံးအခန်း အောက်ထပ်မှာ ကျွန်မတို့ နေသည်။ အပေါ်ထပ်မှာတော့ စူရတီအိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမများနေကြသည်။

ပါပါက ကုလားတစ်ယောက်ကို သနား၍ ကျွန်မတို့အိမ်

ရှေ့အုတ်ခုံလေးမှာ ကွမ်းယာဆိုင် ထွက်ခွင့်ပေးထားပါသည်။ ထိုကွမ်းယာဆိုင်မှ စာခေါက်လေး ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းမြမြတို့ အတူထိုင်နေစဉ် စာခေါက်လေး ကျလာ၍ ကျွန်မက ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။

‘ဘာစာလဲ ကြည်ကြည်’

‘ဘယ်သိမလဲ မြမြရယ်၊ ရော ... ရော ဖတ် ကျွန်မက သူလက်ထဲ စာခေါက်လေး ပေးလိုက်ပါ သူက စာကို ဖွင့်ဖတ်ရင်း...

‘ကြည်တဲ့... ရည်းစားစာ ဆရာ’

ရည်းစားစာတဲ့၊ အထူးအဆန်း။ ကျွန်မမှာ ကျောင်းမှာ ၆ တန်းထိ ပညာသင်ပြီးကတည်းက ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က များသောအားဖြင့် မိဘတွေသည် သမီးများကို အတန်းကြီးသည်အထိ မထားလို၊ ၆ တန်း၊ ၇ တန်းရောက်လျှင် ကျောင်းထွက်၊ အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်စေသည်။ ရည်းစားထားမှာစိုးကြသည်။ မြမြဆိုသည်ကလည်း ကျွန်မ၏ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း။ ကျွန်မနှင့် ပြင်ပအဆက်အသွယ်မရှိ၍ သူတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ သူက ရည်းစားစာဟူ၍ ပြောလိုက်တော့

ကျွန်မရင်ထဲ တုန်သွားပါသည်။ ပါပါများ ဝင်လာမလား။ ကျွန်မ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူငယ်ချင်းကို ခေါ်ကာ ကျွန်မတို့ အိပ်ထဲ ဝင်သွားကြသည်။

‘ပါပါသိရင် ကြည့်ကို ဆူတော့မယ်’

ကျွန်မက ပါပါကို ကြောက်ရင်းစွဲနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဘာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။ စာကိုလည်း မကြည့်မိ။ ‘မကြည့်ကလဲ အရမ်းကြောက်တာပဲ၊ ဘယ်သူကပေးတာ မသိဘဲနဲ့၊ မကြည့်က ပြန်ကြိုက်ရတာလဲ မဟုတ်ဘဲ၊ စာလဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦး’

မြမြက ဘယ်လိုပြောနေနေ ကျွန်မရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ခေတ်က ‘သမီး’ တွေနှင့် ကျွန်မတို့ခေတ်က ‘ဖခင်’ တွေ ဆက်ဆံရေးက တစ်မျိုး။ ပါပါသည် တစ်နေ့လုံးနေ၍ ကျွန်မကို စကားတစ်လုံးမှ မပြော။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ကျွန်မကို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားသည်။ ကျွန်မကို လိုချင်၍ လာရောက်တောင်းရမ်းသူတွေ ရှိပေမဲ့ ပါပါက ဘယ်သူ့ကိုမှ သဘောမတူ။ လက်မခံ။ ပါပါ ကျွန်မကို လက်လွှတ်ရမှာ စိုးပုံရသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ

ဘယ်ကိုမှ သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်းမပြုရ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဆို၍ မြမြတစ်ယောက်ပဲ အဝင်အထွက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်မှ စူရတီ အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမများပဲ ကျွန်မအဖော် ဖြစ်သည်။

ပါပါက အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံး ကျွန်မကို ဝယ်ပေးထား၍ ကျွန်မ စက်ပန်းထိုးသည်။ ပထမတော့ ဝါသနာအလျောက် အပျော်သဘော ထိုးပေမင့်၊ ကျွန်မလက်ရာ ကြိုက်သူတို့ရှိ၍ ကျွန်မအဖို့ ဝင်ငွေရလာသည်။ ဒီစက်ပန်းထိုး၍ ရသမျှသော ဝင်ငွေကို ကျွန်မ စုထားသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ကျွန်မ စုထားသော ငွေနှင့် ဈေးချိုထွက်ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေး၊ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ကြသည်။ စားချင်တာ ဝယ်စားကြသည်။

‘ဟဲ့...မိကြည်၊ ရည်းစားစာ၊ မင်းကိုရေးတာ ဖတ်ပါဦး’

သူက စာဖတ်ပြီး ပြောသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ဝေဝါးနေပါသည်။ ခုခေတ်ကလေးတွေ အနေနှင့် ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး ရည်းစားစာအပေးခံရသော အချိန်၏ ခံစားချက်ကို ပြောပြလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြမည်။ ကျွန်မအတွက်တော့ ရည်းစား

ထားဖို့ နေနေသာသာ ရှည်းစားစာခေါက် ပြတင်းမှ ကျလာခြင်းပင် ကျွန်မ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူလို ခံစားနေရသည်။

‘မြ... ရယ် ကြည် ကြောက်တယ်၊ ပါပါသိတာထက် အစ်ကို သိမှာစိုးတယ်’

စာဖတ်ကြည့်ရမှာကိုပင် ကျွန်မ ကြောက်လန့်နေသည်။ ကျွန်မနှင့် အမြွှာပူးမွေးသော ညီမ ဆုံးသွား၍ ကျွန်မနှင့် အစ်ကို ကိုဘဦး မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ အစ်ကိုကလည်း မျက်နှာထားတင်းတင်းပါပဲ။ ဤမိဘမောင်ဖား အစ်ကိုတွေကြားမှာမှ ဒီစာခေါက်က ရောက်လာရလေခြင်း။

မရဲတရဲနှင့် စာကို လှမ်းကိုင်၍ ကြည့်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်း စာလုံးတွေ ထင်ရှားလာသည်။ ဤလက်ရေးရှင်သည် တစ်နေ့သော် သားတို့ပါပါ ဖြစ်လာမည်ကို ကျွန်မ မတွေ့မီ၊ မမျှော်မှန်းမိပါ။

ကြည်

ဒီစာကို ရေးသူဟာ ကြည့်ကို ချစ်သူပါ။

ကြည့်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

မောင်

ရှည်းစားစာကတော့ မှန်သည်။ သူ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်မလို အိမ်တွင်းပုန်းက ဘယ်ယောက်ျားလေးနှင့်မှလည်း အဆက်အသွယ် မရှိ။ အပေါ်ထပ်က စူရတီကုလားမတွေလို ခေါင်းမြီးမရှိရုံ တစ်မယ်ပဲရှိသည်။ ရပ်ကွက်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မရှိပါ။ မရှိရအောင်ကို ပါပါက ထား၍ အစ်ကိုက ကျွန်မကို ကုမ္ဘာ့လိုစောင့်သည်။ ဘယ်ယောက်ျားလေးနှင့်မှလည်း အဆက်အသွယ် မရှိသော ကျွန်မအဖို့ ဒီစာသည် ပထမဆုံးစာ။

ယကွကုမ္ဘာ့ ဝန်းရံစောင့်နေသော ကျွန်မနှလုံးသားကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်စာ၊ ကျွန်မသည် အာသာဝတီနတ်ပန်းလို တန်ဖိုးရှိမရှိတော့ ကျွန်မ မသိပါ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မ အနာဂတ်သည် နေရောင်ခြည်ပင် မထိသည့် အာသာဝတီနတ်ပန်းလေးလိုပဲ ဂန္ဓမာတောင်မှာ စံစားနေရမှာလား။

စုံမြိုင်ခြေ ကန္တာရခရီးမှာ ဘယ်ထီးမှမပါသော ဘဝကြမ်းစွာ ခြေလှမ်းရမည်လား။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မ မသိ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်မ သိချင်သည်။

စာခေါက်လေးက နေ့စဉ်လိုပင် မှန်မှန်ပင် ကျလာတတ်သည်။ ဘုရား...ဘုရား ပါပါတို့၊ အစ်ကိုတို့ရှိချိန်များ စာခေါက်

ကျလာမှဖြင့် မီးပွင့်တော့မှာပဲ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။
တစ်နေ့တော့ မြေ ကျွန်မ ခံစားချက်ကို သိသည်။

‘ကြည်ရယ် မင်းကလဲ ကြောက်လိုက်တာ၊ တို့ရည်းစား
ထားကြည့်ရအောင်’

‘ဘာ’

ကျွန်မ အလန်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

‘ကြည် အသတ်ခံရမှာ၊ ပါပါက သတ်မှာ၊ အစ်ကိုက
ရိုက်မှာ’

ကျွန်မစကားကို နားထောင်ရင်း သူငယ်ချင်းက ရယ်နေ
သည်။

‘သူတို့မသိအောင်ပေါ့ ကြည်ရယ်၊ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်ဘာသာ
ရည်းစားတစ်ယောက် ထားမယ်၊ မင်းလဲထား၊ သူ့ဆီ စာပြန်လိုက်’

ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဘာစာပြန်ရမှန်း မသိ။ သူ
က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူသားသမီးလဲ ကျွန်မ မသိ။ နောက်နေ့
တွေမှာတော့ မြေနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်မ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်
ပါသည်။ စာထဲမှာတော့ ထွေထွေထူးထူး မရေးပါ။

‘ဘာသာမတူမှာ စိုးသည်’

ဆိုသော စာတစ်ကြောင်းလေးပဲ ရေးလိုက်ပါသည်။ နောက်
နေ့ သူ့စာမှာ ‘အစ္စလာမ်’ ဘာသာချင်းတူကြောင်း စာပြန်လာ
ပါသည်။

သူ ဘယ်သူဆိုတာကို ကျွန်မ သိလာရပါသည်။ သူ မိဘ
အရင်းများမှာ ဦးစံမင်း-ဒေါ်မမကြီး ဖြစ်၍ ၂၅ လမ်းမှာ နေ
သည်။ သူက ဦးစံမင်း၏ ညီအငယ်ဆုံး ဦးစံလင်း-ဒေါ်အေးမြ
မွေးစားမိဘတွေနှင့် အတူနေသည်။ ၂၅ လမ်းနှင့် ၂၄ လမ်း
ကြား စစ်ကိုင်းတန်း ဗလီဝင်းပေါက်မှာ နေကြသည်။ ဆရာကြီး
ဦးရာဇတ် နေရှင်နယ်ကျောင်းသားမှန်း ကျွန်မ သိတော့ သူ
ပညာရေးကိုလည်း စိတ်ချပါသည်။ လက်ဝှေ့ထိုးတော်သော
ကျောင်းသား ကိုဘညိမ်းဆိုတော့ ကာယရော ဉာဏရော တော်
သူအဖြစ် ကျွန်မ သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။ အထူး
သဖြင့် သတင်းမွေးသည်က ၁၉၃၆ ခုနှစ်မှာ အမျိုးသား
ကျောင်း ချန်ပီယံဖလားကို ဆွတ်ခူးနိုင်သည်တဲ့။ ဒီစဉ်က သူ
၁၃ နှစ် သားလောက်ပဲရှိဦးမည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ခြောက်လလောက်
မှာ ဖြစ်လာပါသည်။ ခါတိုင်းလို သူပစ်ပေးသောစာမှာ ကျွန်မ

တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထိုင်နေရာသို့ ကျလာသည်။ ကျွန်မက စာကို ဘော်လီအိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်စဉ်၊ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လာသော အစ်ကိုက မြင်လိုက်သည်။ အစ်ကိုသည် ချက်ချင်းပင် အမေ့ကို လှမ်းတိုင်လိုက်ရင်း ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကောင်မလေး အိပ်ခန်းထဲ လာခဲ့’

အစ်ကိုအသံက ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။

ကျွန်မ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အမေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲကွယ်၊ သားက ရိုက်နှက်မနေပါနဲ့’

အမေ တောင်းပန်ပေမင့် မရ။

‘အမေ ဘာသိလို့လဲ၊ သူ့အိတ်ထဲမှာ စာရှိတယ်၊ လာခဲ့ အိပ်ခန်းထဲလိုက်ခဲ့’

ကျွန်မကို ခေါ်ကာ သူက အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမသား နှလုံးသားက ခံစားချက်ကို ဦးနှောက်က ချက်ချင်းသိသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မက စာကို မြဲမြဲလက်ထဲထည့်၍ အခန်းထဲဝင်လိုက်သွားသည်။

‘အစ်ကို ရှာကြည့်၊ ကျွန်မမှာ ဘာစာမှ မရှိဘူး’

‘သူ့ကိုချစ်သော အချစ်သည် အလွန်ကြောက်ရသော အစ်ကိုကို ရင်ဆိုင်ရဲအောင် သွေးထိုးပေးလိုက်သည်။’

‘ငါ့ကို ညာလို့ ဘာရမလဲ’

အစ်ကိုသည် ကျွန်မအင်္ကျီအိတ်ကအစ ရှာသည်။ ဘာမှ မတွေ့တော့ ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ကျွန်မကို ခါးပတ်ချွတ်၍ ရိုက်သည်။ လက်မောင်းတွေ ပေါင်တွေမှာ အစင်းတွေ အရှိုးတွေနှင့် အညိုအမည်းစွဲနေသည်။ ချစ်သူအတွက်ပဲ တောင့်ခံလိုက်ပေါ့။ ကျွန်မက မျက်ရည်တစ်ပေါက်မကျ။ ချစ်သူမျက်နှာကိုပဲ သတိရရင်း အစ်ကိုရိုက်သည်ကို မတ်မတ်ရပ် ခံနေသည်။ အမေ ဝင်လာပြီး တားတော့မှ အစ်ကို လက်လျှောသွားသည်။

တကယ့်ကိုပါ၊ ထိုစဉ်က ကျွန်မ သိချင်းဟောင်းတစ်ခုကို သတိရနေသည်။

မွေးမေလေး သူစိတ်ဆိုးလို့ မိုင်းတောင်ကြီးကိုကိုင်ကာ မိုးရစ် ပိုးကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်လေ...

ကျောစိစိကြေ

နေချင်ပြီ ဆုတောင်းရဲ့လေး

ချစ်တဲ့သူ လာကာမှ ဒဏ်ရာကို လှန်ကာပြလို
ငိုပါ့မယ်လေး...

တကယ်လို့များ ကျွန်မချစ်သူကိုသာ တွေ့လိုက်လျှင်တော့
ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ဒဏ်ရာကိုပြလို ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေး
မိမှာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ အဖြစ်က အမေက မရိုက်၊ အစ်ကိုက
ရိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ခေတ်က မိဘမောင်ဖား အစ်ကိုတွေကြား
မှာ ရည်းစားတစ်ယောက် ထားခဲ့ရသည်မှာ ပုန်ကန်မှုတစ်ခုလို
အပြစ်ကြီးလေးလှသည်တကား။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်စွန့်စား
လို့ ကာရံထားသော အတားအဆီး အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လို
ဖြတ်ကျော်ရသည်ကို ချစ်သူကတော့ သိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ
တို့ရင်မှာတော့ အချစ်ဝင်လာလျှင် ပိုမိုရဲရင့်လာသည်။ အရာရာ
ကို ရင်ဆိုင်ရဲသည် ဆိုသည်ကို အိမ်တွင်းပုန်း မိန်းမတစ်ယောက်
အနေနှင့် ကျွန်မ သိရှိလာပါသည်။

ဒုတိယ ပါပါနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိန္နရီ
ချောင်းခြားရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ ကိန္နရီမောင်နှံက ငွေသောင်းယံ
မှာ အတူနွဲ့ကာစံပြီးမှ မုန်တိုင်းကျ၍ ကွဲကာသွားရခြင်း၊ ကျွန်မ
တို့နှစ်ယောက်က စာချင်းသာဆက်သွယ်မိသည်၊ လူချင်း အနီး

ကပ် မတွေ့ရသေးခင် ခွဲခွာကြရတော့မည် ထင်ပါသည်။

သူ တောင်းဆိုသော ကျွန်မဓာတ်ပုံကို ကျွန်မ ပေးလိုက်
ပါသည်။ ဓာတ်ပုံကလည်း တစ်ပုံတည်းရှိသည်။ အိမ်ရှေ့အလှပြ
ဗီရိုပေါ်တွင် ထားသော ဓာတ်ပုံ။

‘ဘေတီ’

ပါပါ၏ ခေါ်သံ။ အသံက မိုးကြိုးသံလို ပြင်းထန်ရုံမက
မျက်လုံးက အစိမ်းရောင်တွေ တောက်နေသလို။

‘ထိုင်စမ်း’

သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ဖို့ ကျွန်မကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ကျွန်မ ပါပါရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ပါပါကို မညာနဲ့၊ မှန်မှန်ပြော၊ အိမ်ရှေ့က ဓာတ်ပုံ
ဘယ်ရောက်သွားလဲ’

ကျွန်မနှလုံးသားတွေ တဆုတ်ဆုတ်ခုန်နေပါသည်။ ဒါပေ
မင့် ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ကိုဘညိမ်းကို ပေးလိုက်ပါတယ်’

‘ဘာ’

သိသည်။ မုန်တိုင်းကျလာပြီ။ မိုးထစ်ချွန်း၍ မိုးကြိုး

ကလည်း ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသည် ရှိမှောင်
အုံ့မှိုင်း၍ ပြိုကျလာတော့မလို ပါပါ၏ တင်းမာသော မျက်နှာ
ကို ကျွန်မ မကြည့်ရဲ။ ကျွန်မ မျက်လွှာချနေသည်။

‘ပါပါ သိပ်ရှက်တယ်၊ ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး’

ပါပါ စကားရှည်ရှည်မပြောတော့။ ဒီစကားက အဓိပ္ပာယ်
အများကြီးရှိသည်။ အမေက ပြောပြတော့ ဟိုတယ်ဖွင့်ထား
သော စားသောက်ခန်းများကိုလည်း လေလံတင် ရောင်းချမည်။
အားလုံးအပြတ်ရှင်း၍ ပါပါအမျိုးတွေရှိရာ ပျဉ်းမနားကို ပြောင်း
တော့မည်တဲ့။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေလိုတဲ့။ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံသည် ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ဒါလောက် ပြောင်းလဲမှုကြီး
တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မမျှော်လင့်ပါ။

ကိုဘညိမ်းကလည်း ကိုဘညိမ်းပါပဲ။

၁၉၃၈ ခု၊ ကုလား-မြန်မာအဓိကရုဏ်းအပြီး၊ ၁၀ တန်း
သမား မူဆလင်ကျောင်းသားများကို ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ အဆောက်
အအုံမှာ ထားသည်။ ကိုဘညိမ်းကတော့ ဦးရာဇော်ကျောင်းမှ
မထွက်ပါ။ သို့သော် ထိုကျောင်းကို လာလည်ရင်း ကျောင်းသား
တွေကို ကျွန်မဓာတ်ပုံ ပြသတဲ့--ကျောင်းသားတွေက သူတို့ဖခင်

တွေပြော၊ ဖခင်တွေက ပါပါကို ပြောလာကြသည်။

ဘုရား-ဘုရား ကျွန်မအပြစ် ဒီလောက်ပဲ ကြီးပါသလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်ကျွန်မ ခွဲရမည်။ ပါပါနောက်ကို ကျွန်မ
လိုက်ရတော့မည်။

ကျွန်မသည် ပါပါအရှက်ကို ခွဲသူ။ ။

(၃)

မမလေး မောင်က ခိုးမယ်လို့

ပါပါ အစီအစဉ်တွေအားလုံး ကျွန်မ သူ့ကို စာရေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်က စုရတီကုလားမ ခေါင်းမြီးမြီးများကလည်း စစ်ကိုင်းတန်းကို ပြောင်းသွားကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းများအားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး၍ ပါပါက ပျဉ်းမနားကို သွားနှင့်သည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် အမေကို ဦးလေးက လိုက်ပို့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ပျဉ်းမနားကို မထွက်ခွာခင် နှစ်ရက်က စစ်ကိုင်းတန်း အိမ်မှာ လာရောက်အိပ်ဖို့ စုရတီကုလားမတွေက ကျွန်မတို့ သားအမိကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် အမေနှင့်

ကျွန်မ သွားအိပ်ကြပါသည်။

တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့ အမေက နှုတ်ဆက်စရာ မိတ်ဆွေများ ကျန်သေး၍ မြို့ထဲ ထွက်သွားပါသည်။

‘ကြည်ကြည် ဧည့်သည် မင်းကိုစောင့်နေတယ်’

အိမ်ရှင် စုရတီအမျိုးသမီး အကြီးက ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ ကျွန်မက မီးဖိုခန်းထဲနေရာမှဧည့်ခန်းကို ထွက်မည်အလုပ်-

‘ဧည့်ခန်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ’

အမျိုးသမီး လက်ညှိုးညွှန်ရာ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အောက်ထပ်မြေကြီးပေါ်မှာ ကိုဘညိမ်း၊ ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူက လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် အောက်ကိုဆင်းလာဖို့ ပြောပါသည်။

‘ကြည်ကြည် သွားလေ၊ မင်း အမေ မလာခင် သွားတွေ့လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၊ သူ စောင့်နေတာ ကြာပြီ’

စုရတီ မိသားစုက ကိုဘညိမ်းနှင့်ကျွန်မကို သဘောတူကြသည်။

‘ဟင့်အင်း ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်သွားရင် ပါပါ ကျွန်မကို သတ်မှာ’

ကျွန်မက အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

‘ခြံစည်းရိုးခြားထားတာ သူ ဝင်လို့မရပါဘူး၊ အမေ ပြန်လာတော့ တွေ့နေဦးမယ်၊ မင်း မြန်မြန်ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ’

ကျွန်မ အိမ်နောက်ဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်မ စည်းရိုးတစ်ဖက်စီ ခြား၍ စကားပြောနေကြပါသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် နှစ်ယောက်တွေ့ရခြင်းမို့ ကျွန်မ စကားပြော မထွက်အောင် ရင်တွေတုန်နေသည်။

‘အခုလိုက်ခဲ့ပါ ကြည်ရယ်၊ မောင် မခွဲနိုင်ဘူး’

သူ့အသံကတော့ ကြေကွဲနေပေမယ့် ကြည်လင်လို့။

‘မလိုက်ရဲဘူး၊ ပါပါ သိပ်စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်သွားရင် ပါပါ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမှာ’

‘မောင့်နောက်ကို မလိုက်ရင် ကြည့်ကိုလဲ မောင်သတ် မယ်၊ မောင်ကိုယ်ကိုလဲ မောင်သတ်မယ်၊ ဒီမှာကြည့်’

သူသည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒီစဉ်က သူကော ပါပါကော မသေဘဲ ကျွန်မသေသွားရင် ကောင်းပါ သည်။

သူနှင့်ကျွန်မကြားမှာ ခြံစည်းရိုးက ကာထားသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ ကျွန်မကို လှမ်းဆွဲလို့မရ။ သူက ထပ်ပြောပါသည်။

‘ကြည် ဒီနေ့ မလိုက်ရင် ဘူတာလိုက်ပြီး ဓားနဲ့ထိုးသတ် မယ်၊ မောင် လူစုထားတာ လူ ၄၀ လောက်ရှိတယ်၊ ဒီရပ်ကွက် ဟာ မောင့်ရပ်ကွက်’

သူက ခြိမ်းခြောက်ပြန်ပါသည်။

‘အမေ ပြန်လာတော့မယ်၊ ကြည့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်’

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ဝေဝဲကာ ပြောရင်း အိမ်ဘက်ဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ အမေ မရောက်ခင် ကျွန်မ အိမ်ပေါ်အရောက် ပြန်ခဲ့သည်။

ထိုည ၈ နာရီမှာ မီးရထားဘူတာကို ဆင်းရမည်ဖြစ်ပါ သည်။ ရထားက ည ၉ နာရီမှ ထွက်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက အမေအပြန်ကို စောင့်ရင်း အင်္ကျီအဝတ်အစားအသစ်တွေ အိပ် ခန်းထဲမှာ လဲနေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ လူသံကြားနေရသည်။ အိမ်ရှင်စူရတီ အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ့အမေလာမှ ပြောပါ’

ကျွန်မက ထိတ်လန့်သွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီ။

‘ခဏလေးပါ...ကျွန်တော် သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပဲ ပြောချင်လို့ပါ’

ကိုဘညိမ်းအသံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။ ကျွန်မ ချွေးစေးတွေပြန်လာကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ခုတင်အောက်ကို ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သေတ္တာတွေကြားမှာ ကျွန်မ ပုန်းနေသည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘ဒီအိမ်က တို့အိမ်ကွယ့်၊ တို့အိမ်ပေါ်မှာ ကြည်ကြည် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တို့မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ မနက်ကလဲ မင်းစကားပြောခွင့်ရပြီပဲ၊ သူ့အမေလာတော့ သူ့အမေကို ခွင့်တောင်းပါ၊ မင်းကြမ်းရင် တို့ ရဲစခန်းအပ်ရလိမ့်မယ်’

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘုရားတနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဓားရှိသည်။ အိမ်ထဲ အတင်းဝင်လာကာ ကျွန်မကို ဆွဲယူပြီး နေသူတွေကလည်း မိန်းမသားတွေပဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်တွေကိုလည်း ကျွန်မ အားနာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။ အတော်ကြာတော့ အသံတွေ တိတ်ဆွေးသည်။

‘ကြည်ကြည် ဘယ်ရောက်နေလဲ သူ ပြန်သွားပြီ’

စုရတီအမျိုးသမီးက ကျွန်မနာမည် ခေါ်ရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာမှ ကျွန်မရင်ထဲ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ကျွန်မ ခုတင်အောက်က ထွက်လာတာ မြင်တော့ အိမ်ရှင်က ရယ်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ မရယ်နိုင်ပါ။

အမေက ညနေစောင်းမှ ပြန်လာသည်။ အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ရှင်တွေကလည်း လက်ဆောင်တွေ အမှတ်တရ ပေးကြသည်။

‘ကျွန်မ လာတုန်းက ချက်ပလံက်ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့ရပ်ထားတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

အမေက အိမ်ရှင်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

‘မပြောတတ်ဘူး၊ အောက်ထပ်က ငှားလာတာ ထင်တယ်’

၈ နာရီထိုး၍ အစ်ကိုလာတော့မှ ကျွန်မတို့ အောက်ထပ် ဆင်းလာသည်။ အစ်ကိုက ကျွန်မတို့ သားအမိအတွက် ရထားလုံး (ယခင်အခေါ်) (ရထားလုံးမှာ အမိုးအကာ၊ အဖွင့်အပိတ် တံခါးနှင့် ယခုပြင်ဦးလွင်မှာရှိနေပါသေးသည်။ မောင်းသူက ခေါင်မိုးပေါ်က မောင်း၍ အထဲမှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်ခုံ ၂

ခုနှင့် လူလေးယောက်စီးနိုင်သည်)ဖြင့် ရထားကို ခေါ်လာပါသည်။ မြင်းရထားသည် ချက်ပလက်ကားဘက် ခေါင်းလှည့်ထားသည်။ အမေနှင့်အိမ်ရှင်တွေ စကားကောင်းနေဆဲ ကျွန်မ မြင်းအနားမှာ ရပ်နေသည်။

‘ကြည် လာ...လာ ကားပေါ်တက်၊ ကားပေါ်တက်’ သူ့အသံ ကျွန်မကြားရ၍ ကျွန်မလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားခေါင်းခန်းမှာ သူနှင့်ဒရိုင်ဘာ- ကျွန်မကြောက်လိုက်တာ ထွက်ပြေးရမှာလား၊ အမေဆီ သွားရမလား။ အစ်ကို ရထားလုံ နောက် တံခါးဝမှာ၊ အမေ စကားပြောပြီး ရထားဘက်အလာ...

‘လာ...လာ ကြည်၊ ကားပေါ်တက်’ သူ ကားပေါ် ဆင်းလာကာ ကျွန်မလက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ကားခေါင်းဘက် အခန်းထဲ သွင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ခုန်လွန်း၍ မျက်စိတွေလည်း ပြာဝေနေသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိ၊ ဒရိုင်ဘာက ကားစက်နှိုးတော့ ကားက စက်နှိုးမရ။

‘လာကြပါ...ကယ်တော်မူကြပါ၊ ကျွန်မသမီးလေးက ကားတင်လို့’

အမေက ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။ ည ၈ နာရီခန့်

တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်နေသည်။ လူတွေ ကားကို ဝိုင်းလာကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေနှင့် ဝိုင်းထိုးထား၍ ကျွန်မ နှင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်နေကြရသည်။

‘ကြည် မကြောက်နဲ့၊ မောင် စုထားတဲ့လူတွေ’ ထိုခေတ်က ရပ်ကွက်တစ်ခုက ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ကျူးကျော်၍မရ၊ စော်ကား၍မရ။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဝိုင်းအုံကာကွယ်သည်။ ယခု စစ်ကိုင်းတန်းက သူ့ရပ်ကွက်၊ ကိုဘညိမ်းမွေးစားမိဘများ နေရာ။ သူက သူ့လူတွေကို မိုးမချုပ်ခင် ဘတည်းက စုထားပြီးဖြစ်သည်။

‘ဟာ...မွတ်(စ)တဖွားပဲ၊ ဘယ်သူလဲမွတ်တယ်’ (မွတ်(စ)တဖွားမှာ ကိုဘညိမ်း၏ မွတ်ဆလင်နာမည် ဖြစ်သည်)

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးလာသူတွေက သူ့မျက်နှာမြင်တော့ အော်ဆုတ်သွားကြသည်။ အမေကတော့ အော်ဆဲ၊ အစ်ကိုကတော့...

‘မိကြည်၊ အခုအောက်ကိုဆင်းခဲ့၊ ဆင်းခဲ့...အခုဆင်းခဲ့’ ကိုဘညိမ်းက ကျွန်မကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားသည်။

ကျွန်မကလည်း သူ့ကို တွန်းထားသည်။ ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကားက စက်နှိုး၍မရလျှင် အခက် ကားကို ဝိုင်းထားသော လူအုပ်ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက် ထင် ပါသည်။

‘ခင်ဗျားတို့၊ ဒီလိုလုပ်နေလို့ မပြီးဘူး၊ ဦးစံမင်းတိုက်ကို မောင်း၊ ဟိုမှာ စာရင်းရှင်းကြ၊ သွား... ကိုစံလင်းနဲ့ မအေးမြတ် လဲ သွားခေါ်’

ဦးစံမင်းမှာ ကိုဘညိမ်းမိဘအရင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူထုက မွေးစားမိဘများကိုရော အမေနှင့် အစ်ကိုကိုပါ ကားနောက်တင်၍ သူတို့ထဲမှ လူ ၄-၅ ယောက် လိုက်ပါလာပါသည်။ သူတော့မှ ကားဒရိုင်ဘာသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကားသေ့ မဖွင့်ဘဲ စက်နှိုးမိ၍ ကားမထွက်သည်ကို သိရတော့သည်။ ယခုမှပင် ကားသေ့ဖွင့်ကာ လူတစ်အုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ ကိုဘညိမ်းအဖေရှိရာတိုက်သို့ မောင်းသွားကြပါသည်။ တိုက် ရောက်တော့ အမေနှင့်လူကြီးများ ဆင်းကာ အိမ်ထဲဝင်သွား ကြပါသည်။ အစ်ကိုက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရန် ဘူတာက ဦးလေးရှိရာကို လိုက်သွားခေါ်သည်။

အမေနှင့် လူကြီးတွေ ဘာတွေပြောနေသည် မသိ။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆင်းကြလေ’
လူကြီးတစ်ယောက်က လာခေါ်သည်။
‘ကျွန်တော် မဆင်းဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို မခွဲပါနဲ့’
ကိုဘညိမ်းက သံကုန်အော်သည်။

‘မခွဲပါနှင့်’ ဟူသော အသံသာ ကျွန်မနားထဲမှာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြားနေရသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အကြမ်းမဖက်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေးပေါင်မှာ လဲ အဆိပ်ပုလင်းချည်ထားတယ်၊ မွတ်စံတဖွားလက်မှာလဲ ဓား မြှောင်နဲ့၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေသွားရင် ခင်ဗျားတို့ တာဝန်မကင်းဘူး’

ကိုဘညိမ်းဘက်ကလူ ထင်ပါသည်။ အော်ဟစ် ပြောဆို နေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မပေါင်မှာ အဆိပ်ပုလင်း မရှိပါ။ မကြာခင် လူအုပ်က ရှဲသွားသည်။ ဦးလေးနှင့် အစ်ကိုတို့ လောက်လာ၍ ကိုဘညိမ်း အဖေကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို လာခေါ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့အိမ်ထဲ ပါသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

အစ်ကိုမျက်လုံးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကို ပြာချပစ်လိုက်ချင်ပုံရသည်။ လူပုံအလယ်မှာဖြစ်၍ သူစိတ်ထိန်းထားရပုံ ရသည်။

‘မိန်းကလေးကို မေးပါ’ လူတစ်ယောက်အသံ။

‘တို့ကို အရှက်ခွဲတဲ့ ဟာမ’ အစ်ကိုအသံက တစ်မျိုး။

‘သမီးရယ် သမီး ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ပါပါ့ကိုရော မသနားဘူးလား၊ ပျဉ်းမနားကို သမီးပါမလာရင် ပါပါသေးမှာ၊ သူ့ကို ယူရင် သမီး ဒုက္ခရောက်မှာ’

အမေက ဒုက္ခစကားကို ခဏခဏဆိုသည်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မည်။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အထိကို မခံစားရဖူးပါ။ ယခု ကားပေါ်ကိုဘညိမ်းနှင့် အတူယှဉ်တွဲထိုင်ကာ ကျွန်မကို ဖက်ထားသည်ကိုက အိမ်ထောင်ကျသွားသလို ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။ ဒီအရှက်က ကျွန်မကို အရာရာလွှမ်းမိုးသွားသည်။ တကယ်တော့ လူပုံအလယ်မှာ ကျွန်မ အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း အိမ်ပြန်လိုက်လျှင် အစ်ကိုက သေအောင်ရိုက်တော့မည်။

အရိုက်ခံရမှာကိုလည်း ကျွန်မ ကြောက်သည်။

‘ကျွန်မ ကိုဘညိမ်းနောက်ကိုပဲ လိုက်မယ်’

ကျွန်မ၏ စကားတစ်လုံးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငြိမ်သက်စိတ်ဆိတ်သွားစေပါသည်။ အမေကလည်း စကားတစ်လုံးမှ ထွက်။ မျက်ရည်သာ ပေါက်ပေါက်ကျသည်။ အစ်ကိုက ဆာင့်အောင်၍ အိမ်ပြင်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါသည်။ ပါပါနှင့် ကျွန်မကြားမှာ ဆော့ ပင်လယ်ကြီးခြား၍ သွားပါပြီ။

ညဉ့်နက်လာတော့ ပြဿနာက မအေး။ အပြင်မှာ ဆူဆူ၊ ဆူဆူနှင့် ဘာဖြစ်သည် မသိ။ ကျွန်မကတော့ အလိုလို ထိတ်သန့်နေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အသံတွေကြားနေရသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထုတ်ပေးပါ’

ဘယ်သူကများ တောင်းဆိုနေပါလိမ့်။ ကိုဘညိမ်းက အိမ်ခန်းပြင်ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ မီးမှိတ်၍ ကျွန်မအစ်ယောက်တည်း နေရပါသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က မိန်းကလေးကို ဒီလိုစော်ကားဆို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အခု ပြန်အပ်ပါ’

ကျွန်မ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ မန္တလေးမှာက ကိုယ့်ရပ်ကွက်
နှင့် ကိုယ့်လူပျိုခေါင်းတွေ၊ လူပျိုအုပ်တွေရှိသည်။ တခြား
ရပ်ကွက်က ကျူးကျော်စော်ကားလို့ မရ။ လူပျိုလူအိုမရွေး
ကိုယ့်ရပ်ကွက်ကို အစော်ကားခံရလျှင် လက်တုံ့ပြန်ကြစမြဲ
ယခုလည်း အမေတို့ ခေါင်းငုံ့ပြန်သွားရသော အဖြစ်ကို မခံနိုင်
၍ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်မှ လူတွေ လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
'သူတို့ချင်း ချစ်လိုလိုက်လာတာပဲကွယ်'

ကိုဘညိမ်းတို့ရပ်ကွက်ကလူအသံ ဖြစ်ရမည်။ အသံအေး
နှင့် ပြောသည်။ ကျွန်မ ပြတင်းမှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ လူ
အုပ် ၂ အုပ် ရင်ဆိုင်နေကြပြီး ရိုက်ကြ နှက်ကြဖြစ်လျှင် ဒုက္ခ
ပါပဲ။ ကိုဘညိမ်းကော အိမ်ပြင်မှာလား။ ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ထွက်
ရမလား။ ပုန်းနေရမလား။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

'ဒီလို ကားတင်တာကိုက တို့ရပ်ကွက်ကို စော်ကားတာ
ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ဘက်မှ ဖြစ်ပုံရသည်။ အသံက ဒေါသ
သံနှင့် ပြောနေသည်။

'ကဲ...မင်းတို့နှစ်ဖက်စလုံးကို 'ငါပြောမယ်' ကိုဘညိမ်း
၏အဖေအသံ ပေါ်လာပါသည်။

'မင်းတို့နှစ်ဖက်စလုံး ပြန်ကြပါ၊ ရဲက အဆုံးအဖြတ်ပေးပါ'

လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ပြန်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရဲဌာနကို ပို့
လိုက်မယ်'

ကိုဘညိမ်းအဖေ အိမ်ရှေ့ဘက် ထွက်လာသည်ကို ကျွန်မ
တွေ့ရသည်။ တီးတိုး တီးတိုးပြောသံတွေ ကြားရပြီး တဖြည်း
ဖြည်း လူစုကွဲသွားပါသည်။ ကိုဘညိမ်း အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်
လာမှ ကျွန်မ အသက်မှန်မှန်ရှုနိုင်ပါသည်။ အမှန်တော့ ထိုညက
ရဲဌာနကို ကျွန်မတို့ မသွားရပါ။

လင်နောက်လိုက်ရသော ဒုက္ခကလည်း မသေးပါတကား။
မောင့်ကိုချစ်၍ မိဘမောင်ဖား အသိုင်းအဝိုင်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရ
သည်။ ရပ်ကွက်ကိုလည်း စော်ကားရာ ရောက်သွားလေသလား။
ကျွန်မ စွန့်စားလိုက်ပုံကို ထိုစဉ်က ကျွန်မဘဝ၏ ကြီးကျယ်
သော စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုဟု ကျွန်မ ထင်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ ဒါကလေးက ကျွန်မဘဝအစ၏ ပထမဆုံး
စွန့်စားခန်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့ကိုဆက်၍ လျှောက်သောအခါ...

(၄)

နှင်းကျသောနေ့

ကျွန်မ သူ့နောက်လိုက်လာသောနေ့မှာ ၁၉၄၀၊ မေလ ၃ ရက် ဖြစ်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သားပျန်နီကို မွေးတော့လည်း ဒီ မေလ ၁၉၄၆ ခုနေ့မှာပဲ။ အလွန်ပူသော မန္တလေးရာသီ ဖြစ် ပေမည် ယခု ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ မောင့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့သော မေလ ကိုတော့ မန္တလေးနေ့မှာ နှင်းကျနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါ သည်။ ချစ်သူရင်ခွင်မှ နှင်းရည်စက်များက ကျွန်မနှလုံးသား ကို ဆွတ်ဖျန်းအေးမြစေပါသည်။

မောင့်၏ မိဘအရင်းများနှင့် မောင်က မနေချင်၍ ကျွန်မ

သည် စစ်ကိုင်းတန်းက ကိုဘညိမ်း၏ မွေးစားမိဘများအိမ်မှာ လိုက်နေရသည်။ ကိုဘညိမ်း မွေးစားမိဘများက ကိုဘညိမ်းကို အလွန်ချစ်၍ သူ့အမေ ဒေါ်အေးမြက ဟင်းချက်ကောင်းပါ သည်။ ဒါပေမည် သူတို့ ဆင်းရဲကြသည်။ ဝင်ငွေ မည်မည်ရရ ခရီးပါ။

ကျွန်မတို့ဇနီးမောင်နှံကို မောင့်အမေအရင်းက ချစ်သည်။ လိုအပ်သော ပစ္စည်းနှင့် တစ်နေ့တစ်ကျပ် မုန့်ဖိုးပေးသည်။ ဒီတော့လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်မှာ ထမင်းစားခဲ့သည်။ ညနေတိုင်း အလှပြင်ပြီး အပြင်ထွက် ထမင်းစားသောက်ပြီး ချပ်ရှင်ကြည့်၊ မိုးချုပ်မှ နှစ်ယောက်သား ပြန်လာကြသည်။ ထိုခေတ်က ငွေတစ်ကျပ်က သုံးလို့မကုန်ပါ။

ကျွန်မ မန္တလေးသူတစ်ယောက်အနေနှင့် မန္တလေးသား မြို့မငြိမ်း၏ အဖွဲ့အနွဲ့ကို တကယ် ကိုယ်တွေ့ခံစားရတော့ ပိုမိုပြီး သဘောပေါက်နားလည်ပါသည်။ ပါပါနှင့်အတူနေခဲ့သော တိုက်ကြီးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ မောင့်မိဘတိုက်အိုလေးမှာ တူ နှစ်ကိုယ်တဲအိုပျက်မှာနေရ ချစ်တာချစ်တာပဲစာနာ ဆိုသော ဇာတ်လမ်းလေး ကျွန်မ ခင်းခဲ့သည်။

‘နှလုံးသွေးအစစ်နဲ့ ချစ်တာတွေကို မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းကျမှ ရေးပြချင်တယ်’

ဆိုသော မြို့မငြိမ်း စကားလုံးအတိုင်း မောင်ကို ဒီတော့ ကျွန်မ ပြောဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ နှလုံးသွေးအစစ်နှင့်သာ မောင်ကို ကျွန်မ မချစ်ခဲ့ပါလျှင် မောင်ကို ရိုးမြေကျ ပေါင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မောင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသည်က နမယောင်နှင့် ကြမ်းသော လမ်းပါလားဆိုသည်ကို ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း သိလာသည်။

ကျွန်မအိမ်မှာဆို ကျွန်မ ဟင်းချက်မစား။ စားချိန်ကျလျှင် ပါပါဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ဟိုတယ်မှ ထမင်း ဟင်း အဆင်သင့် လာဖို့သည်။ ကျွန်မ ထမင်းဟင်း မချက်တတ်ပါ။ မောင်တို့အိမ်သားများနှင့် ထမင်းဝိုင်းစားသောနေ့ကို ကျွန်မ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြိုရသည်။ အမှန်တော့ မောင်တို့အိမ်ရောက်ကတည်းက အိမ်သားတွေနှင့် ထမင်းဝိုင်း အတူစားဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင်နှင့်သာ အတူတွဲ၍ အပြင်ထွက်စားကြသည်။

မောင့်မိဘများမှာ သားအရင်းတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသားပါ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ဝင်၍စားသည်။ အစက ကျွန်မ

သတိမပြုမိ။ ထိုလူ ဟင်းခွက်လှမ်းအကိုင်တွင်မှ ရုတ်တရက် မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ထမင်းဆက်မစားလိုတော့။ ချက်ချင်းပဲ ထိုင်ရာမှ ထသွားမိသည်။ ကျွန်မ ဣန္ဒြေပျက်သည်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။ နောင်မှပဲ မောင်နှင့် မောင်မိဘတွေကို တောင်းပန်ရမည်။

သားရင်းလက်မှာ ကိုယ်ရေပြားရောဂါနှင့်။ အိမ်ရောက်ကတည်းက သူကလည်း အခန်းအောင်းနေ၍ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြ။ ယခုမှ တွေ့ရတော့ ကျွန်မနှလုံးမသာပါ။ အိမ်မှာဆို တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ အလှအပပျိုကလေး၊ အသန့်အပြန့်နှင့် သားသားနားနားနေလာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မြင်လိုက်သည်ကသာ ထိုသူလက်မှာပဲ ဖြစ်ပေမည် တကယ်တော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုယ်ရေပြားရောဂါ စွဲကပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

လက်ဆေးပြီး၍ ကျွန်မတို့အခန်းထဲ ကျွန်မ ဝင်လာသည်။ အိပ်ရာထဲလှဲ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ဆက်လက်နေထိုင်ရပါမလဲ။ အိမ်မှာဆိုလျှင် ကျွန်မ ထမင်းစားနေစဉ် ချွဲဟတ်သံကြားလျှင်တောင် ရွံ၍ ကျွန်မ ထမင်းစားမရ။ ယခု ဒီအိမ်လေးက ကျဉ်းကျဉ်း။ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး သူတို့

နှင့်အတူ မစား၊ သီးခြားခွဲနေ၍ တင့်တယ်ပါ့မလား။ မောင့်
မိဘတွေကိုလည်း ကျွန်မ ခွဲခြားမှုအတွက် အားနာသည်။

‘ကြည် ဘာဖြစ်လဲ’

မောင် ကျွန်မအနား လာထိုင်ပါသည်။ အမှန်တော့ ဘာ
ဖြစ်သလဲ မေးစရာမလိုပါ။ သူသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက
ဘာမှမဖြေနိုင်။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။

‘မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင် စောစောက ညီလေး
ရဲ့ ရောဂါကို ကြည့်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ကောင်းတယ်၊ မောင့်ချွတ်ယွင်း
ချက်ပဲ’

မောင်က တောင်းပန်စကားပြောတော့ ကျွန်မ မောင့်ကို
ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မောင့်ကိုလဲ ကြည့် တောင်းပန်ပါရစေ၊ တစ်အိမ်အိမ်
မှာ ခွဲနေပါရစေ၊ ဒီအိမ်မှာတော့ ကြည့် ဆက်မနေပါရစေနဲ့၊
ကြည့် ထမင်းစားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်အိုးခွဲစားလို့လဲ
မတင့်တယ်ဘူးလေ’

မောင် ငိုငို၍စဉ်းစားနေပါသည်။ စစ်ပြီးခေတ် ဒီဘက်
ပိုင်းရောက်၍ သာဓုရိုက်ကူးသော အငိုလွယ်သည် ဇာတ်ကား

ကိုကြည့်မိသောအခါ ငါနဲ့တူလိုက်လေဟု ကျွန်မ ထင်မိပါ
သည်။

နောက်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြောင်းဖို့
စီစဉ်ကြသည်။ ကိုဘညိမ်း၏ ဦးလေးအကြီးအိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့
ခဲ့ကြသည်။ ထိုအိမ်ရောက်တော့လည်း ကိုဘညိမ်း အဖေအရင်းက
ကျွန်မတို့ စားဖို့သောက်ဖို့ ပို့ရုံမက မုန့်ဖိုးငွေ တစ်ကျပ်ကိုလည်း
ပေးမြဲဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြောင်းလာပေမင့် နှစ်ယောက်
သား အပြင်ထွက်စား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေဖြစ်ကြသည်။ ကျန်
အချိန်တွေမှာ ကျွန်မ ကြိုးစား၍ ထမင်းချက်သည်။ မောင့်ကို
ကျွေးသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလက်ရာကို မောင် လျှာတွေ့ပုံ
မပေါ်ပါ။

‘သံတွဲဟင်း စားချင်တယ်’

မောင်က ဆိုသည်။ သံတွဲဟင်းဆိုသည်ကို ကျွန်မ မသိ။
ချက်လည်းမချက်တတ်။ မောင့်အဖေကို ကျွန်မက မေးမိသည်။

‘သံတွဲဟင်းဆိုတာ ဘာလဲ’

‘အိမ်ရှေ့က ဟာဂျီမ ချက်တတ်တယ်၊ ခေါ်ချက်ခိုင်း
ချက်’

အမှန်တော့ သူပြန်ချင်၍ ဟင်းကို အမျိုးမျိုး စီစဉ်ကြောင်
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စိတ်ညစ်သည်။ မောင် စားသောက်
မကောင်းသည်ကို ကျွန်မ ကြာကြာမကြည့်ရက်ပါ။ ကျွန်မနှင့်
လက်ထပ်ပြီး အလုပ်ဝင်မလုပ်သေးပေမင့် လက်တွေ့ကိုတော့
နေ့စဉ် သွားကျင့်သည်။ ဒီတော့ မောင် အစားအသောက်ကောင်း
မှ ဖြစ်မည်။ ကျွန်မ လျှော့လိုက်ပါသည်။

‘မောင် အမေတို့အိမ်ကို ပြန်မယ်လေ’

ကျွန်မက စတင်စကားဆိုတော့ သူ မျက်နှာဝင်းပသွား
သည်။

‘ကြည်ရယ်...ပြန်သွားရအောင်နော်၊ ဟိုကျ နောက်ဘက်
သီးသန့်ခန်းလေးမှာ ညီလေးကိုထားပြီး ထမင်းကျွေးမယ်၊ အ
က ပြန်လာတာကို ကျေနပ်မှာပါ’

ဒီလိုနှင့် ကျွန်မတို့ မွေးစားအမေ ဒေါ်အေးမြအိမ်သို့ ပြန်
လည်ရောက်လာကြသည်။ အမှန်တော့လည်း ကျွန်မတို့ ပြော
သွားကတည်းက ကိုဘညိမ်း အဖေအရင်းက ထောက်ပံ့ကြ
မပေးတော့လည်း မွေးစားမိခင် ဒေါ်အေးမြက ကျွန်မတို့ကို
ပြန်လာစေချင်ပါသည်။

ကျွန်မ သတိပြုမိပါသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ဘာမှ မည်မည်
ရရ ဝင်ငွေမရှိ။ ကျွန်မအပျိုဘဝတည်းက စက်ပန်းထိုးတတ်
သည်။ စက်ချုပ်တတ်သည်။ စီးပွားရေးတစ်ခုလို လုပ်နိုင်သည်။
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုပဲ နေလိုမရ။ တစ်ခုခုတော့ ဝင်ငွေရ
အောင် ရှာရမည်။ ကျွန်မ ဝင်ငွေရှိလျှင် အမေဒေါ်အေးမြတို့ကို
ထည်း ထောက်ပံ့နိုင်မည်။

ကိုဘညိမ်း အမေအရင်းက ကျွန်မကို စက်တစ်လုံး
ပေးပေးသည်။ ကျွန်မ အထည်များ စ၍ချုပ်သည်။ အမေက
ဆိုသွားသွင်းသည်။ ငါးပဲတန်အထည်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထဘီ
တစ်ကွင်းကို အထက်ဆင်တပ်ချုပ်ပြီး သွားအပ်ရသည်။ တစ်
ထည် ငါးပဲနှင့် ရောင်းကြသည်။ အထည်များအတွက် ငွေဘယ်လို
ရဦးသည် ကျွန်မ မသိ။ အမေ ဒေါ်အေးမြက ဆိုင်ကို အထည်
သွင်းတာရော၊ ငွေရှင်းတာကိုပါ လုပ်သည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်
နေ့ခန်း စက်ချုပ်နေရပေမင့် ဝင်ငွေရလာ၍ ကျွန်မ ပျော်လာ
သည်။

ပါပါ လက်ထက်က ငွေတစ်ပြား မရှာခဲ့ရ။ အဆင်သင့်
မရှိခဲ့ရသည်။ ၁၃ နှစ်သမီးတည်းက စက်ပန်းကို ကျွန်မ

အပျော်သဘောထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ အပျော်
တမ်းတတ်ထားသော ပညာက ကျွန်မအတွက် စီးပွားရေးဖြစ်
လာသည်။ ကျွန်မကို ထမင်းကျွေးလာပြီ။

မောင်ကတော့ လက်ငွေလေ့ကျင့်မည်။ အားလျှင် သူ
ကောင်ကျားထိုးမည်။ ကျွန်မနှင့် မရခင် ၁၉၃၇ ခုနှစ်ကတည်းက
သူ စင်ပေါ်တက်ပြီး လက်ငွေထိုးလာပြီဆိုတော့ လက်ငွေကျော်
တစ်ယောက် သူ ဖြစ်လာဖို့အတွက် ကျွန်မ ပါရမီဖြည့်ရမည်လေ။
မိဘတောင် ကျွန်မလုပ်စာ မစားခဲ့ရ။ လင်ကိုတော့
ကျွန်မ လုပ်ကျွေးရပြီ။

(၅)

တွေ့ပြားသနွာဆိုသူ

ချွေးမဖြစ်သူက တကုန်းကုန်းနှင့် စက်ချုပ်နေရသည်ကို ကိုဘညိမ်း
အဖေရင်းက ဘဝင်မကျ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သူ့သားသည်လည်း
အိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်၍ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့သင့်သည်ဟု
သူ ယူဆပုံရသည်။

မကြာခင်မှာပဲ မန္တလေးနန်းတွင်းစစ်တပ်မှာ အလုပ်ရအောင်
စိုးစံမင်းက စီစဉ်ပေးပါသည်။ သူ အလုပ်အကိုင်နှင့်ဆိုတော့
ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့လခကို ကျွန်မ
မြင်ရပါ။ လုပ်ရင်း အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေကို သူ လက်ငွေ
သင်ပေးကာ လက်ငွေထိုးသတ်နေပါသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မကြေညာခင် သူတောင်ကြီးပြောင်းရသည်။ သူက အရင်သွားနှင့်ပါသည်။ ကျွန်မက ကိုယ်ဝန် ၇ လနှင့်ဖြစ်၍ နောက်မှ လိုက်သွားရပါသည်။ မီးရထားတွေက ယခုလိုပဲ ကျပ်ပါသည်။ အမေဒေါ်အေးမြနှင့် တောင်ကြီးကို အတူသွားကြသည်။ ခရီးသည်များ ကျပ်လွန်၍ ကျွန်မ ရထားပေါ်မှာ ဆီးမသွား၊ ဝမ်းမသွားနေလိုက်မိသည်။

တောင်ကြီးရောက်တော့ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်ဖြစ်၍ ခြေတွေ လက်တွေ ဖောရောင်လာပါသည်။ တောင်ကုန်းလေးပေါ်က သားဖွားဆေးရုံကို ကျွန်မ တက်ရသည်။ ဆေးကုသခံရင် တစ်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်မ သမီးဦးလေး မွေးပါသည်။ သုံးပေါင်ခွဲသာရှိသော သမီးဦးလေးကို ပေါင်မပြည့်၍ ထင်သည်။ ဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူသွားပါသည်။

မကြာခင် စစ်ဖြစ်လာတော့မည်ဖြစ်၍ သူ့အမေဒေါ်အေးမြနှင့်အတူ ကျွန်မ မန္တလေးကို ပြန်လာခဲ့သည်။ သူကတော့ တောင်ကြီးမှာ အလုပ်တာဝန်နှင့် နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

မန္တလေးမှာ အမေတို့နှင့်နေရင်း သူ လာလည်ပါသည်။ ကျွန်မကို တွေ့ချင်လိုပဲဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ သူ ပြန်သွား

ပြီး အတော်ကြာတော့ ကျွန်မအမေ ဒေါ်အေးခင် ပျဉ်းမနားမှ ဆိုက်လာသည်။

အမေ ပြောစကားတွေထဲမှာ 'အစ်ကိုဆုံးပြီ' ဆိုသော စကား ကြားရ၍ ကျွန်မရင်ထဲ နှင့်သွားပါသည်။

'နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သမီးကို တသသပဲ'

ကျွန်မ နားထောင်ရင်း စိတ်မကောင်း။ အစ်ကို ကျွန်မကို အလွန်ချစ်သည်ပဲ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိလေတော့ ချစ်စရာပေမည်။

ကျွန်မ အပျိုဘဝ၊ ကိုဘညိမ်းထံက ရည်းစားစာ ရောက်လာသောနေ့က သူ ကျွန်မကို အခန်းထဲခေါ်ကာ ခါးပတ်နှင့် ခိုက်သည်ကို ကျွန်မ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ကားတင်ခံရသည့်နေ့ကလည်း...

'ခွေးမ၊ တို့အရှက်ကို ခွဲတဲ့ကောင်မ' သူ ဒေါသတကြီး နှင့် အော်ဟစ်နေသည်ကို ကျွန်မ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ထိုစဉ်က အစ်ကိုရိုက်မှာလည်း ကြောက်သည်။ အစ်ကိုတိုလည်း စိတ်ဆိုးမိသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မစိတ်နှင့် အစ်ကိုဆွေရသည်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မ စိတ်မကောင်း။ သူ ရိုက်ခဲ

သည်ကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ရုံမက သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးခဲ့မိသည်များကိုလည်း ကျွန်မ နောင်တရနေသည်။ ကျွန်မကသာ ချစ်သူနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသည်။ အစ်ကိုက ကျွန်မကို တသသနှင့် အောက်မေ့ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်တဲ့။

‘ခေတ်ကြီးကလဲ မဲကောင်းဘူး၊ သမီး ပျဉ်းမနားလိုက်ခဲ့ပါ၊ ပါပါနဲ့လဲ တွေ့ရအောင်၊ ပါပါကလဲ သမီးကို တွေ့ချင်တယ်၊ သူ အသက်ကြီးပြီလေ’

ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲလာပြန်သည်။ ကျွန်မကို ချစ်လွန်းသူ တစ်ယောက်၊ ကျွန်မကြောင့်နှင့် သူ့စီးပွားရေးအခြေကို ဖျက်ကာ ပျဉ်းမနား ပြောင်းသွားသူ ပါပါ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်သည်ကို သူ ပြသွားသည်။ ကျွန်မ ယခု သမီးနီတာရဲလေး ဆုံးသွားတာတောင် ရင်ထဲမှာ အတော်ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မကို လက်လွှတ်ရစဉ်က ပါပါ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မည်ကို ကျွန်မ ယခု နားလည်လာပါသည်။ ဪ ... ပါပါ အရှက်ကြီးသလို ဒေါသလည်းကြီးလှသည်။

ယခုတော့လည်း ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရှာသတဲ့။ ဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်မ ပါပါထံ ပြန်သွားဖို့လိုသည်။ စစ်က ဖြစ်လာတော့မည်။ အစ်ကိုတောင်ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ နောက် ဘာတွေဖြစ်လာမည်လဲ မသိ။ စစ်ဖြစ်လာလျှင် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ကြလျှင် ပို၍ ဆိုးမည်။ ယခုအချိန်သည် ပါပါနှင့် ဆွေဖို့နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကျွန်မနှင့် ကိုဘညိမ်းက အဆက်သွယ် ပြတ်နေသည်။

ကျွန်မရင်တွေ ပူလာပါသည်။ ပါပါကို တွေ့ချင်သော စိတ်က ပြင်းပြလာသည်။ ပါပါနဲ့လုံးသားကို ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့သော ကျွန်မပြစ်မှုအတွက် ပါပါကို ဝန်ချတောင်းပန်ချင်ပါသည်။

ကျွန်မ နောက်နေ့ အမေနှင့်အတူ ပျဉ်းမနားကို လိုက်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ ကိုဘညိမ်းက တောင်ကြီးမှနေ၍ မန္တလေးမှာ ကျွန်မကို ထားရသည်ကို စိတ်မချသောကြောင့် လာခေါ်ပါရန် အမေရှိရာ ပျဉ်းမနားကို အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပျဉ်းမနားရောက်တော့ ပါပါ၏ ရင်ကို စုံကန်ထွက်သွား

သော သမီးကို ပါပါ အေးချမ်းစွာ လက်ခံပါသည်။ ပြီးတော့ ပါပါက ပြောသည်။

‘မောင်ဘညိမ်းက သမီးကို မန္တလေးမှာ ထားရတာ စိတ်မချလို့ ပါပါတို့နဲ့အတူ ခေါ်ထားဖို့ အကြောင်းကြားတာ၊ ဒီပျဉ်းမနားက စစ်လမ်း၊ ပြီးတော့ စစ်ဖြစ်လာရင် ဘောတီအတွက် လုံခြုံမှုမရှိဘူး၊ ဘောတီ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မောင်ဘညိမ်း စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တို့ဆွေမျိုးအုပ်စု တောင့်တင်းတဲ့ ဇလာဘက်ကို ပြောင်းမယ်’

ဒီလိုတော့လည်း ပါပါသည် သမက်အပေါ် ငဲ့ကွက်ထောက်ထားမှု ရှိပေသားပဲ။ သူ့သမက် စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်မကို လုံခြုံရာ ပို့ထားဖို့ စိစဉ်ကြသည်။ စစ်ဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း စစ်လမ်းကျရာ နေရာများမှာ ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေးများအတွက် လုံခြုံမှုမရှိတာကတော့သေချာသည်။ မကြာခင် ကျွန်မတို့ မိသားစု ဇလာကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပါသည်။

ဇလာရောက်တော့ ဆွေစုမျိုးစု စည်းစည်းရုံးရုံး ရှိကြပါသည်။ ဒါပေမင်္ဂ စစ်လမ်းကျရာမှာ တရုတ်တပ်တွေကလည်း ရှိနေ၍ ကျွန်မတို့ ဘယ်မှ မထွက်ရဲ။ ဓားပြတွေကလည်း ဟို

ဦးတိုက်၊ ဒီရွာတိုက်။ ဇလာမှာလည်း သိပ်မငြိမ်သက်လှပါ။ ပါပါက တရုတ်တပ်တွေ ရှိနေရာသို့ သွားကာ ဇလာမြို့ လုံခြုံရေးအတွက် လာရောက်ကာကွယ်ပေးပါရန် အကူအညီသွားတောင်းသည်။

ထိုကတည်းက ပါပါကို မတွေ့ရတော့ပါ။ တရုတ်တွေ တပ်ဆုတ်ရာပဲ ပါပါ ပါသွားလေသလား။ သူတို့ကပဲ ပါပါကို သတ်ပစ်လေသလား။ ပါပါ ကံကြမ္မာကို ကျွန်မတို့ ဘာမှ မသိရတော့ပါ။

ပါပါ ကိစ္စပြတ်ပြီ။ စစ်ကလည်း ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဆွေမျိုးများနှင့် နေရစ်ရပါသည်။ ဂျပန်အုပ်ချုပ်မှုအောက် ရောက်လာတော့ အမေက ခီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ မန္တလေးကို တက်သွားပါသည်။ စစ်အတွင်းဖြစ်၍ အမေ ခရီးသွားရသည်ကိုလည်း စိတ်မချပါ။ ကျွန်မစိတ်ထဲ တထင်ထင်နှင့် လေးလံနေသည်။

အမေပြန်လာတော့ အမေက ကျွန်မကို တီးတိုး ပြောသည်။

‘ဘောတီ မန္တလေးကို သွားရင် ကောင်းမယ်’

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဇလာမှာ နေရစ်ခဲ့ကြရသည်။

ယခု အမေက ကျွန်မကို မန္တလေးကို ပြန်လွှတ်ပြန်သည်။
ကျွန်မစိတ်ထဲကနားမလည်။ အမေတို့နှင့်အတူနေသည်မှာ လုံ
ခြုံမှုရှိသည်ဆို၍ အမေ ကျွန်မကို မန္တလေးက ခေါ်လာခဲ့သည်။
ယခုတော့ မန္တလေးကို ပြန်ပါတဲ့။

အကြောင်းတော့ ထူးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ’

အမေသည် ကျွန်မ မေးခွန်းကိုမဖြေ။ ငေးငိုငိုကြီး
လုပ်နေသည်။

‘အကြောင်းထူးလို့လား’

‘ထူးတယ်ဆိုရမှာပေါ့၊ သမီးကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီး
သမီးကိုယ်တိုင် ရှင်းရင်ကောင်းမယ်’

‘ဘာကို ရှင်းရမှာလဲ အမေ’

‘မောင်ဘညိမ်း၊ မိန်းမယူလာတယ်’ အမေက ပြောမယ့်
ပြောတော့လည်း တဲ့တိုးကြီး။ ဘုရား...ဘုရား ကျွန်မရင်ထဲ
နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးခသွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမိမ့်။
အမေ ဆက်ပြောသည်ကတော့ ကျွန်မ တောင်ကြီးမှ ယောက္ခမ
နှင့်အတူ မန္တလေး ပြန်လာတုန်းက သူက ကျွန်မရှိရာ မန္တလေး

ကို ခေတ္တလာလည်သည်။ ကျွန်မကို စိတ်မချ၍ ကျွန်မကို
သတ်ရ၍ဟု ကျွန်မ ထင်သည်မှာ မဟုတ်ပါ။ ထိုချိန်က
တောင်ကြီးအပြန် မန္တလေးမှ မိန်းမကို လာခေါ်သွားသတဲ့။

ဘယ်တုန်းက ဒီမိန်းမနှင့် အဆက်ဖြစ်ပါသလဲ ကျွန်မ
မသိခဲ့ပါ။ မောင့်နောက် ကျွန်မ လိုက်လာစဉ်က သူနှင့် ပတ်
သက်၍ ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ ကျွန်မ အရှုပ်အယှက် သတင်းမကြား
ရပါ။ ယခုတော့ မိန်းမယူလို့ထားပြီ။ အံ့သြမိသည်။ သတင်း
ပေးသူက အမေအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို
ခွဲချင်၍ ဆိုရအောင်ကလည်း မဟုတ်နိုင်။ အမေက ကျွန်မကို
သူရှိရာ မန္တလေး သွားခိုင်းသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်တုန်းက
သူ တောင်ကြီးက ပြောင်းလာမှန်းလဲမသိ။ အဆက်အသွယ်က
လုံးဝပြတ်နေသည်။ ကျွန်မ မန္တလေးကို မသွားချင်တော့။
အမေကို ကျွန်မ မန္တလေး မပြန်တော့ဘူးဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ပြီး သူနဲ့ရှင်း
လိုက်တာ ကောင်းတယ်၊ သမီးယောက်ျားအကြောင်း အမီး
သေသေချာချာ သိရတာပေါ့၊ အမေအပြောနဲ့ မယုံနဲ့ပေါ့’

အမေပြောတာကလည်း မှန်သည်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့

စစ်ကြီးအတွင်းမှာ အမေက ကျွန်မကို ခရီးထွက်ခိုင်းမည် မဟုတ်ပါ။ ယခုတော့ သေသေချာချာ သိအောင်၊ ရှင်းလင်း ရအောင် မန္တလေးကို လွှတ်ခြင်းပါ။ အမေပါ ကျွန်မနှင့်အတူ လိုက်မည် ဆိုသည်။

ကျွန်မ မောင့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့စဉ်က အင်မတန်ပူသော မန္တလေး၏ နွေရာသီ မေလပါပဲ။ ဒီစဉ်က ကျွန်မ ဆိုခဲ့ပါသည်။ မောင့်အချစ်သည် နွေမှာကျသောနှင်းမိုး၊ ကျွန်မနှလုံးသားကို အေးမြစေသည်တဲ့။ ယခုတော့ နှင်းပျောက်တဲ့နွေ ဖြစ်နေပါ ပကော။

မောင့်သဘောကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိ။ သွား ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ကျွန်မရင်မှာ တထင့်ထင့်နှင့်၊ အမေပြောတာ မှန်ပါက ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာအမှတ် နှင့် သူ့နောက် ကျွန်မ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့သည်။ မိဘမောင်ဖားတွေကို အကုန်ပြတ်ခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုလည်းဆုံး၍ ပါပါ့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ ပါပါသာ သိလျှင်လည်း...

‘ပါပါ အစကမပြောဘူးလား ဘေတီ’

ဟု ပြောမှာပဲဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မ တစ်မိမိမ့် တွေးကြည့်မိတော့ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုချိန် ငယ်လွန်းသည်။ စာမေးပွဲထဲမှာ ဖတ်ဖူးသမျှ အသက် ၂၁ ကျော်မှ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားဖို့ကောင်း သည်တဲ့။ ကျွန်မ အသက် ၁၇ နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လေ တော့ မမျှော်မှန်းတာတွေ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုစဉ်က သူ့နောက်လိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ အခြေ အနေက ဖန်တီး၍ဟု အကြောင်းပြု၍ ရနိုင်သော်လည်း တကယ် ဖြစ်လာသော အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ကျွန်မပဲ ခံစားရမည်။

(၆)

တံလျှပ်ကို ရေထင်

စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ခရီးသွားရသည်က မလွယ်ကူပါ။ ဂျပန်ခေတ်
ရထားက လူစီးတွဲကလည်း ခရီးသည်အပြည့်။ ကုန်တွဲပက်လက်
နှင့် အလုပ်ပိတ်တွဲတွေကိုပါ လူတွေတက်စီးရသည်။ ကျွန်မနှင့်
အမေ စီးရသည်က အလုပ်ပိတ်ကုန်တွဲ။ မွန်း ကျပ်ပူလောင်နေပေမည်
ကျွန်မရင်က 'လင်ပူ' က ပို၍ပူသည် ထင်သည်။ တွဲအပူကို
ဂရုမပြုမိပါ။

မန္တလေးရောက်တော့ ကျွန်မ တည်းခိုသည့် အိမ်ကို သူ
လာခေါ်သည်။ သူဘယ်တုန်းက တောင်ကြီးမှ မန္တလေး ပြောင်း
လာသည်မသိ။ သူ့နောက်လိုက်သွားရန် အမေ့ကို နှုတ်ဆက်တော့

အမေက တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်စာရင်းရှင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်
သည်။

သူ့မွေးစားအမေ ဒေါ်အေးမြတို့အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုရောက်လျှင်ပဲ ကျွန်မက စတင်ရင်ဆိုင်လိုက်
သည်။

‘ကိုဘညိမ်း’

ကျွန်မခေါ်သော စကားလုံးကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သွား
စုံရသည်။ ‘မောင်’ ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်မ မသုံးတော့။
ကျွန်မ ဆက်ပြောမည့် စကားကို သူ နားထောင်နေပုံရသည်။

‘မိန်းမယူထားတယ်ဆို၊ ကျွန်မကို မှန်မှန်ပြောပါ’

ကြည် ဆိုသော စကားလုံးကိုလည်းကျွန်မ မသုံးတော့။

‘ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး ကြည်ရယ်၊ လာ...လာ
မောင်အိပ်ခန်းကို လိုက်ကြည့်’

သူ့အိပ်ခန်းကို ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ သူ့အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း
လေးထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင် တစ်လုံးပဲရှိသည်။ ဘာပစ္စည်းမှ
ခရှိ။ မိန်းမအသုံးအဆောင်လည်း မတွေ့ရ။ မသင်္ကာစရာ
မတွေ့ရဟုဆိုလျှင် ပို၍ မှန်မည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မကလည်း

‘တုံး’ ပါသည်။ တကယ်ဆို အမေဒေါ်အေးမြတို့ကို တီးခေါက်
စုံစမ်းဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်မ တစ်လုံးမှ မမေးမိ။ သူ့ကို
ယုံသည်လေ။

တစ်ပတ်လောက်နေတော့ ကျွန်မကို သူ ပြောလာသည်။

‘မအေးကို သွားခေါ်မယ်’

ကျွန်မ နားမလည်။

‘ဘယ်က မအေးလဲ’

‘မောင် ယူထားတာလေ’

‘ဟင်...ဒါနဲ့ ရှင်မိန်းမယူထားတာ မဟုတ်ဘူးဆို၊ ကျွန်မ
မေးတုန်းက မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ခုတော့ ဘာလို့ သွားခေါ်မှာလဲ’

‘မောင် ဟိုတုန်းက ယူထားတာ၊ အခုပြတ်ပြီ’

‘အို...မောင်တွေ ဘာတွေ သုံးမနေနဲ့တော့၊ အခုပြတ်ပြီ
ဆိုပြီး ရှင်ဘာလို့ သွားခေါ်မှာလဲ’

‘မအေးက ကြည့်ကို တွေ့ချင်တယ်၊ အကျိုးအကြောင်း
လဲ ရှင်းပြတောင်းပန်ချင်လို့တဲ့’

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောခင် သူ ထွက်သွားပါသည်။ သူ
ပြန်လာတော့ မိန်းမတစ်ယောက် ပါလာသည်။ အသားဖြူဖြူ

ချာချာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပါသည်။ ဖော်ရွေသော
အပြုံးနှင့် ကျွန်မကို စတင်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ကျွန်မခေါင်းထဲမှာတော့ စဉ်းစားထားသည်။ တိတိလင်း
လင်းပြော၍ အပြတ်ရှင်းလိုက်တာ ကောင်းပါသည်။

‘ကြည့်ကို မြင်ရတာ ကျွန်မ ခင်ပါတယ်’

ထိုမိန်းမကလည်း စကားပြောမခေပါ။ ကျွန်မစိတ်ထဲ
လည်း ဒီမိန်းမကို မုန်းတီးစိတ်မရှိပါ။

‘ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မတို့ သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့တာပါ’

ကျွန်မ စကားတစ်လုံးမှ မထွက်။ တောင်ကြီးခေါ်သွားပြီး
တောနေတာတွေ၊ အမေ့ထဲမှ ကြားရသော သတင်းတွေ ကျွန်မ
အာရုံပြောလိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်မပါးစပ် အာစေးထည်
အားသလိုပင် တစ်လုံးမှ ပြောမထွက်။

ညဉ့်ကျတော့ ဟိုမိန်းမက မပြန်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ သူ
အတူ အိပ်သည်။ ကျွန်မက ခြေရင်းက အခန်းကျဉ်းလေး
မှာ အိပ်ရသည်။ နေ့လယ်တွေမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်
ခန်းလေးထဲမှာ မခွဲနိုင် မခွာရက် ငိုပွဲဆင်နေကြသည်။

ကျွန်မကတော့ ဘာမှမပြောတော့။ အမေ ချက်ပေးသော

ထမင်း ဟင်းကို လင်ပန်းပေါ်ပြင်၍ သူတို့အခန်းထဲ သွားသည်။ ကိန္နရီမောင်နဲ့ သုံးဆောင်ပါစေတော့။ မနက်စာ ညစာမှန်မှန်ပို့သည်။

ဇာတ်လမ်းက မပြတ်။ တစ်လလောက်ကြာလာသည်အခါကလည်း မျှော်ရှာရောမည်။ ကျွန်မကို အပြတ်ရှင်းပြန်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဇာတ်ထုပ်က ဒိမ်းပေါ်ကို မယားလာခေါ်တင်လာသော လင်တော်မောင်ကို ထမင်းပွဲ ရှေ့ရောက်ကျွေးနေရသောဘဝ။ ရင်ထဲက နာလာသည်။

သွားလေသူ ပါပါသာသိရင်လည်း ‘ငါ့သမီးလေး ခံရခြင်း’ ဟု နာကြည်းရှာမည်။ အမေ မျက်ရည်ကျအောင် ပါပါရင်ကွဲအောင်လုပ်ခဲ့သော ကျွန်မ ငရဲခံရပြီထင်ပါရဲ့။ မွေးအမေ မိဘများကလည်း ဘာတစ်လုံးမှ မပြော။ နောက်တော့ ကျွန်မ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ကိုဘညိမ်းရော မအေးပါ ယူလိုက်ကြပါ။ လက်ထပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ကွာရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ မအေး ကိုဘညိမ်းကို ပြောပါ။ ကျွန်မကို ကွာဖို့’

မအေးက ငိုပါသည်။ ဟုတ်သည်။ ဒါလောက်နဲ့

ခွာရက် ဖြစ်ကြရင်လည်း ယူလိုက်ကြဖို့ ကောင်းသည်။

‘ကျွန်မကို ထည့်စဉ်းစားဖို့မလိုဘူး ကိုဘညိမ်း၊ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ရှာစားနိုင်တယ်၊ မပူပါနဲ့’

ကျွန်မ စကားလုံးများသည် ရင့်သီးလာသည်။

‘ကျွန်မကိုတော့ ရေရှည် နှိပ်စက်မနေစေချင်ဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ မယားငယ်နဲ့တော့ မတူမနေနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မကို ကွာပြီး ရှင်တို့ သီးသန့်နေပါ’

ကိုဘညိမ်းက ဘာမှမပြော။ သူတစ်ခုခုပြောဖို့ကောင်းသည်။ သူ့ရင်ထဲက အယူအဆကို ကျွန်မ နားမလည်။ ကျွန်မကို အရူးအမူးချစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆခဲ့သူက ယခုလို အပြစ်မရှိမည် ကျွန်မသိကွာကို စော်ကားရာကျသည်။

သူတို့ယောက်ျားတွေမှာ ‘ဓမ္မတာ’ တဲ့။ အသားစီးရထားသည်အခွင့်အရေးက လက်ထပ်မယားကြီး ရှိပေမင့် တခြားမတစ်ယောက်ကို အပျော်ဆက်ဆံခွင့်ရှိသည်တဲ့လေ။

‘မအေး သူ့ကို မယူနိုင်ပါဘူး’

ဘုရားရေ... ကြားရသောစကားကို ကျွန်မ မယူနိုင်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မယူနိုင်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်က

အတူ အိပ်သတဲ့။ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ၊ ကျွန်မ ဖြတ်သန်းလာသော ဘဝမှာ ဒီစကားလုံးက အဆန်း။ သူက အပျိုတစ်ယောက်။ သူဆက်ဆံနေသူက လွတ်လပ်သူမဟုတ်။

‘သူက လွတ်လပ်သူ မဟုတ်တော့၊ ကျွန်မ သူ့ကို မယူနိုင်ပါဘူး၊ ကြည်ရယ်၊ ကြည့်ရဲ့သဘောထားကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှက်လာပါပြီ၊ ကျွန်မ ပြန်မယ်’

ဒီလို တွေးခေါ်မှုဆီရင်လည်း အစကတည်းက ဆက်ဆံဖို့ မကောင်း။ ခုတော့ ကျွန်မငုတ်တုတ်ထား၍ သူတို့မျက်နှာပြောင်တိုက် နှစ်ပါးသွားကြသည်ကတော့ လွန်လွန်းသော ဇာတ်ထုပ်။ မအေး ပြန်မယ်ဆိုတော့လည်း ကိုဘညိမ်းသည် မုံရွာကို လိုက်ပို့မည်ဆို၍ အတူလိုက်ပါသွားသည်။

ကျွန်မမှာသာ အမေဆီကိုလည်း ပြန်ချင် မရ။ သမီးတစ်ယောက်မျှ တစောင့်စောင့်နေသော အမေသည် ကျွန်မသတင်းတွေကို အားလုံးကြားရတော့...

‘လင်တရူးမ သေခန်းပြတ်’ ဆို၍ ပျဉ်းမနား ပြန်သွားတော့သည်။

ဪ...အိမ်တွင်းပုန်း ကျွန်မ၊ လူ့ဘဝအကြောင်း ဘာ

သိဘဲ ချစ်သူအားကိုးနှင့် ကျွန်မ စွန့်စားစွက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ တံလျှပ်ရေထင်လို့ ရွှေသမင် အလိုက်မှားသော ဇာတ်ထုပ် ကျွန်မ ခင်းခဲ့ပြီ။

တော်ပါသေး၊ အလွှာအရှင်မြတ် တန်ခိုးတော်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ အခက်အခဲ ရှိလာလျှင် ကူညီမ၊စမည်သူ ပေါ်လာတတ်သည်။

မကြာခင်ပဲ သတင်းစုံကြားရသော ကိုဘညိမ်းအဖေအရင်းက ကျွန်မကို လာခေါ်သည်။

‘သမီး အဖေတို့နဲ့ အတူနေ၊ ဒီကောင်လာခေါ်ရင် ပြန်ခလိုက်နဲ့၊ အိမ်ပေါ်လဲ မတက်စေနဲ့’

ဦးစံမဝီအိမ်ကို ကျွန်မ လိုက်နေရပါသည်။

‘ကျွန်မ အဖေတို့နဲ့ပဲ အတူနေမယ်၊ ပြန်လိုက်မသွားပါဘူး’ ကျွန်မ အဖေတို့ကို ကတိပေးလိုက်သည်။

သူ မုံရွာက ပြန်လာသည်ထင်သည်။ အိမ်ကို လာတော့ အဖေက အိမ်ပေါ်မတက်ရ။

‘သွား...ခွေးကောင်၊ မင်းဟာမနဲ့ပြန်ပေါင်း၊ ဒီကိုမလာနဲ့’

ခဏခဏလာတိုင်း အဖေက နှင်ချသည်။ အမေကလည်း

ကျွန်မကို သမီးအရင်းလို ချစ်သည်။ တကယ်တော့ ကိုဘညိမ်း
မိဘအရင်းများမှာ ကျွန်မအတွက် ဘုရားသခင် မေလွတ်လိုက်
သော တမန်တော်များပါပဲ။ သူတို့မှာ ကိုဘညိမ်း၊ ကိုဘသိန်း
ကိုဘစိမ်း၊ ကိုဘဟိန်း သားချည်း ၄ ယောက်ရှိသည်။

သူကတော့ အိမ်ရှေ့လမ်းမှာ လူလုံးပြကာ ခဏခဏလမ်း
သလားသည်။ အိမ်ပေါ်မတက်ရလည်း လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေ
သည်။ ငယ်တုန်းက ကျွန်မကို ပိုးစဉ်ကပုံအတိုင်း...

‘ကိုဘညိမ်းရယ် ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ’

(၇)

ဇွဲကန္တာစဦး ဘယ်ထီးမှမပါ

ဇွဲက ပြီးတော့မည်။

ကိုဘညိမ်းတစ်ယောက် ဂျပန်ဟေးဟိုး (ဝန်ထမ်း) တပ်
ထဲဝင်သွားသတဲ့။ ကျွန်မ သတင်းကြားသည်ကတော့ မုံရွာက
မအေးက သူလာသည်ကိုလက်မခံ၊ ကွာရမည်ပြော၍ စိတ်ညစ်
သောကြောင့် ဂျပန်တပ်ထဲ ဝင်သွားသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။
မအေးထံကလည်း ကိုဘညိမ်းကို မုံရွာ မလွှတ်လိုက်ပါနှင့်
သူလာလျှင် မအေးမောင်များက ဝိုင်းရိုက်မည် ဆိုသည်။

ကျွန်မကတော့ စစ်ပြီးခါနီး မဟာမိတ်လေယာဉ်များ
သောင်းကျန်းလာပြန်၍ မိုးအိုးမှာ အပေါ်စံမင်းတို့နှင့်အတူ

စစ်ခိုလှုံရပြန်သည်။

ဗုံးအိုးက တောင်မြို့နားမှာ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ဟောင်း တပ်သည် စစ်တပ်မဟုတ်။ ဝန်ထမ်းတပ်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းသည် ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် မပင်ပန်း။ သူ့ကို ဂျပန်တွေက ဘာ မခိုင်း။ လက်ရောက်ခိုင်း၍ ဂျပန်စစ်သားများကို လက်ရောက် ပေးနေသည်။

ကျွန်မ ဗုံးအိုးမှာ ရှိနေတော့လည်း သူကဆက်သွယ်သည် 'တပ်ထဲမှာ ထမင်းစားမကောင်း၊ ထမင်းဟင်း ညှစ် တပ်ထဲကို ထမင်းဟင်းပို့ပါ' ဟုဆိုသည်။

သူ အစားအသောက် ဆင်းရဲသည်ဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း၊ လက်ရောက်ထိုးနေရသူက အစားကောင်းကောင်း မဟုတ်ရလျှင် ရေရှည် ခံနိုင်မည် မဟုတ်။ သူ ကြိုက်တတ်၍ ရေရှည် ခံမည့် ငါးပိကြော်၊ ငါးကြော်၊ ငါးခြောက်ကြော် စသည်များကို ကြော်လှော်၍ သုံးလေးရက်တစ်ခါ ဂျပန်တပ်ထဲ သွင်းပို့ရသည်။ ဗုံးအိုးမှ သံလမ်းထောင့်အထိ မြင်းလည်းစီးသွားလျှင် ငါးမှူးပေးရသည်။ သံလမ်းထောင့်မှ မြစ်ဆိပ်နားဆင်းသွားလျှင် ဂျပန်တပ်ကို ရောက်သည်။ ကျွန်မသည် များသောအားဖြင့်

လမ်းမကြီးပေါ်မှ လျှောက်သွားသည်။ မဟာမိတ်တို့၏ ကျွဲညီ နောင်က ပျံ့ဝံ့လာသည်။ ဂျပန်စစ်သားတွေက သူတို့စီးလာသော ကားများကို လမ်းဘေး ထိုးရပ်ကာ လမ်းဘေးချုံများထဲ ထိုးဝင်သည်။ ကျွန်မကိုလည်း 'ဘီရူမာ...ဘီရူမာ လာ...လာ' ဆို၍ အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ လေယာဉ်ပျံက စက်သေနတ်နှင့် ပစ်နေ၍ ကျွန်မကို ထိမှာစိုးသောကြောင့် ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက မလိုက်။ သေချင်သေပါစေတော့။ ကျွန်မ သေချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် ပထမယောက်ျား တစ်ယောက် ဒုက္ခပေး၍ နောက်ယောက်ျား ယူဖို့ဆိုသည်က သူတို့က ကောင်းပါမည်ဟု ဘယ်သူမှ အာမ မခံနိုင်။ နောက်လာတဲ့မောင်ပုလဲ ဒိုင်ဝန်ထက်ကဲမှဖြင့်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်းကိုဘညိမ်းကို သီးခံပေါင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လည်း မယူချင်။ ကျွန်မအနေနှင့် သက်လုံးပုံ ယုံမှတ်ကာ သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့ရသူ၊ သူက သစ္စာမဲ့ပြီ ဖြစ်တော့ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ညစ်သည်။ သေပဲသေချင်သည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမနှလုံးသားက တပ်မက်တွယ်တာမိပြီဆိုလျှင် သက်ဆုံးတိုင်

မျက်စိမှိတ်၍ သူတို့နောက်လိုက်သည်ကို သူသိသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ မပြတ်သားခြင်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ နှလုံးသားမှ ကြင်နာမြတ်နိုးမှုကို သူတို့ တန်ဖိုးထားခြင်းပင်။ သူ့အပေါ် ကြင်နာမှုမရှိလျှင် မအေးနောက်လိုက်သွားကတည်းက ကျွန်မ အဖေတို့နှင့်အတူနေလျှင် ပြီးပြတ်သွားမည်။ ယခုတော့ မပြတ်နိုင်သော သံယောဇဉ်ကြောင့် ပြန်လက်ခံမိပြန်သည်။ သူ အစားအသောက် ဆင်းရဲသည်ဆိုတော့လည်း မနေနိုင်။ ချက်ပြုတ်ပို့ရပြန်သည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် သေချင်နေသည်။ ပါပါတို့ ရင်ခွင်မှ ထွက်လာကတည်းက ကျွန်မ သူ့ကိုပဲ ရှာကျွေးလာခဲ့သည်။ ဒါတွေကိုမှ မထောက်ထား၊ သူ ကျွန်မအပေါ် လုပ်ရက်သည်။

တပ်ထဲမှ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ပြန်ခွင့်ရသည်။ အဖေကလည်း လက်ခံပါသည်။ ကျွန်မ ဒီလိုနှင့် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်သည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိရှိ၊ စက်သေနတ်က ဘယ်လိုပဲပစ်ပစ် ကျွန်မသူ့ထံ ထမင်းပို့မပျက်ခဲ့ပါ။

ကိုယ်ဝန်ရင်လာပြန်တော့ အမေဒေါ်အေးခင်၏ အိမ်ကို ပြန်ဖို့စီစဉ်ရသည်။ လင်တရူးမကို အမေက စိတ်ဆိုး၍ ပျဉ်း

မနား ပြန်သွားပေမည် သူလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျွန်မရှိရာ မန္တလေးကို ပြန်ပြောင်းလာသည်။ တစ်သက် ပြတ်ပြီဆိုသော်လည်း မွေးချိန် ဖွားချိန်တန်တော့လည်း တစ်ဦးတည်းသမီးကို စိတ်မချ။ မွေးဖွားဖို့ အမေက လာခေါ်သည်။

အမေအိမ်ရောက်တော့ သူလိုက်လာသည်။

‘ကြည်ရေ ... ကိုယ်တော့ ထွက်ပြေးတော့မယ်’

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်မ လန့်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဘညိမ်း၊ ပြန်မိသွားရင် ရှင်ကို နေလှန်းတော့မယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ’

‘ဒုက္ခမနေနဲ့၊ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲနဲ့ ကိုယ်ပြေးတော့မယ်’

သူ တကယ့်ကို ထွက်ပြေးသွားပါသည်။ ကျွန်မ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ်ဝန် နေ့စဉ်ထစေ့ကြီးနှင့် ခြေဖဝါးမှာလည်း ဖက်ခွက်နာက ပေါက်နေ၍ ဆောင်းကောင်း လမ်းမလျှောက်နိုင်။

မကြာခင် ဂျပန်စစ်သားတွေ ရောက်လာပါသည်။ ဗုံးအိုးမှာ နေ၍ ဂျပန်တပ်ထံ ထမင်းပို့ကတည်းက သူတို့

နှုတ်ကျွန်မ ရင်းနှီးနေသည်။ မျောက်ခေါင်းခေါ်သည့် ဂျပန် တစ်ယောက်ပဲ ဆိုးသည်။ ထပ်စနီးနှင့် တာနကာဆိုသူတို့က ရည်မှန်သည်။ ကျွန်မကိုလည်း ခင်ကြသည်။

‘ဘညိမ်း ... ဘညိမ်း ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ အခု ဘယ်မှာ လဲ၊ ရှာပေးပါ’

ကျွန်မက ဂျပန်တွေကို စဉ်ခံရသည်။ ကျွန်မ ခြေထောက် က အနာကိုလည်း ပြုရသည်။

‘မာစတာ...သူ ဘယ်ပြေးလဲ ကျွန်မ မသိဘူး၊ လိုက်ရှာ ရအောင် ကျွန်မခြေထောက်က အနာနဲ့ လမ်းလျှောက်လိုမရဘူး’

သူတို့က ကျွန်မခြေထောက် ကြည့်လိုက်၊ ကျွန်မ မျက်နှာ ကြည့်လိုက်နှင့် ကျေနပ်ပုံမရ။

‘မျောက်ခေါင်းက မပီတဝီနှင့် မြန်မာလို ပြောသည်။

‘ဘညိမ်းကို ရှာမပေးရင် မိန်းမကို ခေါ်သွားမယ်၊ မိန်းမ လိုက်ရမယ်’

ကျွန်မမှာ တာနကာဘက် လှည့်ရသည်။ သူက သိမ်မွေ့ သည်။

‘မာစတာ တာနကာ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်လစေနေပြီ

အလေးမွေးတော့မယ်၊ ခြေထောက်နာကြီးနဲ့ ကျွန်မ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး’

တာနကာက ဘာမှပြန်မပြောခင် မျောက်ခေါင်းကပဲ ပြောသည်။

‘မင်းကို ခေါ်သွားမယ်၊ စစ်ကိုင်း ကောင်းမှုတော်မှာ ဆေးရုံရှိတယ်၊ ဟိုမှာကောင်းကောင်းထားမယ် လိုက်နဲ့’

ကျွန်မက ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြောရသည်။

‘မာစတာ ဘက်နက်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မတို့ မြန်မာမှာ ယောက်ျားမရှိဘဲ ဒီလို မလိုက်ရဘူး၊ ထုံးစံမရှိဘူး၊

ကျွန်မ အသေခံမယ် မလိုက်နိုင်ဘူး’

တာနကာနှင့် မျောက်ခေါင်းတို့ အချီအချ ဂျပန်လို စကားပြောကြသည်။ ပြီးတော့မှ တာနကာက ကျွန်မကို ပြော သည်။

‘ဘညိမ်း လာရင် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ’

‘လာရင်တော့ ကျွန်မက ပြန်လွှတ်မှာပါ၊ ကျွန်မကတိ ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မာစတာတို့က ကိုဘညိမ်းကို ရှိတာမှာလား’

‘မရိုက်ဘူး ... မရိုက်ဘူး ကတိပေးတယ်’

သူတို့ပြောဆိုပြီး ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်မ ဟင်းချရသည်။
နောက်နေ့ သူ ရောက်လာတော့ ဂျပန်တွေ လာရှာသည့်
အကြောင်း ပြောပြသည်။

‘အောင်မလေး... ကိုယ့်မှာလဲ ဒုက္ခ၊ ကိုယ်က ၂၇ လမ်း
ထဲက ချစ်တီးဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတာ၊ အဲဒီအထဲက
မှောင်ပေမယ့် စိတ်က မလုံတာနဲ့ စားပွဲခုံအောက် ဝင်ပုန်းနေ
တာ၊ ဖုန်တွေကလဲ များသလားမပြောနဲ့၊ အဲဒီအချိန် ဂျပန်တွေ
ဝင်လာပြီး မင်းသားတွေက စားပွဲခုံဘေးက ကုလားထိုင်မှာ
ထိုင်ကြရော၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ အောက်များ
ငုံကြည့်ရင် ဒုက္ခ၊ နှာခေါင်းထဲကလဲ ဖုန်တွေကြောင့် ချေချင်လိုက်
တာ၊ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် လိမ်ဆွဲနေရတယ်၊ မင်းသားတွေက
လဲ ပူလို့ ယပ်ခတ်နားပြီးတော့မှ ပြန်သွားတယ်’

သူက ပြောပြီး ရယ်ပါတော့သည်။

‘ရှင် ပြန်လာပါတဲ့၊ သူတို့မရှိက်ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်တဲ့’
တစ်ပတ်လောက် နေပြီး သူ ဂျပန်တပ်ကို ပြန်သွားပါ
သည်။ ဂျပန်တွေ ကတိတည်ပါသည်။ သူ့ကို မနှိပ်စက်ပါ။
ဒုတိယသားလေးကို ကျွန်မမျက်နှာမြင်တော့ သူ အိမ်ကို

ပြန်လာသည်။ သားလေးက ဖြူဖြူဝဝ ချစ်စရာကောင်းသည်။
သူနှင့်ကျွန်မ ခုတင်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့် ယှဉ်လျက် အိပ်
ကြသည်။

ကျွန်မက သွေးနုနု။ သူ အိပ်ရာက ထသွားလျှင်
ခေါင်းအုံးအောက်က တစ်ခုခုယူကာ အိတ်ထဲထည့်သွားသည်ကို
ကျွန်မ သတိထားကြည့်မိသည်။ ဘာကို ယူသွားလဲ ကျွန်မ
သိချင်သည်။ တစ်နေ့ သူ အိပ်သာထသွား သူ့ခေါင်းအုံးအောက်
ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ မအေး၏ပုံ ကျွန်မက
ယူထားလိုက်သည်။

သူ အိမ်သာက ပြန်လာတော့ ကျွန်မက ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကိုဘညိမ်း ဒီမှာ’ ကျွန်မလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ပြလိုက်
သည်။ သူသည် ချက်ချင်း မျက်နှာကြီး နီရဲသွားကာ...

‘မင်းမကောင်းဘူး၊ ပြန်ပေး’ဟုဆိုကာ ကျွန်မအနား
ထပ်လာ၍ ဓာတ်ပုံကို တောင်းသည်။ ကျွန်မက မပေး- မပေး
တော့ လှသည်။ အမေကပါ ပြေးဝင်လာသည်။

‘ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

‘ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ၊ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ သူ့ မပေးဘူး၊ ယူ

ထားတယ်' သူက အသံကုန်အော်သည်။

အမေ ကျွန်မအနား ရောက်လာတော့ ကျွန်မက ဓာတ်ပုံကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ရော အမေရော ကျွန်မ ပါးစပ်ကို ဖြိုကြပေမင့် မရ။ ကျွန်မက ဓာတ်ပုံ ဝါး၍ မြို့ချ လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးလည်း ဖတ်ဖတ်မော၊ ကျွန်မလည်း မောသွားသည်။ ဒါပေမင့် သွေးတက်ခြင်း ဘာခြင်းမရှိ။

'မင်း သိပ်ဆိုးတယ်'

'ဘာ... ကျွန်မက ဆိုးတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ငါမို့လို့ မင်းကို သီးခံပေါင်းနေတာ'

'ဘုရားရေ...သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မပေါင်းလဲ ရတယ်၊ သီးခံနေစရာမလိုဘူး'

'မင်း မိန်းမဖြစ်နေလို့၊ ယောက်ျားဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ထိုးသတ်ပစ်မှာပဲ'

'အမလေး ... ကျွန်မကလဲ မိန်းမဖြစ်နေလို့၊ ရှင်နိပ်စက်သမျှ ခံနေရတာ၊ ယောက်ျားဆိုရင် ရှင်ကို အမှုန့်ချေပစ်မယ် ခံသတ်မှာပဲ ... ခုလဲ သတ္တိရှိလား ... သတ္တိရှိရင် လိုက်ခဲ့သမျှ ကိုသွားမယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အသေသတ်မယ်

အသက်ရှင်ကျန်တဲ့လူက သေတဲ့လူကို တွင်းတူးပြီး မြေမြှုပ်စေမိပဲ'

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ပြောချင်ရာ ပြောချလိုက်သည်။ သူလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထွက်သွားသည်။

သီပေါဘက် ထွက်သွားသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ဆတ်နိုင်သလောက် သီးခံသည်ဆိုပေမင့် ယခုတော့ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲသည်။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ရန်ဖြစ်တတ်လာသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လျှင် တစ်အိမ်လုံးသိ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း သိသည်။ သူက အသံမြည်တာတွေကို အမြဲ ထိုးနှက်ရိုက်ခတ်သည်။ ကျွန်မကတော့ သံကုန်အော်သည်။ ဖက်လည်းသတ်သည်။ ကျွန်မ မိန်းမကြမ်းကြီး ဖြစ်အပါပကော။

ကျွန်မစိတ်ထဲ သူ မအေးနှင့်ပြတ်ပြီ ထင်နေခဲ့သည်။ သူတော့ မပြတ်နိုင်။ ဗုံးအိုးမှာ နေတုန်းကလည်း တစ်နေ့ သူ့ကျွန်မ မြင်းလှည်းစီးလာသည်။ မအေးက ဆိုက်ကာနှင့် အယ်ကလာမှန်း မသိ။ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတော့ မြင်းလှည်းကို ခိုင်ကော ခုန်ချ၍ ဆိုက်ကာပေါ် တက်သွားသည်။ မအေး

၈၂ ခင်စန်းယု

နောက် ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားသည်။ ကျွန်မမှာ တယောက်တည်း မြင်းလှည်းနှင့် ပြန်လာရသည်။ ထိုနေ့က သူ့အိမ်ပြန်လာတော့လည်း နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသည်မှာ ဝက်ကွဲ။

ဒီဇုတ်လမ်းက ဘယ်တော့ ဆုံးပါ့မလဲ။

ဒုတိယအကြိမ် သားလေး မွေးဖွားချိန်မှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ရန်အကြီးအကျယ် ဖြစ်ကြလို့လား မသိ။ အလွန်အရှင်မြတ်က 'မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လွန်းတယ်၊ သားလေးကို ထား၍ မတော်' ဟု ထင်ပုံရသည်။ ဒုတိယ သားလေးတစ်နှစ်နှင့်လေးလ အလွန်အရှင်မြတ် ခေါ်တော်မူသွားပြန်သည်။

(၈)

ဘဝမှတ်သို့

စစ်ကြီး ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာပြည်သူတွေလည်း စစ်ဒုက္ခမှ ငြိမ်းအေးကြပြီ။ စစ်အတွင်းက ကစဉ်ကရဲဖြစ်ခဲ့ရသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေးတွေ ပြန်လည် ထူထောင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ချစ်ဒုက္ခသည် ကျွန်မအဖို့လည်း ချစ်ဒုက္ခ ငြိမ်းအေးပြီဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်မတို့အိမ်၏ စီးပွားရေးအတွက် ကျွန်မ ပြင်ဆင်ရမည်။

ကျွန်မတို့ ကိုဘညိမ်း ဖခင်အရင်း ဦးစံမင်းနှင့်ပင် အတူ ဆွေမျိုးမြင့်ဘုရား မြောက်ဘက်မှာ နေရသည်။ ကျွန်မ ထုံးစံ

အတိုင်း ကျွန်မတတ်သော စက်ပန်းကို ထိုးရသည်။ ဒါက ကျွန်မတို့အိမ်၏ ဝင်ငွေ။ အလုပ်ကို ချဲ့ထွင်၍ မိန်းကလေး ၃ ယောက်လောက် ခေါ်၍ ထိုးပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ထိုးပေမင့် များသောအားဖြင့် ပန်းရေးပေးရသည်။ ကျွန်မ ရေးသော ပန်းပုံစံကိုမှ အလုပ်အပ်သူတို့က သဘောကျသည်။ ပန်းရေးသည်ဆိုသည်မှာလည်း ပန်းချီပညာ၏ အခြေခံပါပဲ။

ကျွန်မချစ်သူ မောင်မောင်ကိုဘညိမ်းအတွက် ကျွန်မ ပန်းရေးတတ်သည်ကိုက အကူအညီတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ကိုဘညိမ်းတို့ ကံကောင်းလိုက်ပုံက စစ်ပြီးချိန်မှာ စီးပွားရေး အတွက် သူ ပန်းချီဆွဲသည်။ ပန်းချီဆွဲသည်ဆိုသည်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးခြင်းပါ။

ဒီဆိုင်းဘုတ်ရေးတော့လည်း ဖင်ငြိမ်ငြိမ်မဆွဲ။ အလုပ် အပ်သူကို ရက်ချိန်းမှန်မှန် မပေးနိုင်။ ကျွန်မက ကြားထဲက အားနာလာသည်။

သူ ဆွဲမည့် ဆိုင်းဘုတ်မှာ အောက်ခံဆေးကို ကျွန်မ အကြမ်းသုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ အချောတစ်ကြိမ် သုတ်လိုက်ကာ စားလုံးပုံ အခြေခံကို ကျွန်မ ရေးဆွဲပေးလိုက်

ပါသည်။ ကျွန်မ ပန်းပုံစံရေးတတ်သော ပညာက ပန်းချီ အခြေခံဖြစ်နေ၍ သူ့ကို ယခုလိုကူညီနိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ သူက အပြီးသတ် အပေါ်ကစာလုံးကို ရေးဆွဲပါသည်။ ဒါကြောင့် ကိုဘညိမ်း ကံကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ကိုင်ရသော အထည်ပန်းထိုးအလုပ်မှာ သန့်ရှင်း သန့်ပြန့်ရပါသည်။ အစွန်းအထင်းမခံပါ။ ဒါကြောင့် သူ့အတွက် ခန်းချီအောက်ခံရေးဆွဲပြီးလျှင် ကျွန်မလက်ကို စင်စင်ဆေးကြော ပြီးမှ ပန်းထိုးထည်ကို ကိုင်ရသည်။ ပန်းရေးရသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ကို တွင်တွင်မရေးဆွဲနိုင်သည်က သူ့မှာ လက်ငွေ ဆုကျင့်ခန်းတက်ရသည်။ တက်ရင်းလည်း လက်ငွေအကြောင်း ထို ဝါသနာတူတွေနှင့် စကားပြောနေရလျှင် သူ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုနေသည်။ ကမ္ဘာ့လက်ငွေကျော်တွေ သူနှင့် တစ်အိမ်တည်း ချေးလာသလား အောက်မေ့ရအောင် စေ့စပ်သေချာစွာ ပြောပြ နိုင်သည်။ ထိုးသတ်ပုံနည်းကိုပါ သူ ဟန်ပန်နှင့်ပြောပြတတ် သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ သူ့ဆိုင်းဘုတ်ပန်းချီအလုပ်က ချစ်သည်ဆိုတော့ မြန်မြန်မပြီးပါ။ ကျွန်မ ဝင်ကူတော့မှ အချိန် ခြီးပါသည်။

များသောအားဖြင့် ဝင်းလိုက်ရုံမှ ရုပ်ရှင်မိစတာများ ရေး
ဆွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ဝင်ငွေရအောင် ပန်းချီဆွဲသည်သာ ဆိုသည်။ သူ
အပြင်မှ ပြန်လာလျှင် လက်ဝှေ့နှင့်ဆိုင်သော စာအုပ်စာတမ်း
တွေ၊ ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ နာမည်ကြီးလက်ဝှေ့သမား ဂျီလစ်
ဂျိုဝဲလ်ကော့တို့အကြောင်းတွေ ရေးထားသော စာအုပ်များထဲ
ဝယ်လာသည်။ သူ့ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲခ-သူစာအုပ်ဝယ်တာနှင့် ကုန်
သည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီး အနေနှင့်
ကိုဘညိမ်းက ကျွန်မကို မေးစေချင်သည်။

‘ကြည် ကိုယ်တို့ ဘာနဲ့စားနေလဲ၊ အသုံးစရိတ်လောက်
ရဲ့လား’

ဟူသော စကားမျိုး တစ်ခါမှ သူကလည်း မမေးတော့
ကျွန်မကလည်း မပြောတော့ပါ။ သူ့ကိုကြည့်လျှင် အမြဲပေါ့ပေါ့
သွက်လက်၍ စိတ်ညစ်ဟန် မပြပါ။

သူ့ ဆိုင်းဘုတ်ရေးဆွဲပြီးလျှင် သူ့လက်မှတ်ကို ‘ကျားလေး
ဘညိမ်း’ဟု ဆိုင်းဘုတ်ထောင့်မှာ ရေးထိုးပါသည်။ ထိုစဉ်

မန္တလေးပန်းချီလောကမှာ ဘရင်ကလေး၊ ကြွယ်လေး၊ ညိုလေး
သော လေးပါသော အမည်များ အသုံးများ၍ အမည်ရှေ့မှာ
‘လေး’ ဆိုသော စကားလုံးကိုယူကာ ‘ကျားလေးဘညိမ်း’ ဟု
လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျားထိုးတာကတော့ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းပြီးလျှင် ဒုတိယ
သူ ဝါသနာပါသော ကစားနည်း ၁၂ ကောင်ကျား ဖြစ်ပါသည်။
အဲဒါကျားထိုးကစားနည်းကို မန္တလေးမှာ နာမည်ကြီးသော ကျား
ဘသိန်း နာမည်ရသည့် ဦးဘသိန်းထံမှ သူ သင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျားဘသိန်းကြီးတပည့် ဖြစ်ချင်၍လည်း သူ စုတ်တံကိုင်
သောအခါ ‘ကျားလေး’ဟု သုံးဟန်တူသည်။

လက်ဝှေ့မထိုးလျှင် ကျားကစားသည်။ တခြားသူနှင့်
ကစားရလျှင် သူ့ညီဘသိန်း (ချစ်ညို) နှင့် ကျားထိုးကြသည်။
တစ်မြို့တစ်ရွာကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်သွားလျှင်တောင်မှ လူစုလူဝေး
ရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျားကစားဘက်ကို ရှာ၍ ကျား
ထိုးသည်။

သူ ဝါသနာပါရာကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် လှုပ်မတ်၍
သူ့စိတ် ‘ဈာန်’ဝင်နေလို့လားမသိ၊ သူ့မှာ သောကရုပ်ပုံမပေါ်ပါ။

လက်တွေ့ကိုလည်း သူ စူးစူးစိုက်စိုက် အထိုးကျင့်သည်။ သူ ငယ်စဉ်က ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့သော ဆရာက သီရိလင်္ကာသား လက်တွေ့နည်းပြဆရာကြီး ဘီလ်ဖစ်ရှာနှင့် ဦးချစ်အုံးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆရာကတော့ ရဲသန်းရင် ခေါ် ဦးသန်းရင် မန္တလေး ဖြစ်သည်။ မန္တလေးရဲဌာနက ဦးသန်းရင်မှာ စောစီးစွာ နာမည်ကြီးခဲ့သော လက်တွေ့သမားကြီး ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ဟဲပီးဝိတ်ချန်ပီယံ ဂျင်နီတန်နီ လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ကမ္ဘာကို လှည့်၍ လည်ပတ်ခဲ့ပါသည်။ လက်တွေ့ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သီရိလင်္ကာရောက်သောအခါ အကောင်းဆုံး လက်တွေ့ထိုးသတ်နိုင်သူကိုပေးအပ်ရန် (Best Boxer) ဆုဖလားတစ်လုံး ပေးရစ်ခဲ့သည်။ ဦးသန်းရင်မှာ သီရိလင်္ကာတွင် ကျင်းပသော လက်တွေ့ပွဲတွင် ဘင်တန်ဝိတ်တန်းမှာ ထိုးရင်း ထိုးဖလားကို ရခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်မှာ- စစ်ပြီးခေတ်မှာ ပထမဆုံး လက်တွေ့သင်တန်းကို မန္တလေးမြို့မှာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးမြို့မှ ရတနာပုံ ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဆီသိန်းသား လူပျိုကြီး ဦးအေးမောင်က သူ၏ ဆီစက်ဝင်းထဲမှာ လက်တွေ့သင်တန်းအတွက် နေရာ

ပေးရုံမက၊ အကျွေးအမွေးအတွက်ပါ တာဝန်ယူပါသည်။

ကျွန်မတို့ မန္တလေးလေ့ကိုက ချမ်းသာလာလျှင် ကာယဉာဏဘက်မှာ လူငယ်တွေတိုးတက်အောင် ယခုလို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အားပေးတတ်သည်မှာ မွန်မြတ်သောလေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသင်တန်းကို အထက်မြန်မာပြည်က လူငယ်လူရွယ်တွေ တက်ရောက်၍ ကိုဘညိမ်းပါ တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသင်တန်းမှာ ဦးသန်းရင်ထံမှ လက်တွေ့ပညာတွေ သူ အများကြီး ရရှိခဲ့သည်။

သင်တန်းများ တက်ပြီး ကျုံးအနောက်ဘက်တွင် ကျင်းပသော ဗိုလ်လုပွဲမှာ ကိုဘညိမ်း ဘင်တန်ဝိတ်တန်းမှာ ချန်ပီယံ ရခဲ့သည်။ လူထုသတင်းစာက ထိုသတင်းကို “ကျားလေးဘညိမ်း” ဟူ၍ ဖော်ပြရာမှ သူ့အမည် ကျားဘညိမ်း ထာဝရ တည်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်မရင်မှာ သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူရင်း ပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲ ရှာရပါစေ သူ ဝါသနာပါရာ နှစ်သက်ရာ ဘစ်ခုခုမှာ အောင်မြင်စေချင်ပါသည်။

မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ဝါသနာတစ်ခုစီတော့

ရှိကြသည်။ မိန်းမမှာလည်း စာရေးစာဖတ်၊ ဇာတိုးပန်းထိုး အင်္ကျီချုပ်၊ ထမင်းချက် ဝါသနာပါသလို ဖဲရိုက်၊ အိမ်လည် ရုပ်ရှင်ကြည့် ဝါသနာပါသူတွေ ရှိကြသည်။

ယောက်ျားတွေမှာလည်း စာရေးစာဖတ်၊ အားကစား ဖဲချ၊ အရက်သောက်၊ မိန်းမလိုက် နှယ်ငှက်ဖြင့် ဝါသနာပါတာ တစ်ခုခု ရှိကြစမြဲပင်။ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် စာရိတ္တကို ထိခိုက်မည့် ဝါသနာမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ မလိုလားပါ။ ယောက်ျားမှာလည်း ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်၊ မိန်းမပွေလှလှ နောက်ဆုံး ဘဝပျက်သလို၊ မိန်းမတွေလည်း ဖဲရိုက်၊ အိမ်လည် ပွဲကြည့် ဝါသနာကြီးလာလျှင် ပျက်စီးတတ်သည်။

ကိုဘညိမ်း ပြီးခဲ့သောအချိန်တွေက မိန်းမပြဿနာ ဖြစ် သည်။ ကျွန်မ မျက်နှာမများချင်၊ တစ်လင်ကနှစ်လင် မပြောင်း ချင်၍သာ ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ရသည်။ ငယ်စိတ်နှင့် ထင်ရာလုပ်ကြေ ဆိုလျှင် သူနှင့်ကျွန်မ ကွဲတာကြာပြီ။

ယခုတော့ စစ်ပြီးချိန်မှာ သူ ဝါသနာပါရာကို ဇောက် ခုလုပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းသာလာပါသည်။ သူ ရှိသမျှအချိန်ကို လက်ဝှေ့မှာ အသုံးပြုလာသည်။ အားလပ်ချိန်မှာ ကျားထိုးသည်။

ဒီလို ဝါသနာမျိုးအတွက်တော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။ သူ ခင်ငွေတစ်ပြားမှမရှိလည်း ရှိပါစေ။ ကျွန်မကပင် ရှာကျွေး၍ သူပါရမီကိုဖြည့်လိုပါသည်။

ကျွန်မက မွတ်ဆလင်ပေမယ့် ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိသည်။ ကျွန်မ ၆ တန်းထိ ပညာသင်ကြားခဲ့၍ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေများ ထို ဖတ်ဖူးပါသည်။ စာဖတ် ဝါသနာပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒါ၊ သမ္ဗုလ ဟူ၍ တော်ဝင်အမျိုးသမီး လေး ယောက်ကို ဗုဒ္ဓက မှတ်တမ်းတင်ကမ္ပည်းထိုးခဲ့ပါသည်။ သူတို့ လည်း ကျွန်မတို့လိုပင် မိန်းမသားများ ဖြစ်သည်။ မဒ္ဒါနှင့် သမ္ဗုလသည် လင်ကို ရှာကျွေးသူများ ဖြစ်၍ အမရာနှင့် ကိန္နရီ ထ လင့်အပေါ် သစ္စာရှိကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့လင် ခင်ပွန်း ချားကိုကြည့်လျှင် သူတော်ကောင်းများပင် ဖြစ်သည်။ ဝေဿန္တရာ ဆိုလည်း တောထဲမှာ ဥပုသ်စောင့်၊ တရားထိုင်နေသူ။ အမရာ နှစ် ခင်ပွန်းမှာ ပညာရှိ မဟောသခေ။ ကိန္နရီ၏ ကိန္နရာဖို ကလည်း သစ္စာရှိသူ။ သမ္ဗုလခင်ပွန်းမှာ ကိုယ်ရေးပြားရောက် ခဲ့သည်ကလွဲ၍ မယားအပေါ် မနှိပ်စက်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ရထားလေတော့ သူတို့ပါရမီဖြည့်ရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းခြင်း

မရှိဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း ကိုဘညိမ်းသာ မိန်းမ မပွေလျှင် အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်နေပါ။ တစ်ပြားမှရှာမကျွေးလျှင်နေ။ ကျွန်မ မဒွီထက်သာအောင် ရှာကျွေးပါမည်။

မိန်းမတိုင်း၏ နှလုံးသားမှာ ဒီလိုပဲရှိမည် ထင်ပါသည်။ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မိန်းမပွေသူကိုတော့ ဘယ်သူမှ ပါရမီမပြည့်ချင်ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေက ချစ်မိလာလျှင် တည်မိတဲ့ဘုရား ငွင်းတနားနား ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ဖြစ်သမျှ ကြိတ်မှိတ်ခံသည်။ လင် အရက်ကြိုက်တတ်လျှင် အမြည်းတောင် ကြော်ပေးတတ်သည်။ သူတို့ယောက်ျားတွေကလည်း ဒီပျော့ကွက်ကို နင်း၍ လိုက်လာတတ်ပါသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခုတော့ တဖြည်းဖြည်းတွေး၍ ဖြေသာလာပါသည်။ သူသာ အရက်သောက်ရမ်း၍ သူတတ်သော လက်ဝှေ့ပညာနှင့် တစ်ဖက်လူကို နှိပ်စက်လျှင် မိန်းမပွေတာထက် ကျွန်မစိတ်ညစ်ရမည်။ လက်ဝှေ့ပညာဖြင့် တစ်ဖက်သားကို မနှိပ်စက်သည့်အပြင် သူလက်ဝှေ့ပညာသည် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် လိုအပ်သော ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်ကို ကျွန်မ ဂုဏ်ယူပါသည်။

သူသည် လက်ဝှေ့ပညာကို သေသည်အထိဖက်၍ ကျွန်မထက် ချစ်သွားလျှင်လည်း ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။

သူ တကယ်ပဲ လက်ဝှေ့ပညာကို ချစ်ပါသည်။ လက်ဝှေ့ကို လူသိ လူကြိုက်၍ လူငယ်တွေ ဝါသနာပါအောင် အစောဆုံးလုပ်ပေးခဲ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ လက်ဝှေ့အကြောင်းပြောရလျှင် မမောနိုင်၊ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ မေ့ပါ။ ကျွန်မကိုပါ မေ့ပါစေ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်မပါ သူလက်ဝှေ့ပညာကို ချစ်လာပါသည်။ လက်ဝှေ့ပညာအကြောင်း နားမလည်ပေမင့် “ကိုဘညိမ်းက ပူးကပ်သတ်နည်းမှာ တော်တာကွ၊ ဒီအတွင်းဝင် အနီးကပ် သတ်နည်းကို ရဲသန်းရင်က သူ့ကို သေသေချာချာ သင်ပေးတာ”

လူတွေက သူ့အကြောင်း ယခုလို ပြောလျှင် ကျွန်မလည်း အနီးကပ်သတ်နည်းတွေ ဘာတွေ ကြားဖူးနားဝရှိလာသည်။

‘ကိုဘညိမ်း လက်ဝှေ့ထိုးတာ ဘာကောင်းသလဲလို့ မေးရင် ပညာကောင်းတာလိုပဲ တိုတိုဖြေရမယ်၊ ခါးအထက်ပိုင်းကို လိုသလိုဘယ်ညာဝိုက်လှည့်ပြီး တစ်ဖက်လူရဲ့ လက်သီးကို ရှောင်တတ်တာ၊ တစ်ဖက်လူရဲ့ လက်သီးအားကို ဖြုန်းတီးသွားအောင် လုပ်တာ၊ လိုတဲ့နေရာမှာ လိုသလို မိမိရဲ့လက်သီးကို

မှန်မှန်အသုံးပြုတတ်တာ၊ စိတ်ရှည်တာ၊ ဒေါသမပါဘဲ အေးအေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ၊ အရွှေ့အပြောင်းမြန်တာ ပညာပါတာပဲဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေဖန်ချီးကျူးသံတွေ ကျွန်မ ကြားလာရတော့ ကျွန်မ မောလာသမျှ ပြေပျောက်သွားပါသည်။

သူ၏ပညာသားပါသော ထိုးသတ်မှုများကြောင့် ဖလှိုင်ဝိတ်၊ ဘင်တန်ဝိတ်နှင့် ဖဲသားဝိတ် အတန်းများမှာ အမျိုးသားတံခွန်စိုက် လက်ရော့ချန်ပီယံဆုများ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပါစေ ကျွန်မချစ်သူ၏ အောင်မြင်မှုများကို ကျွန်မ မုဒိတာပွားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သူ ဝါသနာပါရှာတာကို စောင့်ချလုပ်လာသည်ကိုက သူ့ဘဝတက်လမ်းပင် ဖြစ်လာပါသည်။ သူ၏ ပွေသောစိတ်ကို ထိန်းနိုင်လာလေတော့ ကျွန်မရင်မှာ အေးချမ်းလာခဲ့ပါသည်။

ကျန်သောတစ်ချိန်က ဘဝန္တေအပူ ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်၍ ယခု မုတ်သုံဝင်လာပြီး တိုက်ခတ်သောလေမှာ မိုးသက်များပါလာသောကြောင့် မိုးသက်ရနံ့ဖြင့် အေးမြသော လေမှာ ကျွန်မဘဝအမောကို ပြေစေပါသည်။

(၉)

ရွှေရောင်ရက်များ

၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ လက်ရော့ပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ဒီလက်ရော့ပွဲက ပေးမည့်ဆုဖလားက 'ထိုးပုံထိုးနည်း သိပ္ပံနည်း အကျဆုံး ထိုးသတ်နိုင်သူ'ကို ပေးမည့် ဆုဖလားပွဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီဖလားကို လက်ရော့သမား အတော်များများ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြပါသည်။ ထိုခေတ်က လက်ရော့ကျော်များ ဖြစ်သော ဇင်းကြွယ်၊ ဆဲယံမြူရယ်၊ ကီဂိုက်၊ စောတာဒီ၊ မဂျစ်တို့လည်း ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြပါသည်။

ကိုဘညိမ်း ထိုးရသောညက စိန်ပေါက်က လင်းစာဆယ်နှင့် ပြိုင်ထိုးရသောည ဖြစ်ပါသည်။

လင်းမာဆယ်နှင့် ထိုးရာတွင် ကိုဘညိမ်း ထိုးသတ်နည်းက သိပ္ပံနည်းအကျဆုံး ဆို၍ ဒိုင်လူကြီးများ အဆုံးအဖြတ်ပေးကာ ထိုဖလားကို ကိုဘညိမ်းကို ပေးခဲ့ပါသည်။

‘ကြည်ရေ...ကိုယ် ဒီဖလားကိုရတာ အနှစ်သက်ဆုံးပဲ’ သူ နှစ်သက်သည်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ပျော်သွားပါသည်။ ချစ်သူ၏ ပီတိကို ကျွန်မ မျှဝေခံစားမိပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်မရင်ထိတ်ရသော တစ်ပွဲတော့ ကြုံလာရပါ သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယမှ ဖဲသားဝိတ်ချန်ပီယံ ဘိုဏ်နှင့် ထိုးသတ်ရမည့်ပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာဘိုဏ်ဆိုသူက အိန္ဒိယမှ အတော်ဆုံး ဖဲသားဝိတ်သမား ဖြစ်ပြီး အိုလံပစ်နှစ်ခုက ပြန် လာသူ။

ကျွန်မ ကိုဘညိမ်းက ဘယ်အိုလံပစ်ကိုမှ သွားခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလှပါသည်။ သူ့လက်တွေထိ ပွဲများတွင် ကျွန်မ ဘာမှမပြောခဲ့ဖူးပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အလွန်စိုးရိမ်ပါသည်။

‘ဂရုစိုက် ထိုးနော်’
ကျွန်မ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ သူ ကျွန်မမျက်နှာကို

ထူးထူးခြားခြား စူးစိုက်ကြည့်သွားပါသည်။

အိန္ဒိယက မြန်မာနိုင်ငံကို လက်တွေ့ ‘ဂ’ ဆိုင်း လာထိုး ခြင်းဖြစ်၍ တစ်နိုင်ငံနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရခြင်း ဖြစ်သော ကြောင့် မြန်မာရုံးမှာ ကျွန်မစိုးရိမ်ခဲ့ခြင်းပါ။

ကျွန်မ စိုးရိမ်သည်အတိုင်း စိုးရိမ်စရာတွေက ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာ့လက်တွေ့ကျော်တွေနှင့် ထိုးသတ်ရာမှာ မျိုးသန့် သည်းရုံး၊ မကျစ်၊ အောင်မြင်၊ ဆယ်မြူရယ်တို့ပါ ရုံးကုန်ကြရာ မိပွဲရုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ပွဲပဲ ကျန်တော့သည်။ ကျွန်မတို့က အိန္ဒိယကို ဒူးထောက်ရတော့မှာလား။ ကျွန်မရင်တွေ ပိုလို့ ခုန် သာပါသည်။ အိန္ဒိယချန်ပီယံဘိုဏ်နှင့် ထိုးသတ်ဖို့ ကိုဘညိမ်း တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ထိုပွဲမှာ ကိုဘညိမ်းရုံးခဲလျှင် ဦးပါရော။ ကျွန်မတို့ မြန်မာသိက္ခာကျတော့မည်။ တော်ပါသေး သကယ်တမ်း သူနှင့် အိန္ဒိယချန်ပီယံဘိုဏ် ထိုးသတ်သောအခါ မှာ ကိုဘညိမ်း အနိုင်ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုညကများ နိုင်ငံခြားလိုဆိုလျှင် သူ လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်း ဆဲက ဆင်းအလာ ကျွန်မပြေး၍ ‘အနမ်း’ လက်ဆောင်မေး လိုက်ချင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့က မြန်မာမဟုတ်လား။ ခုန့်ခြေကို ဆိန်းချုပ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူက ပြောပါသည်။

‘ကြည်ရယ်...ကြည်က စိတ်ပူပြီး ဂရုစိုက်ထိုးနှောလို့ ပြောလိုက်တဲ့ အသံလဲ ကိုယ်ကြားနေတယ်၊ ကြည့်ရဲ့စိုးရိမ်တဲ့ မျက်နှာကိုလဲ ကိုယ့်မျက်စိထဲ ခွဲနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ‘ငါ့မိန်းမထဲ မျက်နှာမငယ်စေနဲ့၊ ငါ့တိုင်းပြည်လဲ မျက်နှာမငယ်စေနဲ့’လို့ အားတင်းပြီး ဂရုစိုက်ထိုးလိုက်တာ နိုင်သွားရော’

ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်မ တစ်မျက်နှာ၊ တိုင်းပြည် ဂုဏ်ကို ဆယ်လိုက်နိုင်သည်ဆိုတော့ ဘယ်မိန်းမ ဝမ်းမသာသ ရှိပါမည်နည်း။

မြန်မာတွေ ဝမ်းသာရသောပွဲ၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ကို ကိုဘညိမ်း ဆယ်လိုက်သောပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အိုးဝေသတင်းစာက ‘ဘညိမ်းတစ်ယောက်ရှိလို့သာ၊ မြန်မာတွေ ခေါင်းဖော်နိုင်တာ သည်’လို့ ရေးသားဂုဏ်ပြုပါသည်။

သူသာ လက်ငှေ့ပွဲတွေ အနိုင်ရရှိပါစေ။ ကျွန်မ စက်မိ က မဆင်းဘဲ စက်ပန်းထိုးနေပါမည်။

(၁၀)

ပြန်လမ်းမရှိ

သူက ရွှေရောင်ရက်များကို ဖြတ်သန်းနေဆဲပါ။ ကျွန်မ မှီခို အားထားနေရသော ယောက္ခမကြီးများ ဖြစ်သည့် ဦးစံမင်း၊ ဒေါ်မမကြီးတို့ကို တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ အားနာလာပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မအပေါ် ထီးလိုအုပ်မိုး၍ အေးမြသော အရိပ် အာဝါသပေးပါသည်။ သူတို့ အရိပ်ခိုလှုံခဲ့ရ၍သာ၊ ကိုဘညိမ်းနှင့် စက်သက်၍ ပူပန်ခဲ့ရသမျှ သက်သာမှုရသည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။ ယခုတော့ ကိုဘညိမ်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလာပြီ။ ကျွန်မ လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်လေးနှင့် နေချင်လာသည်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ကလည်း မွေးဖွားခါနီးလာ၍ အိမ်ပြောင်းရန် စီစဉ်

ပါသည်။

အိမ်ပြောင်းသည့်နေ့က ၂၈-၅-၄၆ အင်္ဂါနေ့။ ကျွန်မ အမှတ်တရ ပြောပြခဲ့သောနေ့။ အမှတ်တရဆိုသည် သားကြီး ဂျွန်နီကို မွေးဖွားသောနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မြို့ဂုဏ်ရောင်ရပ်နှင့် ရုံးအနီး ပေါက်မြိုင်ဝင်းကို ပြောင်းရွှေ့ သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်မ ဝမ်းနာလာ၍ ကာတစ်ဆေးတိုက် မှာ သားဂျွန်နီကို ကျွန်မ မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သားကြီး ဂျွန်နီ (မောင်ဝင်းငြိမ်း)သည် ကျွန်မရင်မှာ ပထမဆုံး သာသော လတစ်စင်း။ ဒီလမင်း၏အအေးက ကျွန်မ နွေကမ္ဘာ ဖြတ်သန်း လာသမျှ ပူပင်သောကကို ချမ်းငြိမ်းစေပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ မြန်မာအမည် မောင်ဝင်းငြိမ်းဟု ပေးခဲ့ခြင်းပါ။

လမင်းလို ချမ်းငြိမ်းမှုပေးသော သားကြီး ဂျွန်နီအတွက် ပေါက်မြိုင်ဝင်းအိမ်မှာ နေရင်း သားဆန်နီညိမ်း၊ သားရဲမြင့်ညိမ်း တို့ကို မွေးဖွားလာခဲ့ပါသည်။ သူတို့သည် သားကြီးဂျွန်နီ အတွက် အဖော်ရအောင် ဘုရားသခင်က ပေးသော ကြယ်ပွင့် များ ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့လည်း ကျွန်မချစ်သူက နေရောင်လို ထွန်းပွင့်

သားကြီးဂျွန်နီက လ၊လိုအေးချမ်းသည်။ သားငယ်တို့က ကြယ်စင် လေးများလို ရွန်းလက်တောက်ပကြလေတော့ ကျွန်မဘဝအားလုံး ပြည့်စုံလာသလိုပင်။ ဒီတော့လည်း 'မိန်းမဆိုသော' ကျွန်မက ကန္တာရခရီးကြမ်းကို မေ့လျော့လိုပင် သွားပါတော့သည်။

ကိုဘညိမ်းက အိန္ဒိယလက်ရွေးစင်၊ ဖဲသားဝိတ်ချန်ပီယံ ဘိုစ်နှင့် ထိုးသတ်ရာမှာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်မရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအောင်နိုင်မှုအတွက် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပသော ဖင်လန် နိုင်ငံ ဟဲလ်စင်ကီးမြို့တွင် ကျင်းပသည့် ၁၅ ကြိမ်မြောက် အိုလံပစ်ကို ကိုဘညိမ်း တက်ရောက်၍ လက်ငှေယှဉ်ပြိုင်ထိုး သတ်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။

အိုလံပစ်ပွဲကို တက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်နေဆဲ ကျွန်မ သူ့အတွက် အလွန်စိုးရိမ်စရာ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာပါ သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ ရိုးရာအစွဲအလမ်းကြီးမှုကြောင့် ဟု ဆိုချင်လျှင်လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကိုဘညိမ်း ဟဲလ်စင်ကီးကို မသွားခင် တစ်နေ့က ကိုဘညိမ်း မွေးစားအဖေ ဦးစံလင်းက ပေါဒီသာရဆေးထပြီး ပေါက်သွား ပါသည်။ သူ့အကျင့်က သူ ယခုလို ဆေးထလျှင် သူ ပြော

သမ္ဘူစကားတွေ မှန်တတ်သည်။ သူက ကိုဘညိမ်းကိုကြည့်ပြီး။

‘မင်း သွားလမ်းပဲရှိတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့စကား ကြားကြားချင်း ကိုဘညိမ်းက စိတ်တော်တော်ဆိုးပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ကိုဘညိမ်းအတွက်ပဲ ပူပန်သောကနှင့် စိုးရိမ်လာသည်။ အိုလံပစ် မှာ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရင်းပဲ ကိုဘညိမ်း လဲကျသေဆုံးသွားမှာ လား။ သူ့အဟောက အဓိပ္ပာယ်အများကြီး ရှိသည်။

ကိုဘညိမ်းအတွက် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်ပေးရင်း ယခင်က အိန္ဒိယကို ချစ်ကြည်ရေးလက်ရောက်မှု နှင့် သွားစဉ်က ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အဟောင်းကို လိုလိုမယ်မယ် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဟဲလ်စင်ကီးမှာ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ၇ ကြိမ် ထိုးခဲ့ပါသည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဥရောပချန်ပီယံ လက်ရောက်ကျော်လီဇက်ဒရီဂျိစ်နဲ့ ထိုးရာမှာ ကိုဘညိမ်း အမှတ်နှင့် ရှုံးခဲ့ပါသည်။

ရှုံးတာ နိုင်တာကိစ္စမရှိ။ သူ့မွေးစားအဖေ ‘ဟော’လိုက်သည့်အတိုင်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က ပျောက်သွားပါသည်။ ‘ပြန်လမ်းမရှိ’ဆိုတဲ့ အတိုင်း ကိုဘညိမ်း ဘယ်လိုလုပ် ပြန်

မှန်းမသိ။ စိတ်ပူပင်သောက ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မရှိလျှင် ဘာမှလုပ်မရပါ။ ပြန်လို့လည်း မဖြစ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မ လိုလိုမယ်မယ် ထည့်ပေးလိုက်သော အိန္ဒိယကို သွားခဲ့သည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟောင်းကို သူ သတိမပြု လက်မှတ်ဟောင်းကို ဖင်လန်နိုင်ငံရှိ မြန်မာသံအမတ်ကြီးအိမ်သို့ ယူသွားကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရသည်။ သံအမတ်ကြီးက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟောင်းပေါ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးလုပ်ပေးလိုက်မှ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ခွင့်ရလာသည်။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟောင်းကြောင့် အဖမ်းခံရမှာစိုးသောကြောင့် သူ ဘယ်နိုင်ငံလေဆိပ်ကိုမှ မဆင်းဝံ့ဘူးဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း မြန်မာ့မြေပေါ် သူ့လေယာဉ်ဆိုက်စိတ်အေးရပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့...

‘ကြည်ရေး...မင်းအတွက် အမှတ်အရ’ တဲ့။ ကျွန်မတို့ညှို့လိုက်တော့ ငွေနှင့်လုပ်ထားသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူးလား။ ယခုတိုင် အိန္ဒိယသွားစဉ်က ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော နိုင်ငံကူး

လက်မှတ်အဟောင်းနှင့် ငွေနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူးလေးကို ကျွန်
အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘဝတွင်
ပစ္စည်းနှစ်ခုသည် ထူးခြားသည့် မှတ်တိုင်နှစ်ခုပါပဲ။

သူ အိုလံပစ်မှ ပြန်လာပြီး မန္တလေး ဓားတန်း ၂၅ လ
တွင် လက်ဝှေ့ကလပ်တစ်ခု၊ ၈၃ လမ်း ဗမာရုံးလမ်း
ရွှေကျား လက်ဝှေ့ကလပ်တစ်ခု ၂ ခု ထူထောင်ကာ လူငယ်များ
လက်ဝှေ့သင်တန်းပေးပါသည်။

တစ်နေ့ သူ ကလပ်ကအပြန် ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကြား
ရင်း အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ပါးရိုးပေါ်မှာ အညိုအမည်းစွဲ
သည်။ သူ လက်ဝှေ့ထိုးစဉ်မှာ တစ်ခါမှ လဲခြင်း၊ ကွဲခြင်း
ခဲ့ဖူးပါ။ နှာခေါင်းသွေးယိုခြင်း၊ မျက်လုံးအညိုအမည်းစွဲသလော
တောင် မဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ ကျွန်မ အံ့အားသင့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပါ... 'ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုဘညိမ်း' ကျွန်မက ရေနွေးဇလုံတို့
ဓမ္မကျော်နာသုတ်ပဝါ အသေးလေးကို နှစ်ခါ သူ့မျက်နှာမှ ဒဏ်
ကို ကြပ်ထုပ်ထိုးရင်း မေးမိပါသည်။ သူက ဟက်ဟက်
ပက် ရယ်သည်။

'ငါ့သားတွေပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကို သင်ပေးရင်

ရတဲ့ အမှတ်အသားတွေပေါ့၊ ဒီကောင်တွေကို ဖက်ထိုးရင်း
ကိုယ့်မျက်နှာကို ပေးပြီး အထိုးခံပြီး သင်ပြလာခဲ့တော့ သူတို့က
ကိုယ့်စတိုင်အတိုင်း အပြည့်အဝ ယူနိုင်တယ်လေ၊ သူတို့
ထိုးတဲ့ဒဏ်ရာတွေပါ'

ဒီတော့မှ ကျွန်မလည်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ နောက်ပိုင်း
မှာလည်း ခဏခဏ မျက်ခုံးတို့ ပါးတို့မှာ ဒဏ်ရာရလာသော
အခါ သောကကင်းစွာနှင့် ကျွန်မ ရေနွေးကြပ်ထုပ် ထိုးပေးနိုင်
ခဲ့ပါသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သူတပည့်တွေပေးသော ဒဏ်ရာမှာ
သူသေသည်အထိ မီးသွားပါသည်။

(၁၁)

ကျားမီးခွဲ ကြည်ကြည်

လက်တွေ့ကလပ်တွေမှာ သူ သင်တန်းပေးရင်း ပန်းချီဆွဲသည် ဆိုသည်ထက် စာရေးသည်ဆိုက ပို၍မှန်ပါမည်။

အားလပ်ချိန်ရလျှင် မန္တလေးလူထုသတင်းစာတိုက်သို့ သွားသည်။ သတင်းစာတိုက်မှာ သူ့ညီချစ်ညို (ကိုတသိန်း) အလုပ်လုပ်နေသည်။ လူထုဦးလှ၊ လူထုဒေါ်အမာတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးလာ၍ သူက လူထုသတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်များ လက်တွေ့ သတင်းများ လက်တွေ့အကြောင်း ဆောင်းပါးများကို ရေးစပြု လာပါသည်။ လူထုသတင်းစာကလည်း ထည့်ပေး၍ သူက မြန်မာပြည်လက်တွေ့သတင်း၊ လက်တွေ့ပညာအကြောင်း သာမက

ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွေ့သမားကြီးများ၏ အကြောင်းကို ရေးပါ သည်။ သူ့မှာလည်း လက်တွေ့ကျော်ကြီးများအကြောင်း ရေးထား သော စာအုပ်များရှိ၍၊ လက်တွေ့အကြောင်း စာတွေ အထောက် အထားရရှိမက သူ၏ ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့ပညာနှင့် ပေါင်းစပ် သူရေးပါသည်။

သူ့ဆောင်းပါးများ လူကြိုက်များလာသောအခါ မြဝတီ၊ သွေးသောက်၊ တံခွန်၊ မိုးကြိုး စသော မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာစောင် များမှာလည်း လက်တွေ့အကြောင်း ဆောင်းပါးတွေ သူ စိတ် ဆက်သန်စွာ ရေးလာသည်။

သူ စာကို ဇောက်ချရေးလျှင်လည်း နာမည်ကျော် စာရေး ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ ကြိုကြား ကြိုကြား လက်တွေ့မှာ နားချိန်တွင် လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ ရေးပါသည်။ 'သူ့ဆိုးကြီးမင်းခေါင်'၊ 'သဲခင်းပေါ်မှ သွေးတစ်ကွက်' လုံးချင်း ဝတ္ထုများနှင့် ကမ္ဘာကျော် အသားမည်းလက်တွေ့ကျော်များ အ ကြောင်းကို သူရေးသားပြုစုပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သူ ကျွန်မကို ပြောသည်။
'ကြည်ရေ...လူထုဒေါ်အမာဆီ ရောက်တိုင်း ကိုယ့်

အကြောင်းကိုရေးဖို့ ကိုယ်ပြောမိတယ်။ မကြည့်က ဒေါ်အမာရေး
မြို့မငြိမ်းအကြောင်း ရေးတာ သိပ်ဖတ်လိုကောင်းတယ် ဆိုတယ်။
ကျွန်တော့်အကြောင်းလဲ ရေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ်။

ကျွန်မက စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။ စက်ပန်းမထိုးရင်
ဖတ်နေတတ်သည်။

‘ရှင် စာရေးနေတာပဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ရေးပါလား
‘ဒေါ်အမာက အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးတာမှာ တော်တယ်ကွယ်’
ကျွန်မက ဒေါ်အမာစာများကို ဖတ်၍ သဘောကျနေသူပဲ။
‘ကျွန်မကလဲ မရေးတတ်လို့၊ ကျွန်မအကြောင်း သိ
ရေးချင်တယ်’

‘ဘာ...မင်းအကြောင်းရေးချင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မအကြောင်း ရေးချင်တာပေါ့
ဘာလဲ ကျွန်မအကြောင်း ရေးစရာမရှိဘူး ထင်လို့လား။ အလွန်
အရှင်မြတ်က ရှင်အတွက် ကျွန်မကို ဖန်ဆင်းခဲ့တာလား
ကျွန်မအတွက် ရှင်ကို ဖန်ဆင်းခဲ့တာလား ဆိုတာ ရေးချင်တယ်’

‘ဒါကတော့ ကိုရမ်ကျမ်းမှာ ပါသားပဲ၊ အာဒမ်ဆိုတဲ့
လူသားတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိနေမှာစိုးလို့ ဟောင်ဝါ (ဘုံ)

လဲကျမ်းမှာ ၈၀ဟု ဖော်ပြပါသည်) ဆိုတဲ့ လူသားအမျိုးသမီး
ကို အလွှာအရှင်မြတ်က ဖန်ဆင်းခဲ့တာပဲ”

‘ပျင်းရိမှာစိုးလို့လား၊ ရန်ဖြစ်ရအောင်လား၊ ကဲ...ဆိုစမ်း
ဦး ကိုအာဒမ်ရယ်၊ ခဏခဏရန်ဖြစ်ရတာ’

ကျွန်မစကား ကြားတော့ သူက ပြုံးပါသည်။

‘ရန်ဖြစ်ရတာကလဲ အလွှာအရှင်မြတ်က ဒဏ်ခတ်တာ’
‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက မစားပါနဲ့ဆိုတဲ့ အသီး၊ အာဒမ်နဲ့
ဇာန်ဝါက သွားစားတော့ မင်းတို့အချင်းချင်း မသင့်မမြတ်
ရန်ဖြစ်ကြစေသတည်းတဲ့၊ ဒါကြောင့် လင်မယားတင်မဟုတ်ဘူး၊
လူသားတွေလဲ စစ်မက်ဖြစ်၊ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြတာ”

‘ကြည့်ကို ယူတာကတော့ ဘုရားသခင်က ဗျာဒိတ်ပေး
မို့၊ ကြည်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မင်း ယူရမယ်တဲ့’

‘တော်စမ်းပါ၊ ပေါက်ကရတွေ ပြောပြနီပြီ’

‘အဟုတ်ပါ ကြည့်၊ တကယ် စာရေးဖြစ်ရင် အဲဒီအကြောင်း
ဆည့်ရေးပေါ့၊ ကြည့်ကိုသာ မရရင် ကိုယ် ဒီလိုလက်တွေ့ကျော်
ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး’

သူ၏ ဒီလိုအပြောတွေမှာ ကျွန်မ အရည်ပျော်သွားရပြန်သည်။ စကားပြောကောင်းရုံမက ဟာသနောက်၍ ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြောတတ်လေတော့ ကျွန်မဒေါသတွေ သူ့ရှေ့ရောက်လျှင် အရည်ပျော်ရသည်မှာ မဆန်းပါ။

‘ပြီးတော့လဲ ကြည် တကယ်စာရေးဖြစ်ရင် ဒီအကြောင်းလဲ ထည့်ရေး’

‘ဘာအကြောင်းလဲ’

‘ကိုယ် သူရဲကြောက်တဲ့အကြောင်းလေ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ လက်ငှေ့ချန်ပီယံဖြစ်ပြီး သူရဲကြောက်တယ်လို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲပါရင် ရှက်စရာ’

‘အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးတယ်ဆိုတာ အမှန်ကို အနီးစပ်ဆုံး နိုင်ရမယ်၊ လူတစ်ယောက် တော်တာကိုတင်မကဘူး သူ့ခွဲယွင်းချက် ပျော့ညံ့ချက်လဲ ဖော်ပြရမှာပေါ့’

မှန်ပါသည်။ သူ သူရဲကြောက်တတ်ပါသည်။ ညဉ့်ခိုချိန် တစ်ရေးနီးအပြင်ထွက်ချင်လျှင် ကျွန်မကို နှိုးပြီး အခေါ်ပြီးမှ သွားတတ်ပါသည်။

‘ကိုဘညိမ်းကလဲ ဘာလို့ သူရဲကြောက်တာလဲ’

‘ကြောက်တယ်ဆို ဟုတ်သေး’ ကျွန်မက ပြောလျှင်...

‘လူက လက်သီးနဲ့ထိုးလို့ရတယ်ကွ၊ သူရဲက ထိုးလို့မရဘူး၊ သူ ဘယ်မှာရှိမှန်း ကိုယ်မှ မသိဘဲ’

သူ ဆိုတတ်ပါသည်။ သူက သူ သူရဲကြောက်တတ်ကြောင်း ထည့်ရေးစေချင်သည်ဆိုတော့...

‘သူရဲကြောက်တာလဲ ရေးမယ်၊ မိန်းမပွေတာလဲ ရေးမယ်’

‘စိတ်ချ ကျားဘညိမ်းဆိုတာ လူသိထင်ရှား လက်ငှေ့ကျော်ပဲပေါ့၊ သူ့အကြောင်းရေးမယ့်လူတွေ တစ်နေ့ပေါ်လာမှာပါ။ ရှင်ကိုယ်တိုင် ရေးရင်တောင်၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အဖြစ်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့သမျှ ရေးရင် ပိုတောင်ကောင်းဦးမှာ၊ ကျွန်မက ရှင်နောက်က ကန့်လန့်ကာနောက်မှာ နေတဲ့သူ၊ ကြည်ကြည်ဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ကျွန်မအကြောင်း

ဘယ်သူမှလဲ ရေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ရေးချင်တာ၊ ကိုဘညိမ်းဘဝမှာ ခံစားရသလို ကျွန်မဘဝ

လဲ ကျွန်မ ခံစားချက်တွေ ရှိတာပဲ’

‘ဒါဆို ရေး ဘယ်တော့ရေးမှာလဲ’

‘ရေးမယ်၊ တစ်နေ့တော့ ရေးဖြစ်အောင်ကို ရေးသွား’

မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကိုဘညိမ်း ဖတ်ကြည့်၊ စာအုပ်နာမည်တောင်တချို့ စိတ်ကူးယဉ်၊ တချို့က တကယ့်အဖြစ်ကို အခြေခံပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပေးပြီးပြီ'

သူက မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

'ဘာတဲ့လဲ'

'ရှင်က ကျားဘညိမ်းဆိုတော့ ကျွန်မရေးမယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်က 'ကျားမြီးဆွဲကြည်ကြည်'တဲ့

သူ ကျွန်မစကားဆုံးတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။

ကျွန်မ တကယ်ကိုရေးချင်ပါသည်။ လူထုဒေါ်အမာလီ များ ရေးတတ်လျှင် ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မ ရေးချင်သည်။

ဒေါ်အမာရေးသလို ဖတ်လိုကောင်းချင်မှကောင်းမည်။ ဒါပေမယ့် လင့်ပုဆိုးစဆွဲ၍ လိုက်လာသူ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းတော့

ဖြစ်မည်။ တကယ်ကိုပါ၊ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရသည်မှာ ကျားမြီးဆွဲကြည်ကြည်

ရသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် တမင် ကျွန်မ ဝတ္ထုရေးလျှင် 'ကျားမြီးဆွဲကြည်ကြည်'ဟု နာမည်ပေးမည်လို့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောခြင်းပါ။

ကျွန်မ ကာလပေါ်ဝတ္ထုတွေ များများဖတ်ဖူးပါသည်။

ကျွန်မ စာတစ်ခုထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါသည်။ 'တကယ့်အဖြစ်

သည် စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းထက် ဆန်းကျယ်သည်' ထိုအဆိုအမိန့်လိုပင် ကျွန်မ တကယ်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသောဘဝကို ကျွန်မ

စာရေးချင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ စာရေးခြင်းအတတ်သည် သွယ်ကူသော ပညာတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

(၁၂)

ကြယ်တွေ လတွေ နဲ့သောည

၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မဘဝ အကွေ့အချိုးတစ်ခု ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသားကိုယ်လက်ကြံခိုင်ရေးကောင်စီက ကိုဘညိမ်းကို လက်ငွေနည်းပြဆရာ ခန့်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ ဦးဇော်ဝိတ်က ခေါ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရတော့မည်။ ကိုဘညိမ်း မိဘအရင်း ယောက္ခမကြီးများက ကျွန်မ ရန်ကုန်ပြောင်းလိုက်မည်ကို သဘောမတူ။ မလိုက်စေချင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘညိမ်း ဘယ်လိုပဲ ဆိုးဆိုး၊ ယောက္ခမကြီးတွေက ကျွန်မကို သမီးအရင်းလို ချစ်နေလေတော့ နွေက

ကျွန်မဘဝခရီးမှာ သူတို့သည် ညဉ့်ဦးလေညင်းလို ကျွန်မကို အေးဓာတ် ပေးခဲ့သည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။ ကျွန်မ သူတို့အရိပ် ဝန်းရံလှခဲ့ရ၍ ကိုဘညိမ်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ဆိုလျှင် ပိုမိုပါသည်။ ယောက္ခမများကို သံယောဇဉ်ရှိသော်လည်း သူ့နောက်လိုက်ကာ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာခဲ့ပါသည်။

ပြောင်းစက ၉၇ လမ်းမှာ နေကြရသည်။ ကိုဘညိမ်းက အောင်ဆန်းကွင်းမှာ ပထမ ၆ လ၊ သင်တန်းတက်ရပါသည်။ ဦးတော့ မြစ်ကြီးနားသွားရပါသည်။ မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်နေ့ သူက မေးခွန်းမေးပါသည်။

‘ကြည်ရေ ... ကိုယ့်ကို မချစ်တော့ဘူးလား’

ကျွန်မမိတ်ထဲမှာ ရယ်ချင်သည်။ ကွယ်လွန်သွားသော လေးနှစ်ယောက် ထည့်တွက်လျှင် စုစုပေါင်း ကလေး ၆ ယောက်တောင် ရခဲ့ပြီပဲ။ ယခုလည်း ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်နှင့် မရှိပါ။

‘ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းမေးတာလဲ ကိုဘညိမ်း’

‘အရင်ကဆို ဘယ်သူနဲ့တွဲတာလဲ၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်သူလဲ နဲ့ ခုလို စစ်တယ်၊ ခုတော့ ကိုယ် ဘယ်သူနဲ့တွဲ ကြည်

ဘာမှပြောသံမကြားလို့၊ ခရီးထွက်လဲ ဘာမှမမေးဘူး၊
ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်
သည်။

‘ကိုညဦးမီးရေ...ကျွန်မ စိတ်ကို လျှော့လိုက်လို့ သိလား
ရှင် ဘယ်နှစ်ယောက်ယူယူ ယူသွားတော့၊ ကျွန်မမှာ သားလေးတွေ
ရှိနေပြီ၊ အင်နဲ့အားနဲ့ ကျွန်မသားလေးတွေနဲ့ လက်တွဲသွားတော့
မယ်၊ ကျွန်မကလေးတွေနဲ့ နေရစ်တော့မယ်’

သူက တဟားဟားရယ်ပါတော့သည်။ ဟုတ်ပါသည်။
ကျွန်မ ပုံပန်သောက ရောက်ခဲ့ရသောညဦးများ၊ များခဲ့လှပါသည်။
ကျွန်မ ဆိုခဲ့သလို ကျွန်မသားကြီး ဂျွန်နီ (ဝင်းငြိမ်း) မွေးလာ
ကတည်းက ကျွန်မဘဝ ညဦးအမှောင်မှာ လမ်းကြီး သာခဲ့
သည်။ နောက်ထပ် ဆန်နီညဦး၊ ရဲမြင့်ညဦး၊ မျိုးမြင့်ညဦး
သူတို့သုံးယောက်က သားကြီးအတွက် ကြယ်တွေဆိုတော့ ကျွန်မ
ဘဝ၏ညများသည် ကြယ်တွေ လတွေ စုံသောညဦးဟု ဆိုရ
မည်။ ကျွန်မသားတွေနှင့်သာဆိုလျှင် ကျွန်မ ဘာကိုရင်ဆို
ရင်ဆိုင်ရ မကြောက်တော့ပါ။

သူတို့သော မိန်းမတွေကို မသင်္ကာနေလျှင်လည်း ရင်မ

ပဲ့။ မိန်းမတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ မစ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား
အသာ မငြိမ်၍ ဖြစ်ရသည်ဟုပဲ ကျွန်မ ယူဆထားပါသည်။
ဒါကြောင့် သူနှင့်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးတွေကို ကျွန်မ အာဇာတ
ထားတော့ပါ။

ကျွန်မတောင် သူက ‘ကြည်ရေ’ ခေါ်လိုက်လျှင် အရည်
သျှော်သွားသေးသည်ဆိုတော့ ကျန်မိန်းမတွေ သူ့အပြော၊ သူ့ဟန်
မှာ ‘ကျ’သွားကြမည်မှာ မဆန်းတော့ပါ။ သူ့အကျင့်က
အေးနှင့်ဖြစ်ပြီးတော့လည်း မန္တလေးမှာ ရည်းစားတွေ အများ
ဦးထားသည်။ သူ့ရည်စားတွေနှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေး
တတ်သေးသည်။

တစ်ခါကလည်း သူ သွားတတ်သော နေရာမှာ ကျွန်မက
လမ်းချိုးက စောင့်နေသည်။ သူနှင့် သူ့အဆက် စုံတွဲခုတ်လာ
သောအခါ ကျွန်မက လမ်းချိုးမှထွက်၍...

‘ဟေ့... ဘယ်သွားမလို့လဲ’ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။
သူ ရုတ်တရက် လန့်သွားတော့ တရှူးရှူး ဒေါသတွေထွက်၊
တော်ဆိုးသွားပါသည်။ သူ့ညာဉ်ကိုတော့ မဖျောက်တော့ဘူး
ဆင်ပါရဲ့။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မသိသည်ဆိုတာလေးကိုသာ

ပြချင်တာပါ။ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

သံသယတွေနှင့်သာ နေသွားလျှင် ဒီလင်ပူကြောင့် ကျွန်မ သေရချည်ရဲ့။ ယခုတော့ ကျွန်မစိတ်များ လျော့လိုက်သည်။ သူ ကြိုက်ရာမိန်းမ ယူသွားလည်း ကျွန်မမှာ သားတွေအတွက် အသက်ရှင်သန်ဖို့ လိုသည်။ သားများမိခင်အနေနှင့် ဆက်လက် ရမည့် ဘဝမှာ ကျွန်မ အင်အားတွေတက်လာပါသည်။

ဒါပေမင် သားတို့ကို ကျွန်မ ပညာပေးရမည်။ ပြ ကျွေးမွေးရဦးမည်။ သူတို့အတွက်တော့ ငွေလိုသည်။ အလုပ်ရပေမင်လည်း တစ်ခါမှ လခကို မမြင်ရ။

တစ်နေ့ လခထုတ်ချိန် သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတွေ ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ ယူထားလိုက်သည်။ သူ အပြင်ထွက်ခါ တော့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ငွေမတွေ့၍ ဟိုရှာ ဒီရှာ ရှာနေသည်။

‘ကိုဘညိမ်း ဘာရှာလဲ’

‘ငါ့အိတ်ထဲက ငွေ’

‘အဲဒီငွေ ကိုဘညိမ်းဖို့လား၊ လခထုတ်လာတဲ့ငွေထဲက ကျွန်မ သိမ်းထားတာ’

‘ပြန်ပေး... ပြန်ပေး... ဒီငွေ မပေးနိုင်ဘူး’

သူက ဒေါသနှင့် အော်သည်။

‘ဒီငွေ ကျွန်မလက် မအပ်လို့ ကျွန်မ ကလေးတွေ ဘာနဲ့ ကျွေးရမလဲ’

သူ မျက်နှာရှုံ့သွားသည်။

‘ငါ လတိုင်း ဒီကောင်တွေကို ငွေပေးတာပဲ၊ ထမင်း ချက်လဲ ပေးတာပဲ’

ကျွန်မက ထိုစဉ်က အိမ်ဖော်ကလေးမလေး ခေါ်ထားပါ သည်။ သားတို့နှင့်တကွ အိမ်ဖော်ကလေးမလေးကို တန်းစီဝိုင်း လိုက်သည်။ ကလေးတွေကလည်း ဘာမှမသိဘဲ တန်းစီကြသည်။

‘ကဲ ... မေမေ မေးတာ မင်းတို့မှန်မှန်ဖြေကြ၊ ပါပါက မင်းတို့ကို ငွေပေးတယ်ဆို’

ကျွန်မက တစ်ယောက်စီ နာမည်ခေါ်၍ မေးပါသည်။ သားတို့က ‘မပေး’ဟု ဖြေပါသည်။

‘မစိန်ခင်ကိုရော ဈေးဖိုးပေးလား’

‘မပေးပါဘူး မမ’ အိမ်ဖော်လေးက ဖြေပါသည်။

‘ကဲ... ဒါပဲ သွားကြတော့’

ကလေးများနှင့် အိမ်ဖော်များ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ သူသည် မကျေမနပ်နှင့် ကျွန်မလုပ်ပုံကို ဒေါသထွက်နေပုံရသည်။

‘ကိုဘညိမ်း ထိုင်ပါဦး ... ရော ... ရှင်ငွေ ကျွန်မ တစ်ပြားမှမယူဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေရှင်၊ ငွေပေးပေး၊ မပေးပေး ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မန္တလေးတုန်းကလဲ ကျွန်မ မရခဲ့ပါဘူး၊ အခု ကျွန်မသားတွေ လူလားမြောက်အောင် ပညာသင်ပေးရမယ်၊ သူတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးက ရှိသေးတယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ မန္တလေးမှာလို စက်ချုပ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မကို အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးပါ’

ကျွန်မ လေအေးနှင့်ပြောတော့ သူငိုငံစဉ်းစားနေသည်။ ‘ရှင်လုပ်စာ ကျွန်မတစ်ပြားမှ မစားရသေးဘူး’ဆိုသော အသုံးအနှုန်းမျိုး ကျွန်မ မသုံးပါ။ သူက ဘာမှ အဖြေမပေးသေးဘဲ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

အတော်ကြာမှ ကျွန်မကို ပြန်မေးသည်။

‘ခုခေတ်မှာတော့ အရောင်းအဝယ်ပဲပေါ့’

ကျွန်မအဖြေကို မကျေနပ်။

‘နေစမ်းပါ၊ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပါ’ သူက ကျွန်မကို အလုပ်လုပ်ခွင့် မပေးဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသွားပါသည်။

ကျွန်မမှာ ရန်ကုန်မှာနေသော စရိတ်၊ အိမ်လခ၊ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်နှင့် ရှိတာလေး ကုန်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ခွင့်ပြုချက်ကိုတော့ ထပ်မံတောင်းရဦးမည်။

ကျွန်မကလည်း သူ့ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရ၍ လုပ်မည်ဆိုလျှင် ဆောင် ဘာကစလုပ်ရမှန်း မသိ။ စုံစမ်းရသေးသည်။

၉၇ လမ်းမှာပဲ ကျွန်မသမီးလေး မာလာညိမ်းကို မွေးပါသည်။ သားချည်းပဲ ဆက်တိုက်မွေးလာရာမှ ကျွန်မသမီးလေး ခွေးလာ၍ ဝမ်းသာသည်။ ကျွန်မထက် ဝမ်းသာသည်က ကျွန်မ ယောက္ခမ၊ ကိုဘညိမ်းအမေရင်း ဒေါ်မမကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကလည်း ထိုစဉ်က ကလေးကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် မဂိုရ်တုလားမ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူတို့မဂိုရ်ဘုရားကို ကိုးဖို့ ပြောပါသည်။ သူ့မှာ သမီးချည်းပဲ ၇ ယောက် ခွေး၌ ဘုရားကို ကိုးလိုက်သောအခါ သားလေးတစ်ယောက် ရလာ

သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မကလည်း မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ကိုးလိုက်ပါသည်။ ပိုက်ဆံ ငါးမတ်ကိုးရပါသည် မိန်းကလေးမွေးလာတော့ ကိုးသည့်အတိုင်း အကျွေးအဆွေ လုပ်ရပါသည်။ မြန်မာတွေ နတ်ကိုးကွယ်သလို ကတိထား အောင်မြင်လျှင် ပွဲပေးရသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ယောက္ခမဖြစ်သူမှာ သားချည်း ၇ ယောက် မွေးခဲ့သဖြင့် မိန်းကလေးဆို အင်မတန် ချစ်သည်။ သူတို့သားကြီး ဇနီး ကျွန်မကို ဒါကြောင့် ချစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေးမိန်းကလေးရလာတော့ လာခေါ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မ လုပ်ငန်းမစရခင် ယောက္ခမနောက်သို့ လိုက်ရပြန်သည်။

သူကလည်း သူ့မိဘတွေ ကျေနပ်အောင် ထည့်လိုက်ရမည် မှင် သူ နေရစ်ခဲ့ရသည်မှာ အောင်ဆန်းကွင်း ဘော်ဒါဆော့မှာ ဖြစ်၍ အစားအနေ ဆင်းရဲပါသည်။ မကြာခင် သူ လိုက်လာကာ သူ့မိဘတွေကို ရှင်းပြ၍ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်သွားသည်။

၉၇ လမ်းအိမ်မှာ မရတော့၍ ၁၀၁ လမ်းထိပ်က အိမ်ငှားနေရသည်။ သားကြီး နှစ်ယောက်ကို အဘိုးအဘွားနှစ်ယောက်ထားခဲ့ရသည်။ ၁၀၁ လမ်းအိမ်မှာ သမီး စန္ဒာညီမကို နောက်

ထပ် ကျွန်မ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုအိမ်မှ လမ်း ၁၁၀ ကို ပြောင်းလာခဲ့ပါသည်။ နောက်အိမ်က ကျယ်ပါသည်။ လမ်း ၁၁၀ အိမ်မှာ ထွန်းမောင်ညီမနဲ့ ထွန်းအောင်ညီမကို မွေးခဲ့ပါသည်။

ကလေးလက်လွှတ်ရချိန်ရောက်တော့ ကျွန်မ သူ့ဆီကို ခွင့်တောင်းရပြန်သည်။ စီးပွားရေးအခြေအနေကို တင်ပြရသည်။ ရှိတာကုန်ပြီဟု ပြောတုန်းကလည်း ခွင့်မပြုခဲ့။ ယောက္ခမကြီးတွေ ပံ့ပိုးသမျှလည်း ကုန်၊ ဒီသားတွေ၊ သမီးတွေတစ်ပြုံကြီးနှင့် တစ်ခုခုတော့ ကျွန်မ လုပ်ရမည်။

‘ခုတစ်ခါတော့ ကျွန်မကို ကိုဘညီမီး ခွင့်ပြုပြု မပြုပြု လုပ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ခွင့်ပေးပါ’

သူ့ကို ကျွန်မက စီးပွားရေးအခြေအနေကို ပြောပြရသည်။

‘မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘အရောင်းအဝယ်ပေါ့’

‘ဘာလဲ မှောင်ခိုလား’

မှောင်ခိုခေတ်ကို ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်မကလည်း မလိမ်ပါ။ မှန်မှန်ပဲ ဖြေလိုက်သည်။

‘ခုခေတ်မှာ မှောင်ခိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့’

‘မှောင်ခိုဆိုတာ မကောင်းပါဘူး’

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောပြန်သည်။ ကျွန်မကလည်း အလျော့မပေးနိုင်တော့။

‘ကိုဘညိမ်းရယ်၊ ရှင်နာမည်ရယ်၊ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စာရိတ္တရယ်ကို ကျွန်မ အမြဲထိန်းသိမ်းထားမှာပါ။ မှောင်ခိုဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ မကောင်းတာအမှန်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ် ရင်းနှီးပြီး လုပ်ရတာ၊ မတရားစိုးဝှက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘လုပ်...လုပ်’ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောသည်။ သူက ခွင့်ပြုပြန်တော့ ကျွန်မ ဘာကစရမှန်း မသိ။ သူသည် မွန်ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်ဘက်တွေကို ထွက်ခွာ၍ လက်ငှေ့ဝါသနာပါကာ သတ္တိရှိကြသော မွန်လူငယ်၊ ကရင်လူငယ်များကို ခေါ်လာပါသည်။ စည်းကမ်းတကျ လက်ငှေ့ပညာကို သင်ပေးပြီး ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့များမှာ စင်တင်ပေးပါသည်။

သူက ကဗျာဆန်ဆန် တစ်ခါတစ်ခါ ပြောတတ်သည်။

‘ကြည်ရေ ... နယ်သွားတဲ့အခါ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ လက်ငှေ့ဝါသနာပါတဲ့ လူငယ်တွေကို တွေ့ရတဲ့အခါ၊ တောမှာ

ပွင့်တဲ့ ပန်းလေးတွေလိုပဲ သူတို့က စည်းကမ်းတကျ မရှိဘဲ ဝါသနာ တစ်ခုတည်း ရှေ့တန်းတင် ထိုးသတ်တာတွေ မြင်ရတော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ တောပန်းလေးတွေ အလကားကြွေလွင့်ရသလို’

ကျေးလက်လူငယ်များကို တောပန်းလေးတွေတဲ့။ ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ လက်ငှေ့အထိုးသန်သော သူနှလုံးသားထဲတွင် အနုပညာစကားလုံးတွေ၊ အနုပညာဆန်သော အတွေးအခေါ်တွေ အများကြီး ရှိပါသည်။

သူ လူငယ်တွေအပေါ်မှာ စည်းကမ်းတကျ စည်းမျဉ်းရေးဆွဲပြီး သပ္ပာယ်ကျကျ လက်ငှေ့ထိုးသတ်နည်းကို သင်ကြားပေးသည့်အတွက် တပည့်များလည်း ပေါများလာသည်။ မိတ်ဆွေတွေလည်း များလာပါသည်။ သူ သင်ကြားပေးသော လူငယ်ထဲမှ တော်သူတွေကို ရွေးချယ်၍ တရုတ်ပြည်ခေါ်သွားကာ စင်တင်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူရင်ထဲမှာ မြန်မာ့လက်ငှေ့ကို ကမ္ဘာ့လက်ငှေ့တစ်ခုလို စင်တင်ပေးနိုင်သည့်အဖြစ်ကို ချောက်အောင် ကြိုးပမ်းပေးလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၍ ယခုတိုင် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက် စေတနာကြောင့် သူ့ကို ချစ်ခင်သူတွေ ပေါများလာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်မကိုပါ ခင်မင်လာကာ ကျွန်မ စီးပွားရေးလုပ်မည်ဆိုတော့ ဝိုင်းဝန်းကူညီ အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။

ကိုဘညိမ်း ပြောလည်းပြောစရာ။ ကျွန်မတို့ခေတ် ကုန်ကူးရသည်က မှောင်ခိုဆိုသည့်အတိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်မရှိ၍ ငှက်ရ၊ သိုရ၊ သက်ဆိုင်ရာကိုချဉ်းကပ်ရနှင့် ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေးများမှာ ကြာတော့ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားရသည်အထိ ဖြစ်ကြ၍ မှောင်ခိုဆိုလျှင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ ကိုဘညိမ်းကလည်း ဒါကို စိုးရိမ်ခြင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ ကျွန်မ အလုပ်တွင် သူ့နာမည်မထိခိုက်စေရ၊ ကျွန်မစာရိတ္တကိုလည်း မထိခိုက်စေရဟူသော မူချထားပါသည်။ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

ပထမဆုံး သူ့မိတ်ဆွေများထံမှ အကြံဉာဏ်တောင်း၍ ကျောက်စိမ်းရောင်းဝယ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ မော်လမြိုင်ဘားအံတို့မှ သူ့မိတ်ဆွေ ကျောက်ကုန်သည်တွေအတွက် ကျွန်မ မန္တလေးတက်ကာ ကျောက်စိမ်းဝယ်သည်။ ရန်ကုန် ပြန်လာတော့

သူတို့ကတစ်ဆင့် ကျွန်မဆီမှ ပြန်ဝယ်၍ မော်လမြိုင်ဘက် ယူသွားကြသည်။

သူတို့အတွက်မှာလည်း မန္တလေးတက်၍ မဝယ်ရသောကြောင့် စရိတ်ကုန် သက်သာသည်။ ခရီးနီးသော ရန်ကုန်မှာပဲ သူတို့လိုချင်သော ကျောက်ရသည်။ အရောင်းအဝယ်က မဆိုးလှပေမယ့် မန္တလေးမှာ...

‘ဘညိမ်းမိန်းမ ကျောက်စိမ်း လာဝယ်တယ်’

ဆိုသော သတင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ကျောက်လောကမှာ ဧကဓဇာ ဒီလို အပြောခံရတော့ ကျွန်မ စိတ်မလုံတော့ပါ။ သူ့အမည် ထိခိုက်မှာ စိုး၍ ကျွန်မ ကျောက်စိမ်းလုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဒုတိယလုပ်သည်က ဆား။

ဆားကို ပွဲစားများထံမှ ကျွန်မ ချုပ်ဝယ်ကာ မီးရထားတွဲ ၄-၅ တွဲပေါ် တင်၍ ပါမစ်တောင်းခံကာ မန္တလေးကိုပို့သည်။ မန္တလေးကို ရောက်ရောက်ချင်း ပါမစ်လွှဲပေးလိုက်သည်နှင့် ဆားကုန်သည်တွေက အပြီး ငွေချေပါသည်။ ငွေစောင့်ယူစရာမလို။ ဆားက အလုပ်ဖြစ်ကာ ငွေတော်တော် အမြတ်ရပါသည်။

၄-၅ ခေါက်လုပ်ပြီး၍ ကျွန်မ အရှိန်တက်လာချိန်မှာ သမဝါယမက ဆားလုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လာသည်။ သူတို့က ဆားကို သင်္ဘောနှင့် သယ်လာ၍ မန္တလေးရောက်လျှင် ကုန်သည်တွေကို ဖြန့်ဝေကာ ပြီးမှငွေချေခိုင်းပါသည်။ ဒီတော့ ကုန်သည်တွေကလည်း သမဝါယမဆားအပြိုင် ရောက်လာလေတော့ ကျွန်မဆားကို စိုသလေး၊ ခြောက်သလေး ချေးများကြသည်။ ငွေကိုလည်း သမဝါယမလို စောင့်ယူစေချင်၍ ကျွန်မ ဆားလုပ်ငန်းကို ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မလုပ်သည်က ကားစက်ပစ္စည်း။ ကားစက်ပစ္စည်းကို သယ်ယူရသည်က ဝန်ကျဉ်းသည်။ ဟိုတုန်းကငွေနှင့် တစ်ခေါက် ၅၀၀/-၊ ၁၀၀၀/- မြတ်သည်။ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ခေတ်ပေါက်ဈေး ၁၅၀/- ဈေးနှင့်တွက်လျှင် ကျွန်မ အမြတ်ငွေ မနည်းပါ။ မော်လမြိုင်ကို ကားပစ္စည်း သွားဝယ်လျှင် အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်က လိုက်ဝယ်ပေးကာ သူတို့ကိုယ်တိုင် မုတ္တမထိ လိုက်ပို့သည်။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ထောက်နားကာ မန္တလေး သွားရောင်းသည်။ မန္တလေးရောက်တော့ ကိုဘညိမ်းညီ ကိုဘသိန်း ကျွန်မမတ်နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ကြက်တန်းကို အကြောင်းကြား

လိုက်လျှင် တစ်ခါတည်း အိမ်လာဝယ်၍ ငွေပေါ်သွားပါသည်။ ကားစက်ပစ္စည်း လုပ်ရသည်မှာ တွက်ခြေကိုက်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ရှာဖွေရေးတွေ ခဏခဏ တွေ့ရ၍ အရှာခံရသည်။ ကျွန်မကတော့ ဘုရားစာကို အမြဲရွတ်သည်။ မြီးတော့ ကားပစ္စည်းက ကျွန်မလက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ရှာဖွေရေးတွေလာလျှင် ကျွန်မက အဝတ်ထည့်သည့် သေတ္တာကို ဣန္ဒြေမပျက် အရင်ဖွင့်ပြ၍ သူတို့က ကျွန်မကို ယုံသည်။

ရင်တော့ ထိတ်ရသောအလုပ်ပါပဲ။ တစ်ခါတော့ ကျွန်မပစ္စည်းတွေ သေတ္တာထဲလည်းထည့် လက်ပွေ့အိတ်မှာလည်းပါသည်။ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ ပါတိတ်လုံချည်ချပ်ပြီးသားတွေ ထည့်လာသည်။ မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ ကျွန်မ ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ကျောက်ဆည်ရောက်တော့ မီးရထားထိုးအဆိုက်တွင် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ ၈ ဖွဲ့ ညက်လာသည်။ ရထားဆယ်တွဲကို တစ်ပြိုင်နက် တက်ရောက်ရှာဖွေကြသည်။

ကျွန်မတို့တွဲကိုလည်း ရှာသည်။ ကျွန်မ ဟန်မပျက်

လက်ပွေ့အိတ်ကို ပိုက်ထားပေမင့် ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်
ရှာဖွေသူတို့ ကျွန်မအနား ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက အကြီး
ယောက်တွက် ထိုင်ခုံဝယ်၍ တစ်ယောက်တည်း ချောင်ချေ
ချီချီ စီးတတ်သည်။ ကျွန်မအနားရှိ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
အနား ရှာဖွေရေးတွေ ရောက်လာသည်။

‘အဘ လွယ်အိတ်ပြပါ’

အဘိုးကြီးက လွယ်အိတ်ကို လှမ်းပေးရင်း...

‘မောင်ရင်တို့ရယ် ဒီလွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် နေ
နိပါမလဲ’ ပြောလိုက်သည်။

ရှာဖွေရေးတွေ ကျွန်မဘက် လှည့်လာသည်။ မတတ်နိုင်
ဖြစ်လာသည်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ။ ကျွန်မ လက်ပွေ့အိတ်
ဘေးချ၍ သေတ္တာကို မယူကာ ရှာဖွေရေးလက်သို့ လှမ်း
ပါသည်။ တစ်ယောက်က လှမ်းယူဆဲ နောက်က တစ်ယောက်
က သူ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ကာ...

‘ထားလိုက်တော့ သွားမယ်’ ဆိုကာ ထွက်သွားကြပါသည်။

ဘုရား ... ဘုရား အလွှာအရှင်မြတ် တန်ခိုးတော်ပါ
ကျွန်မရင်မှာ အလုံးကြီး ကျသွားပါတော့သည်။ ထိုနေ့
ရှာ၍ မိသွားလျှင်တော့ သေတ္တာထဲမှာ ကားပစ္စည်းတွေအပြည့်

ကိုဘညိမ်းသိလျှင်လည်း ကျွန်မကို ဆူတော့မည်။ ကျွန်မ
အလုပ်က တကယ်တော့ မသက်သာပါလား။

နောက်တစ်ခေါက်တွင် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် စိတ်
ဆင်းရဲရသည်။

မော်လမြိုင်မှာ ကားပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ၍ ကျွန်မ ပြန်
လာသည်။ ပစ္စည်းမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မသယ်ပါ။ အသိ
လင်မယားက ကျွန်မပစ္စည်းများကို သယ်ယူပေးပါသည်။ မုတ္တမ
ဘက်ရောက်တော့ ရထားပေါ်မှာ သူတို့နှင့် ကျွန်မ ထိုင်ခုံချင်း
ကပ်လျက်ထိုင်နေကြစဉ် ရှာဖွေရေးတွေ ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်မ သေတ္တာကို အရင်ရှာသည်။ ဘာမှမတွေ့။ ကျွန်မ
ကို ရှာဖွေနေစဉ် ကောင်မလေးသည် ကားပစ္စည်းပါသော
အထုပ်ကို ကြိမ်ခြင်းထဲသို့ နေရာပြောင်းအထည်လိုက်တွင် ရှာ
ဖွေရေးက မြင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ‘ပြစမ်း’ဆိုကာ ပစ္စည်း
ထုပ်ကိုယူသွားသည်။ ကားပစ္စည်းတွေမြင်တော့ ကောင်မလေး
ကို ဖမ်းတော့သည်။ စစ်လားဆေးလားလုပ်နေဆဲ ကောင်မလေး
ယောက်ျားက ကျွန်မကို စီးကရက်ဘူးခွဲလေးတစ်ခု ပေးလိုက်
သည်။ ကျွန်မ မသိမသာ ဖတ်လိုက်တော့...

‘မပူနဲ့’ဟူသော စာတစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဟန်

www.burmeseclassic.com

မပျက်ထိုင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာပူလိုက်တာ၊ မကြာခင် ကောင်းမလေးကို ဖမ်းသွား၍ သူ့ယောက်ျားပါ လိုက်သွားသည်။

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းသည်က ရှာဖွေရေးတွေ မေးသော အခါ ကောင်းမလေးက သူ့ပစ္စည်းဟု ဖြေပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မကောင်း။ သစ္စာရှိသော ကောင်းမလေး ကျွန်မအတွက် ပြစ်ဒဏ်ခံရတော့မည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကျွန်မ ကယ်ရမည်။ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိသည်။

မီးရထားခုတ်မောင်းရာသို့ ဆက်လက် လိုက်ပါလားပေမယ့် ကျွန်မ နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်း။ ရင်ထဲမှာ တန့်နန့်နှင့် ပူလောင်သည်။ ဒီအလုပ်ကိုလည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

ရန်ကုန်အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မ ကိုဘညိမ်းကို အကြံအကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုဘညိမ်း တတ်နိုင်ရင် ဒီကောင်းမလေးကို ကယ်ပေးပါ။ ကျွန်မ နောက် ဒီကုန်ကူးတာကို မလုပ်တော့ဘူး၊ သူ့ကို ထုတ်လို့မရဘူးဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာကို ကျွန်မ ဖွင့်ပြောပြီး ကျွန်မမ အချုပ်ထဲဝင်လိုက်တော့မယ်၊ ကျွန်မအတွက် သူတစ်ပါး အပြစ်ခံရတာကတော့ မတရားဘူး၊ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး’

သူလည်း ငိုငိုသွားကာ စဉ်းစားနေသည်။ နောက်မှ သူ အကြံဉာဏ်ရလာသည်။

‘ကြည် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မော်လမြိုင်သွားမယ်၊ ဟိုမှာ ဘိုယံသုငယ်ချင်း ရှိတယ်’

ကျွန်မ အားတက်သွားပါသည်။

‘သူ့ကို အဖြစ်အပျက် မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်၊ ကလေးမလေးလဲ မနစ်နာအောင်၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကူညီဖို့ ဆိုင်ပင်ကြည့်ကြတာပေါ့’

နောက် ၄-၅ ရက်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မော်လမြိုင် ဆိုက်သွားပါသည်။ ကိုဘညိမ်းကိုယ်တိုင် သူ့မိတ်ဆွေနှင့် သွားရောက်ဆွေးနွေး၍ အကြံဉာဏ် တောင်းယူကြပါသည်။ ဖြစ်သမျှကို အမှန်တိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ကြပါသည်။ အဓိကမှာ အပြစ်မဲ့သော ကောင်းမလေး လွတ်မြောက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း မှောင်ခိုဆိုသော အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးတော့ပါ။

(၁၃)

ဈေးချိုသူ

မှောင်ခိုမလုပ်တော့ဘဲ ကျွန်မ အိမ်မှာနားလိုက်သည်။ ဘာ ဆက်လုပ်ရမည်ကိုတော့ စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်မမှာ ဘား ၆ ယောက် သမီး ၂ ယောက် စုစုပေါင်း ၈ ယောက် ရှိလာပြီ။ ကျွန်မသားသမီးများအတွက် ကျွန်မ ဆက်လက်အလုပ်လုပ်ရ မည်။ ကျွန်မမှာ ဝင်ငွေရှိနေရမည်။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေဆဲ ယောက္ခမကြီး က ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့မြေးတွေကို ရန်ကုန်မှာထားရတာ စိတ်မချ။ ကျွန်မကိုလည်း အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းသည်ဆို၍ လာခေါ်သည်။ ကိုဘညိမ်းကလည်း ခရီးထွက်ရချိန် များ၍

ကျွန်မ လိုက်သွားပါသည်။

ပထမတော့ ယောက္ခမကြီးများဖြစ်သော ဦးစံမင်း၊ ဒေါ်မေကြီးတို့နှင့် အတူနေပါသည်။ ကျွန်မအမေ ဒေါ်အေးခင်ပါ ကျွန်မနှင့် လိုက်နေသည်။ ယောက္ခမကြီးတွေက မြေးတွေနှင့် စိတ်သိုက်ဝန်းဝန်း နေရတော့ ပျော်ပုံရသည်။ မြေးတွေကို နှာင်းပို့၊ ကျောင်းကြို အလုပ်ရနေကြသည်။ ကျွန်မကိုလည်း လေသေးမရှိ ဝယ်ပေးပါသည်။ ဖိနပ်ကအစ ဝယ်ပေးသော ယောက္ခမများ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အမေကို ငဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ ယောက္ခမအရိပ်ကို ခိုလှုံနေ၍ အေးချမ်းနေပေမယ့် အမေသည် ဒေါ်မေကအိမ်မှာ နေရ၍ မျက်နှာငယ်မှာ စိတ်အားငယ်မှာ စိုး သည်။ အမှန်လည်း သူ မနေတတ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကျောဖွေကာ ၈၂ လမ်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ယောက္ခမ ကျွန်မနှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ပါ။ အိမ်လခက ၁၂၅/ ဆိုတော့ အဆတ်ငွေတန်ဖိုးနှင့် ဈေးကြီးပါသည်။

စက်ပန်းကတော့ ပြန်ထိုးရပြန်သည်။ ယောက္ခမ ဒေါ်မေကြီး 'ငါ့သမီး ပြန်လာပြီ၊ အထည်တွေ အပ်ကြည့်ပါဟူ၍ သူ

မိတ်ဆွေကို ပြောသောကြောင့် မိတ်ဟောင်းတွေ လာအပ်ကြသည်။

စက်ပန်းထိုးရင်း ယောက္ခမကြီး အကြံဉာဏ်ပေးသည့် အတိုင်း ကျွန်မ အထက်ဆင်အလုပ်ကို စ၍လုပ်သည်။ အထက်ဆင်အုပ် ၁၀ အုပ်လောက်ကို အနက်ဆိုးလိုက်သည်။ အနက်ဖြစ်သည့်တစ်ပြိုင်နက် အထက်ဆင်ရောင်းသမားတွေက ငွေလက်ငင်းချေကာ ‘မရယ်ဘိဘိ’ တံဆိပ်တပ်၍ ရောင်းကြသည်။ ငွေက အလုံးလိုက် ရသောကြောင့် တွက်ခြေကိုက်ပါသည်။ အထက်ဆင်ဆိုး၊ စက်ပန်းထိုးနေရင်းမှ...

ကျွန်မသူငယ်ချင်း မညွန့်မေက ကျွန်မကို လာတွေ့ကာ အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

‘သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ့မယ် ဈေးချို (အက်ဖ်)ရုံထဲမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အမေ နေမကောင်းတော့ ငါ ပြုစုနေရတယ်၊ ဒီဆိုင် မထွက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ကြည်ကြည်ယူပါလား၊ ဆိုင်လေးပေးဖို့မလိုဘူး’

သူပေးတာတော့ ဟုတ်သည်။ ကျွန်မက ဈေးမရောင်းတတ်

‘ညွန့်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကြည်က ဈေးမရောင်းတတ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘယ်သူက စ၊စချင်းရောင်းတတ်မလဲ၊ ဈေးချိုမှာ အဲဒီလိုမိန်းကလေးတွေ အရောင်းသင်ရတာ၊ မုဆိုးစိုင်းသင် ဆိုသလိုမိန်းကလေးတွေ အရောင်းသင်ပေးမှာပါ၊ ကြည်ကြည်က မိန်းကလေးလုပ်ကြည့်ပါဦး’

သူငယ်ချင်းက အတင်းထိုးပေးနေတော့သည်။ ယောက္ခမကြီးများကတော့ ကလေးတစ်ပုံနှင့် ဆိုင်ထွက်မှာကို မကြိုက်။ ကျွန်မကလည်း စွန့်၍ ဆိုင်ကိုယူလိုက်ပါသည်။

ဆိုင်က ထောင့်ဆိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်ပါသည်။ အလွှာအရှင်မြတ်သည် ကျွန်မကို အစဉ်စောင့်ကြည့်၍ ကူညီနေပုံရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဈေးချိုသူတွေကလည်း စိတ်ရင်းကောင်းသည်။ ကျွန်မကို အားပေးသည်။ ကျွန်မ ဆိုင်ဖွင့်သည်ဆိုကတည်းက သူတို့ချုပ်ပြီးအထည်များကို လာရောက်တင်၍ ချိတ်ဆွဲပေးကြသောကြောင့် ဆိုင်မှာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကလည်း ရန်ကုန်မှ လက်ရာကောင်း ဂါဝန်နှင့် ချုပ်ပြီးအထည်များ မှာယူကာ ဆိုင်မှာတင်၍ ရောင်းသည်။ ကျွန်မ ဈေးချိုသူ ဖြစ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းပြောတာ မှန်သည်။ အလုပ်က ကျွန်မကို

သင်လာရုံမက အရောင်းအဝယ်ကလည်း ကောင်းပါသည်။ ငွေမှာ သူ့အလိုလို ပြေလည်လာသည်။ အိမ်မှာဆို ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးခြောက် ပိဿာလိုက်။ ဆန်အိတ်ဆို ၄-၅ အိတ်၊ ဆီ ၄-၅ ပုံး ဝယ်ထားကာ စားသောက်လာနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မသားသမီးများအတွက် အဓိကစားစရာ၊ ဆီဆန်သိုလှောင်ရသည်မှာ ကျွန်မအလုပ်။ ကလေးတွေ ပညာရေးအတွက်ကလည်း မပူရ။ ယောက္ခမကြီးများက တာဝန်ကျေကာ ကျောင်းပို့ပေးရုံမက ပညာရေးကို ဂရုစိုက်ပေးကြသည်။ ဒီတော့ ကျွန်မဆိုင်လုပ်ငန်းကို စောက်ချလုပ်နိုင်သည်ပဲပေါ့။

ကိုဘညိမ်း ခဏခဏ မန္တလေးရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း ငွေတောင်းသည်။ သူ တောင်းသလောက် ငွေပေးနိုင်၍ ကျွန်မကလည်း ပျော်ပါသည်။ သူ့လခကိုတော့ ယခင်လိုပဲ ကျွန်မ မမြင်ရပါ။

ကျွန်မမှာ စီးပွားရေးအရှိန်ကောင်းနေတုန်း အမေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားပါသည်။ နှလုံးရောဂါတွေ ဘာတွေ မရှိဘဲ ဆုံးသွားရ၍ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။ အမေ တစ်ခါက ကျွန်မကို ပြောခဲ့သော 'လင်တရူးမ' ဆိုသော စကားလုံးသာ ကျွန်မ

အယောင်နေသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မ လင်တရူးမပါ။ အညံ့ပဲ ရူးနေပါသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အရူးတစ်ပိုင်း ခံခဲ့ရချိန်တွေ ကျွန်မဘဝမှာ အပြည့်။ အမေပြောလည်း ပြောရပါပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို အရူးအမူး ချစ်မိပေသကဲ့။ အမေ၊ ခါတို့နှင့် အစ်ကိုကိုဆန့်ကျင်ကာ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ စုံကန်ခဲ့သော ပါပါတို့၊ အစ်ကိုတို့၏ ရင်ကို ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းအောင် ဆောင်ရွက်ချိန်မရခဲ့ပါ။ အမေ တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်အိုးတစ်အိမ်ထား၍ ကျွန်မလုပ်စာနှင့် ပြုစုခဲ့ရ၍ ကျွန်မ ချစ်ဖြေသာပါသည်။

တစ်နှစ်ခွဲကြာတော့ ကိုဘညိမ်း လာခေါ်သည်။ သူ့မိဘတွေကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ့မှာ ဘော်ဒါတစ်နေရာသောကြောင့် အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်းရဲသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယောက္ခမကြီးများကလည်း မလွှတ်ချင်။ သူတို့မြေးများနှင့် မခွဲနိုင်။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ ပြင်ဆင်စရာရှိ၍ လိုက်မသွားနိုင်သေးပါ။ ဖြည်းဖြည်းတော့ လာမည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်မ ဘူတာရုံကို ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အသွား

ဗိုလ်မှူးဘသော် အမေနှင့် ဘူတာရုံမှာ တွေ့သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်သွားမလို့လဲ’ ကျွန်မက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဘသော် စစ်တွေပြောင်းမှာမို့လို့ ဒေါ်ဒေါ် သွားနှုတ်ဆက်မယ်’

ဗိုလ်မှူးဘသော်မှာ ရေတပ်ဗိုလ်ဖြစ်၍ ယခု ကျွန်မနေသော ပြည်တော်သာရိပ်သာမှာ နေသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲ အကြံတစ်ခုရလာ၍ ဒေါ်ဒေါ်ကို မှာလိုက်ပါသည်။

‘ကိုဘသော်ကို ပြောပေးပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ သူ စစ်တွေပြောင်းသွားရင် သူနေတဲ့ တိုက်ခန်း ကျွန်မကိုရောင်းပါလို့၊ လက်မလွန်ပါစေနဲ့’

ကျွန်မက ဒေါ်ဒေါ်ကို မှာလိုက်ပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကိုဘညိမ်းထံ စာရေးလိုက်ပါသည်။ ကိုဘသော်ကို သွားတွေ့၍ အိမ်အကြောင်း ပြောဖို့၊ အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။ သူ့ထံက စာပြန်လာပါသည်။ ကိုဘသော်က အိမ်ကို ၂၀၀၀ တောင်းသည် ဆိုသည်။ ကျွန်မက နှစ်ထောင်တန်၍ ယူလိုက်ပါရန် ပြောလိုက်သည်။

သူက မဝယ်ချင်။ အပြန်အလှန် စာရေးနေဆဲ ကျွန်မက ဗိုလ်မှူးဘသော်ဆီ ၄၅၀၀/- ပို့လိုက်သည်။ ဒီတော့မှပဲ တိုက်ခန်းကို ကျွန်မတို့ ဝယ်ဖြစ်ပါသည်။ (စာရေးဆရာအောင်သော်က) ဗိုလ်မှူးဘသော်မှာ ကိုဘညိမ်း၏ ညီဝမ်းကွဲဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်ခွဲနေပြီး ယောက္ခမကြီးများကို ကျွန်မ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ကာ ရန်ကုန်ပြောင်းလာခဲ့ရပြန်သည်။

(၁၄)

လက်ငွေထိုးဖို့ ထမင်းစားရမည်

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ သူ လက်ငွေထိုးပွဲတွေကို ရုံသွင်းကုန်သည်။ သူ၏ လက်ငွေသမား ၇၀-၈၀ ကို ထမင်းကျွေးသူထံမှ တစ်ယောက် ၅/ နှင့် မနက်ည ကျွန်မ ကံထရိုက်ကာ ထမင်းချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။ ဒါက ကြားကာလသော ကျွန်မ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ လုပ်တာပဲ ဖြစ်သွားစီးပွားရေးတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ထမင်းကျွေးမွေးပြီး ကနေဒီကျွန်း လက်ငွေပွဲ ကျင်းပသို့ ကျွန်မ သွားသည်။ သူ လက်ငွေပွဲတွေမှာ လှဝင်ပါသော ရုံအပြည့်ကို ဝင်ပေမင့် ငွေကမရ။ ကျွန်မစိတ်ထွဲက မကျေမနပ်

ချွတ်ယွင်းချက် ဘာရှိသလဲ၊ ကျွန်မ သိချင်သည်။ ကျွန်မ ခလေက အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်လျှင် စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ လုပ်ချင်သည်။

‘ကိုဘညိမ်း ပွဲတွေက လူဝင်လျက်သားနဲ့ ဘာလို့ ငွေမရတာလဲ’

‘ဘယ်သိမလဲ’

‘ဟင်... အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ‘သေသေချာချာ ခိုစစ်ရမှာပေါ့’

‘ငါလက်ငွေသမားတွေနဲ့ ငါ မအားဘူး’

မှန်သည်။ သူတပည့်လက်ငွေသမားတွေ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ထိုးပုံ ထိုးနည်းကို သူက အကဲခတ်၊ ဝင်းအောက်ရောက်တော့ ဆေဖ်၊ ကြိုက်လျှင်လည်း ကြိုက်တာကို ဝမ်းသာအားရ ပြောနေရသည်နှင့် သူသည် ပရိသတ်နှင့် ဝင်ငွေကိစ္စကို မစဉ်းစားနိုင်ပါ။

‘ရှင် အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မစုံစမ်းတော့ဘူးစား’

‘အို ... ငါ ထမင်းစားဖို့ လက်ငွေထိုးနေတာမဟုတ်ဘူး’

သား’

သူ့အဖြေကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘညိမ်း၊ ရှင် ဘယ်တော့မှ ထမင်းမစားရဘူးဘူး။ ဒီအတွက် လက်ဝှေ့မထိုးဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းမစားဘဲတော့ ရှင် လက်ဝှေ့မထိုးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ရှင် ထမင်းကျွေးဖို့ ကျွန်မ စီးပွားရှာရမယ်၊ လက်ဝှေ့ပွဲရုံသွင်းတာဟာ စီးပွားရေးပဲ’

‘မင်းက လက်ဝှေ့ရုံကို တာဝန်ယူနိုင်လို့လား၊ လက်မှတ်ရောင်းတာကအစ’

‘ကျွန်မ တာဝန်ယူနိုင်တယ်’

ကျွန်မက ရဲရဲကြီး တာဝန်ယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ သာတွေကို ကျွန်မ အားကိုးသည်။ သားကြီးပဲ လူပျိုဖြစ်ပြီ။

ကျွန်မက ပွဲခင်းကို လေ့လာသည်။ ရုံပေါက်ဝ အပေါက်စောင့်သူ၊ လက်မှတ်ရောင်းသူကိုလည်း လေ့လာသည်။

ကြည့်တော့ ရုံဝလက်မှတ်ရောင်းသူ၏ လစ်ဟင်းမှုကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။ လက်မှတ်ရောင်းသူက သူ့အသိ၊ သူ့အမျိုးဆိုတာ လူတွေကို လက်မှတ်မဖြတ်ဘဲ သွင်းသည်မှာ တော်တော်များများပါသည်။ ကျွန်မ အသေအချာ အကဲခတ်နေသည်ကို သူ မသိ

လက်မှတ်မဖြတ်ဘဲ သွင်းသူတွေထံမှ သူက ငွေတော့ရ၊ ဒီငွေကို သူက ဖြတ်ယူလိုက်သောကြောင့် ရုံသာ ပြည့်သည်။ ကျွန်မတို့မှာ ငွေမရ ဖြစ်ရသည်။ ဝင်ငွေတစ်ဝက်သာကံကို ဖြတ်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသူမှာ သူ့တပည့် မောင်ထွန်း ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မအိုင်ရသည်။

‘လက်မှတ်ရောင်းတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ ထိုင်မယ် ကိုထွန်း’ ကျွန်မက စတင်ပြောလိုက်ပါသည်။

သူက ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘ဒီကိစ္စက ဆရာနဲ့ပြောမှဖြစ်မယ်’

သူကလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆိုပါသည်။

‘ဆရာကို ဘာမှ ပြောဖို့မလိုဘူး၊ ဒါ ကျွန်မကိစ္စ ရှင်အိုင်ပြီ’

ကျွန်မက ခတ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ ထွက်သွားတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ဖြတ်သည်။ ရုံဝ အပေါက်စောင့်တွေကိုလည်း သားတစ်ယောက်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများကို အကဲခတ်ချထားလိုက်သည်။ လက်မှတ်မဖြတ်ဘဲ ဘယ်သူမှ မသွင်း

၁၄၆ ခင်နှင်းယု

စေရပါ။

ရုပ်တံဝန်းကျင်ကို ခိုးမဝင်စေရန် ကျွန်မသားတို့ကို တာဝ
ပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် ရုံကို ပတ်ပတ်
လည် စောင့်ကြပ်ထားလိုက်သည်။ ခိုးဝင်သူလည်းမရှိ။ လက်မှတ်
ကလည်း ဝင်ငွေအပြည့်အဝ ရသောကြောင့် မရှုံးပါ။ မြတ်
သည်။ ကျွန်မက နောက်နေ့ သူ့ကို ငွေပုံကို ထိုးပြရသည်
ဝင်ငွေတစ်ဝက်ဆုံးသော သူ့တပည့်ကလိန်ကျပုံကိုလည်း ထု
ဖော်ရေတော့သည်။

သူက အံ့သြနေပုံရသည်။ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ လက်ငွေ
သွင်းတိုင်း ကျွန်မသားတို့ အကူအညီနှင့် စနစ်တကျ လုပ်
ရပါသည်။

သူ့အတိုင်းသာ လွတ်ထွက်လိုက်ရလျှင် ငါ့ထမင်းစား
လက်ငွေထိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် သူ့စကားအတိုင်း
ဘယ်တော့မှ ထမင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မကတော့ ပညာပိုင်းနှင့် စီးပွားရေးကို ကဏ္ဍခြား
စေချင်ပါသည်။

(၁၅)

အရှိုက်ထိုးခံရခြင်း

တစ်ခါ မြန်မာလက်ငွေချန်ပီယံ ကိုဘညိမ်းတို့ မမြင်ရသော
သက်သီးတစ်လုံးက အရှိုက်ကို ထိုးသည်ကို ခံလိုက်ရပါသည်။

ထိုနေ့ည ကဆုန်လပြည့်နေ့ (၁၉၇၆ မေလ ၁၂ ရက်နေ့)
ဖြစ်သည်။ သားနှစ်ယောက် ဆန်နီညိမ်းနဲ့ ထွန်းအောင်ညိမ်း
တို့ အိမ်စောင့်အဖြစ် ချန်၍ ကျွန်မ ကိုဘညိမ်းနှင့် ကျန်သား
နှစ်ယောက်၊ ချွေးမ၊ မြေးတစ်နှစ်သားနှင့် သမီးမာလာညိမ်း၊ စန္ဒာညိမ်း
တို့ကိုပါ ခေါ်ကာ လက်ခုပ်ကုန်းကို အပန်းဖြေ အမွှေးခရီး
ခွက်ခဲ့ပါသည်။

လက်ခုပ်ကုန်းသွားသောလမ်းမှာ ယခုခေတ်လို မြေကွေ့

လွယ်ကူခြင်းမရှိသေးပါ။ ရန်ကုန်မှ ဒလကို သင်္ဘောနှင့် ကူးသန်းသည်။ ဒလမှ ကွမ်းခြံကုန်းထိ ကားနှင့်သွားရသည်။ ကွမ်းခြံကုန်းမှ လက်ခုပ်ကုန်း ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ မော်တော်လေးနှင့် သွားရသည်။

ကွမ်းခြံကုန်းမှ လက်ခုပ်ကုန်းသွားသော မော်တော်လေးမှာ နှေးကွေးလှသည်။ တစ်နေကုန် မောင်းနေရသည်။ လက်ခုပ်ကုန်းမှာ စားရန် ချက်ပြုတ်လာသော အစားအစာများကို မော်တော်ပေါ်မှာပဲ စားလိုက်ကြရသည်။ လက်ခုပ်ကုန်းကို ညနေ ၄ နာရီထိုးမှ ရောက်သည်။ ကျွန်မတို့ တည်းခိုအိမ်လေးမှာ ကျွန်မတို့မိသားစုနှင့် အပြည့်။ သူက မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ယခုလို ခရီးသွားရသည်ကို ပျော်သည်။ ပစ္စည်းများနေရာချပြီး ကျွန်မတို့ မိသားစု ရေဆင်းကူးကြသည်။

ကျွန်မနှင့် ကိုဘညိမ်းက စောစောတက်လာကြသည်။ သားတို့၊ သမီးတို့ ရေကူးကျန်ရစ်ကြသည်။

သမီး စန္ဒာညိမ်းသည် ကိုမြလှိုင်တို့နှင့် ဖျာပုံလိုက်လည်ကတည်းက မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြစ်ချောင်းနှင့် ရေကို အလွန်သဘောကျသည်။ ရေကူးရသည်ကို ပျော်သည်။ ကျွန်မတို့မှာ

မန္တလေးမှာ မွေး၊ မန္တလေးကြီးသူဖြစ်၍ ရေမကူးတတ်သလို သမီးတို့လည်း ရေးမကူးတတ်ပါ။

နေညိုပြီ။ ရေစပ်သို့ နေဝန်း မေးတင်နေပြီ။ ကလေးတွေ တက်မလာသေး။ ကျွန်မက မြေးငယ်ကိုချီရင်း ပြတင်းမှ သူတို့ ရေကူးရာ အဝေးက သောင်ကမ်းစပ်ကို မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ မှောင်ရိပ်သန်းချိန်တွင် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လူတွေ...

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

ချွေးမက ဘာမှမဖြေ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလည်း ဘာမှ သံသယမဖြစ်။ အတော်ကြာတော့ ဂျန်နီ ရောက်လာသည်။

‘အမေ စန္ဒာ ရေနစ်လို့ ဆယ်လို့ရပါပြီ၊ လက်ခုပ်ကုန်းက ဆေးရုံကို ခေါ်သွားကြတယ်’

ကျွန်မသည် ကလေးကို ချွေးမလက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်လာသည်။

‘အမေ သွားကြည့်မယ်’

‘အမေလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ လက်ခုပ်ကုန်းရွာရောက်အောင် အမေ အဝေးကြီး လျှောက်ရမှာ၊ အမေ မလျှောက်နိုင်ဘူးနောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး သွားတာပေါ့၊ ပါပါနဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ’

လိုက်သွားကြတယ်'

ကျွန်မရင်ထဲမှာ စိတ်မချ။ သောင်ပြင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လရောင်သမ်းစ ပြုလာသည်။ အဝေးသို့ လျှောက်သွားသော လူစုကိုသာ ရေးရေးမျှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုညစာကျွန်မ လုံးဝစားမရ။ တစ်ညလုံးလိုလို သမီးလေးအတွက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရသည်။ ကဆုန်လပြည့်ညမို့ လရောင်ကလည်း ရေပြင်မှာ ရွန်းလက်၍ သောင်ပြင်မှာ ဝင်းပနေပါသည်။

သမီးကို သူတို့ပါပါက လက်ခုပ်ကုန်းရွာ ဆေးရုံရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ဆက်တင်ဖို့ ခေါ်သွားပြီတဲ့။ သားတစ်ယောက်က ပြန်လည် သတင်းပို့သည်။ ကျွန်မတို့ နောက်နေ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာကြသည်။ အိမ်မရောက်ခင် အဝေးကပဲ အိမ်ရှေ့မှာ ကနားဖျင်းထိုးထားသည်ကို မြင်ရသည်။

'ဘုရား... သမီးလေးစန္ဒာ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့' မှန်ပါသည်။ သမီးလေးမရှိတော့ပါ။ ကျွန်မကို အားထုန်းထားကြပါသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ပါပါက ပြောပြသည်။ လက်ခုပ်ကုန်းရွာ ကျွန်မနှင့် ကိုဘညိမ်း တည်းခိုအိမ်

ပြန်လာချိန်၊ သားတို့ သမီးတို့ ရေဆက်ကူးကြသည်။ ရေကူးသည်ဆိုပေမည် ရေမကူးတတ်၍ ခြေထောက်မီရာ သောင်ပြင်မှာ ဆုချိုးနေကြခြင်းပါပဲ။

ကျွန်မတို့က ဒီသောင်ပြင်၏ အခြေအနေကို သိသူတွေ မဟုတ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကလည်း ရွာနှင့် အလှမ်းဝေးသည်။ နိုင်ငံကမ်းခြေ လေမုန်တိုင်းတိုက်စဉ်က လေဆင်နှာမောင်းမှာ ဆက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေကိုပါ ရောက်လာသည်ဆိုသည်။ သောင်စပ်ကို တိုက်ခတ်၍ လေက စုပ်ယူလိုက်သောအခါ သောင်စပ်မှာ ချိုင့်ကျင်းကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ ရေမတက်ချိန်မှာ မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ရေတက်လာသောအခါ ချိုင့်ကျင်းကြီးကို ရေလွှမ်းနှိုးနေ၍ မမြင်ရ။

သမီးလေး စန္ဒာ ရေထဲလျှောက်သွား၍ ရေကစားရင်း ချိုင့်ကျင်းထဲ ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ နစ်နစ်ချင်း အစ်ကိုတွေက သိ၍ သူ၏ ပေါ်နေသောလက်ကို လိုက်ဆွဲကြသည်။ ဒါပေမည် ဆွဲတင်၍ မရ။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ရေငုပ်၍ ဆွဲရင်းမှ စန္ဒာကို လွှတ်သွားကြသည်။ ဘယ်ကို ရောက်သွားမှန်း သိ။ သားကြီးက သူ့အဖေကို လာခေါ်၍ ကျွန်မ မသိအောင်

လိုက်သွားသည်။ ကိုဘညိမ်းနှင့် သားတို့က ရွာကိုပြေး၍ အ
အညီတောင်းရသည်။

ရွာကလည်း လူအများကြီး လိုက်လာကာ ဝိုင်းဝန်းကူ
ကြသည်။ ရွာသားတွေ တန်းစီလက်တွဲ၍ ရေငုပ်လိုက်က
ပိုက်စိပ်တိုက်သလို တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ငုပ်၍ ရှာကြသည်
တော်တော်နှင့် ရှာမရ။ နောက်ဆုံးမှ လှေချည်သော ငုတ်တံ
အဟောင်းတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သမီးစန္ဒာကို သူ
တွေ့ရသည်။

အမှန်တော့ စန္ဒာကို ဆယ်ယူရရှိ၍ သောင်ပြင်ပေါ်
အသက်ပြန်ရှူအောင် လုပ်ပေးမည် သမီးလေး အသက်ပါမလာ
ပါ။ ကျွန်မ ပြတင်းမှမြင်နေရခြင်းမှာ ဒီမြင်ကွင်းပါပဲ။ အ
တော်လှမ်း၍ ဘာဖြစ်နေကြမှန်း ကျွန်မ မသိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သားတို့ပါပါနှင့် ဂျွန်နီ တိုင်ပင်၍ ကျွန်မနှင့် ဂျွန်နီ
ထားရစ်ကာ ကိုဘညိမ်းက သမီးလေးကို လက်ခုပ်ကုန်းဆေး
ကို ခေါ်သွားကြသည်။

သားတွေရော၊ လုပ်ခုပ်ကုန်းရွာသားတွေရော သ
အလောင်းကို တစ်လှည့်စီထမ်း၍ ရွာအထိ သယ်သွားပါသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရွန်းပနေသည်ဟု ကျွန်မထင်သော လရောင်
အောက်မှာ သမီးလေး သက်မဲ့အဖြစ် ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို
ကျွန်မ မသိပါ။

ကျွန်မတို့ စီးလာသော မော်တော်ကလည်း လက်ခုပ်ကုန်း
ရွာမှာ ဆိုက်ကပ်ထားသည်။ ကိုဘညိမ်းက သမီးအလောင်းကို
ကွမ်းခြံကုန်းကို သယ်ယူသွားဖို့ စီစဉ်ရသည်။ မော်တော်ကလည်း
အလောင်းကို မတင်ချင်။ နောက်ဆုံး လူမမြင်အောင် တာလပတ်
တွေ ဘေးမှာချ၍ သယ်ပေးရန် သဘောတူညီမှု ရရှိပါသည်။
ကွမ်းခြံကုန်းရောက်တော့လည်း အချိန်မတော် သန်းခေါင်လောက်
ဖြစ်နေ၍ မြို့နယ်ကောင်စီကို အကျိုးအကြောင်းပြ၊ အကူအညီ
တောင်းရပါသည်။ မြို့နယ်ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးက မွတ်ဆလင်
ကားသမားတစ်ယောက်ထံ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ ထိုလူကပဲ
သမီးအလောင်းကို ကွမ်းခြံကုန်းမှ ဒလအထိ ကားနှင့် ငွေမယူ
ဘဲ ပို့ပေးပါသည်။ ဒလရောက်ပြန်တော့ အချိန်မတော် ကမ်းစပ်
မှာ ဘာစီးစရာမှ မရှိ။ မော်တော်ရော၊ လှေရော သမားနှစ်ပါး မရှိ။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသော သန္တာန်တစ်စီးကို
နောက်ဆုံး တွေ့ကြရသည်။ သားတို့ပါပါက အဘိုးကြီးတို့

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတော့ အဘိုးကြီးက စိတ်လိုလက်
လိုက်ပို့သည်။ အခကြေးငွေ တစ်ပြားမှ မယူလိုက်ပါ။ ရန်ကုန်
ရောက်မှ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်ဟု သူ ရှင်းပြသည်။

သားတို့ပါပါ မျက်နှာသည် စကားဆုံးတော့ ငိုနေသည်။
သူ တစ်ခါမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ယခုလို ငိုနေသွားသည်ကို
ကျွန်မ မမြင်ဖူးပါ။ ဝမ်းရေးအတွက် အခက်ခဲဆုံးအချိန် ထမင်း
ရည်လျက်နေရသော အဆင်းရဲဆုံးအချိန်တွေမှာတောင် ရယ်မော
ပျော်ရွှင်နေတတ်သောသူ၊ ယခုတော့ သေမင်းက မမြင်ရသော
လက်သီးတစ်လုံးကို အရှိုက်ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ သူ့နှလုံးသား
ကို ထိမှန်သည်ကို သူ ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရပါသည်။ မှိုင်းက
သွားသော သူ့ရုပ်ကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်ပါ။

ကျွန်မအဖို့တော့ သား ပျွန်နီကို ကျွန်မက လတစ်စင်းဟု
ဆိုခဲ့ပါသည်။ ကျန်သားတွေ သမီးတွေက ပျွန်နီအတွက် ကြင်
လေးတွေ။ ကျွန်မမှာ မှောင်မိုက်သော ညမရှိခဲ့။ ဒီကြယ်တွေ
လတွေနှင့် ကျွန်မ ခရီးသွားခဲ့ရသည်။ အင်အားအပြည့် ကျွန်
မကို သူတို့အားဖြည့်ကြသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မရင်မှ မွေးဖွား
လာသော ကြယ်လေးတစ်လုံး အရွယ်ရောက်ခါမှ ကြွေလွှာ

သွားရသည်။

သားတို့ပါပါရေးခဲ့သော 'လူဆိုးကြီးမင်းခေါင်' ဒုတိယ
အကြိမ်ထုတ် ဝတ္ထုစာအုပ်အဖွင့်မှာ....

ချစ်သမီး စန္ဒာ

'နောက်တစ်အုပ်ထုတ်ရင် စန္ဒာနာမည်နဲ့ ထုတ်ပါ'
လို့ ပြောသွားခဲ့တဲ့ သမီးလေး။

သမီးဆန္ဒအတိုင်း သမီးမွေးတဲ့ ၁၉၅၆ ခုနှစ်က
ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်ကိုပဲ သမီးအတွက် ရည်ညွှန်းလိုက်ပါတယ်။

သမီးချစ်တဲ့ ဒေသ

ကျားဘညိမ်း

ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည်။

(၁၆)

ညဆည်းဆာ

‘ကြည်ရေ ကိုယ်ပိန်သွားသလိုပဲ နော်’

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်ကို ဘယ်ညာလှည့်ကြည့်ရင်း သူက ကျွန်မကို မေးလိုက်သည်။ အမှန်လည်း သူ ကိုယ်ရည်စစ်သွားပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မစိတ်ရင်းအတိုင်း ကျွန်မ အယူအဆကို ရိုးသားစွာပင် ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ကိုဘညိမ်းရယ်၊ အသက်တွေကြီးလာတဲ့အခါ ပိန်တော့ကောင်းတယ်၊ ရောဂါနည်းတာပေါ့၊ ကျွန်မဆိုရင် ဝလာတော့ရောဂါထူတယ်’

ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကလိုမဟုတ်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပိုလာသည်

အပျိုဘဝတုန်းက ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ယခုတော့ ဝလွန်းနေသည်။

တကယ်တော့ သူ့ရောဂါကြောင့် ပိန်သွားခြင်းပါ။ ဝမ်းသွားခြင်း၊ ဆွေးပါလာသည်။ ယောက်ျားများမှာ သွေးဝမ်းသွားရောဂါဖြစ်တတ်လေတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူ့ရိုးရိုးသွေးဝမ်းသွားခြင်းဟု ထင်ပါသည်။ အတွင်းလိပ်ခေါင်းလည်း သူ့မှာ ရှိသဖြင့် လိပ်ခေါင်းကြောင့် သွေးဆင်းခြင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။

သူတို့သားအဖတွေ တိုင်ပင်၍ လိပ်ခေါင်းကို ခွဲစိတ်ပေးရန် ဆေးရုံတက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြပါသည်။ သွေးကြာကြာဆင်းလျှင် အားနည်းတတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မန္တလေးမှာ ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ပြန်လွန်သောအခါမှ သွား၍ ဘုန်းကြီးပြန် အကြီးအကျယ်လုပ်ရန် စီစဉ်နေကြချိန် ဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌသစ် ဦးကုသလက ကိုဘညိမ်းကို ခေါ်ခေါ်လက်စွဲပွဲ ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါဟု ပြောဆိုပါသည်။ ထိုပွဲမှာ သတ်ကြေးကို ဘုန်းကြီးက တစ်သောင်းအမည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူ့လူတွေသတ်ကြေး တစ်သောင်းရသည်ဖြစ်၍ သူကလည်း ဘုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ လက်စွဲလုပ်ဖို့ ဆိုက်အားထက်သန်နေပါသည်။

‘ကြည်ရေ ... ကိုယ့်ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်၊ ဘုန်းကြီးပြန်မှာ တစ်သောင်းတန် ဒေါင်းလံပွဲ လုပ်ရမယ်’

သူက ဆေးရုံမတက်ခင် ဒါပဲ ပြောနေပါသည်။

‘ကိုဘညိမ်း နေကောင်းရင် သွားနိုင်မှာပေါ့၊ ခွဲပြီးရင် ကောင်းသွားမှာပါ’

တကယ်လည်း လိပ်ခေါင်း ခွဲစိတ်သည်ဆိုသည်မှာ ယခု ခေတ်တွင် အသေးအဖွဲ့ဖြစ်၍ ကျွန်မ စိုးရိမ်စိတ်မရှိပါ။ ရိုးရိုး သားသားပဲ ကျွန်မ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ အရှေ့ပိုင် ဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ကုသခံလိုက်ပါသည်။

တော်တော်နှင့် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းကို မပြုကြသေးပါ။ ခုနစ် ပတ်ကြာခဲ့ပါသည်။ စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်နေကြသည်။ ဘာတွေ လုပ်၍ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ဂျွန်နီနှင့် သားများက ကျွန်မကို ဘာမှမပြောကြ။

တစ်နေ့မှာတော့ ခွဲစိတ်ကုသခန်းထဲကို သွင်းပြီးမှ မနေ့ သေးဘဲ သူ့ကို ပြန်ထုတ်လာသည်။

‘ပါပါက ခွဲစိတ်ကုသခံဖို့ အားလိုနေတယ် အမေ၊ ဒီတော့ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်အောင်က အိမ်ပြန်ပြီး ခေတ္တအားဖြင့် စေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပါပါ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားရအောင်’

သား ဂျွန်နီက ပြောလာသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ဆွေးဝမ်းသွားသော ရောဂါကိုရော၊ အတွင်းလိပ်ခေါင်းကိုပါ ခြန်မာလို ကုသချင်ပါသည်။ သားတို့နှင့် စိတ်တူသဘောတူ ကိုဘညိမ်းကို ဆေးရုံမှ ပြန်လည်ခေါ်ယူခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့မြေးတွေ၊ သားသမီးတွေ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် သူ ကျန်းမာလန်းဆန်းလာပုံရသည်။ ထူထူ ဆောင်ထောင် ဖြစ်လာ၍ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာလာပါသည်။

ဇူလိုင်လ ၇ ရက်နေ့လယ်မှာတော့ သူက သားဂျွန်နီကို ပြောပြန်သည်။

‘သား... ပါပါ နေကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မန္တလေး ဘုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ တစ်သောင်းတန် ဒေါင်းလံ မြန်မာလက်တွေ ခွဲ လုပ်ရမယ်၊ မင်းအဆင်သင့်စီစဉ်ထား’

သူ ဒီလက်တွေကိုပဲ စိတ်စွဲနေသည် ထင်ပါသည်။ သူ ပြောနေစဉ် သားမျက်နှာ ကြည့်လိုက်တော့ ဂျွန်နီ မျက်နှာတစ်ချက် ချက်သွားသလိုပင် ကျွန်မ ထင်လိုက်သည်။ ဂျွန်နီက ရုတ်တရက် မျက်နှာထား ပြင်လိုက်၍...

‘ပါပါ နေကောင်းသွားမှာပါ၊ နေမကောင်းသေးရင်လည်း ကျွန်တော် သွားပြီး လုပ်မှာပါ၊ စိတ်အေးအေးနေပါ’

ဂျွန်နီ ပြောသံကြားတော့ သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်သွားသော အရိပ်အယောင် ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း လက်တွေ့ ပွဲအတွက်ပဲ အစီအစဉ် စဉ်းစားနေမိသည်။

ညဉ့်ဘက် ရောက်လာတော့ ကျွန်မကို သားက ဆေးလာ တိုက်ပါသည်။

‘အမေ နားတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ညဘက် ဆက်စောင့် မယ်၊ ပါပါကလည်း နေကောင်းပါတယ်’

သူကလည်း အိပ်ပျော်သွား၍ ကျွန်မ ခုတင်မှာ ကျွန်မ သွားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကို အိပ်ဆေးတိုက်ထား၍ ထင်သည်။ မနက်ခြောက်နာရီကျမှ ကျွန်မ နိုးလာသည်။ ကျွန်မ သူ့ အနား ကပ်လာတော့ သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသလိုပင်။

ချောင်းကတော့ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆိုးလိုက်ပေမယ့် ပြန် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဂျွန်နီက သူ့ပါပါကို ပွေ့ထူလိုက်ပြီး ကျွန်မကို ကျမ်းစာဖတ်ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အလိုလို သိလာသလိုပင်။ ဒါ သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်... ကျွန်မအသံကို သူ ကြားလို၍ စောင့်နေလေသလား၊ ကျွန်မသည် သူ့နားနား ကပ်၍ ကျမ်းစာကို ရွတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ တီးတီး ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မောင် ... ကြည့်ကို ပေါင်းသင်းလာတဲ့ တစ်ချိန်လုံး မောင်အပေါ် ကြည် ပြုခဲ့တဲ့ အမှားတွေရှိရင် ကြည့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ မောင်အပေါ်မှာလည်း ကြည် အားလုံး ခွင့်လွှတ်ပါတယ်’

ကျွန်မစကားသံကို သူ ကြားသည် ထင်ပါသည်။ ခေတ္တ ငြိမ်သက်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်ရင်း အလိုလိုထိတ်လာသည်။

လက်တွေ့ချန်ပီယံကြီး တစ်ယောက် သေမင်းနှင့်အတူ အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်နေရပုံ ရသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အခံရအခက်ဆုံးအချိန်။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကျွန်မ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ပွေ့ထူပြေးချင်လာသည်။

လက်တွေ့ကြီးဝိုင်းထဲမှာ ဒိုင်လူကြီး ခေါင်းလောင်းသံက ခွဲရပ်ဖို့ အခါပေးသံပါပဲ။

ဘုရား ... ဘုရား သေမင်းနှင့်သူ လက်တွေ့ပွဲကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်။

အလွှာအရှင်မြတ်သည် ဤလက်တွေ့ပွဲကို ကျွန်မလိုပင် မကြည့်ရက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့ကို သေမင်းလက်မှ ခေါ်တော် မူသွားပါသည်။

တစ်သောင်းတန်သော ဒေါင်းလံပွဲကြီးကို သူ နောက်ခိုင်း

သွားပေါ်ပြီ။

နောက်မှ သားများက ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ ကိုဘည့်နီက ရောဂါမှာ အတွင်းလိပ်ခေါင်း မဟုတ်၊ (RECTUM) ခေါ် အဆိပ်ဟောင်းအိမ်လမ်းကြောင်းမှာ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားနေခြင်းတို့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ သွင်းသွားစဉ်က အသားစကို ယူကာ

Biopsy လုပ် ကြည့်ခိုင်းသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဆရာဝန်ကြီးများက ကင်ဆာမှန်း သိကြပြီး ဂျွန်နီနှင့် သားငယ်များကလည်း အသားစကို စစ်ဆေးပြီး၍ ကင်ဆာမှန်းသိကတည်းက သူတို့ ရင်ထိတ်ကုန်ကြပြီ။ ညီအစ်ကိုတွေ တိုင်ပင်၍ ကျွန်မကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံက အိမ်ခေါ်ဖို့လုပ်စဉ်ကပင် သူက သားကို ပြောသေးသည်။

‘ပါပါ အိမ်ပြန်သွားရင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး မြင့်အောင်က စိတ်ဆိုးနေမှာ၊ နေပါစေ သားရယ်၊ ပါပါ ဆေးရုံမှာ နေမယ်’

ဆရာဝန်ကြီးက တစ်ပတ်လောက် အိမ်ပြန်သွားဖို့ ခွင့်ပြုကြောင်း ဂျွန်နီက ပြောပြမှ သူ အိမ်ပြန်ဖို့ သဘောတူပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူကင်ဆာအခြေအနေက အလျင်အမြန် ပြန့်ပွားလာပြီ ဖြစ်၍ ၂၄ နာရီထက် ပိုပြီး မခံတော့ပြီကို ဆရာဝန်ကြီး

များက သားတို့နှင့် သမီးတို့ကို ပြောကြားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်ကိုသာ အသိမပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သားကြီးနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကတော့ ကျွန်မကွယ်ရာမှာ ငိုရှိုက်နေကြပြီကို ကျွန်မ မသိပါ။

ယခုတော့လည်း ဒိုင်လူကြီးဖြစ်သော အလ္လာအရှင်မြတ်သည် သူ့အား လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်းမှ အနားပေးလိုက်ပါပြီ။

ဆည်းဆာချိန်ဆိုသည်မှာ အကူးအပြောင်းကာလကို ဆိုလိုပါသည်။ နံနက် ဆည်းဆာနှင့် ညဆည်းဆာဖြစ်သည်။ နံနက် ဆည်းဆာသည် အရုဏ်ဦးဖြစ်၍ နေ့၏ အစပေပဲ။ ညဆည်းဆာတော့ ည၏အစ။

ယခုတော့ သူ့ဘဝ၏ ဆည်းဆာကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူ၏ ဘဝ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မမှာသာ သူ့စိတ် အလွန်ထက်သန်၍ နောက်ဆုံး ချိန်ထိ စိတ်စွဲလမ်းနေသော မန္တလေးရဟန်းပျိုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလွန်တော်မူသည့် ဘုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ တစ်သောင်းတန် ဒေါင်းမြန်မာ့လက်တွေ့ပွဲကို လုပ်ရန် သားတို့နှင့် စီစဉ်ရပါမည်။

(၁၄)

တစ်သောင်းတန် ဒေါင်းလံ

သူ မရှိတော့သည့်နောက် သူ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စိတ်
လမ်းခဲ့သော တစ်သောင်းတန်ဒေါင်းလံ လက်ဝှေ့ပွဲကို မန္တလေး
ရဟန်းပျံဉာဏ် ပြန်လွန်တော်မူသော ဘုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ ကျင်းပ
ကျွန်မနှင့် သားကြီးတို့ ပြင်ဆင်ရပါသည်။

သား ဂျွန်နီကလည်း သူပါပါကို ကတိပေးထားပြီးဖြစ်
ထိုပွဲကို အားတက်သရော စီစဉ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို ရဟန်း
အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌသစ် ဦးကုသလကလည်း ကူညီပါသည်။

ရန်ကုန် လက်ဝှေ့ပွဲများလိုပင် ကျွန်မ ဦးဆောင်၍ သား
ကြီး ဂျွန်နီနှင့် သား၏ သူငယ်ချင်းများ စည်းကမ်းတကျ ပြင်ဆင်

ခန်းဆောင်ရွက်ကြသောကြောင့် ထိုပွဲအောင်မြင်ပါသည်။

ကိုဘညိမ်း အလွန်ဖြစ်ချင်သော သူ့လက်ဝှေ့သမားများ
ဆိုက်ထိုက်တန်တန် သတ်ကြေးရရှိစေချင်သော ဆန္ဒအတိုင်း
သတ်ကြေး တစ်သောင်း ရကြသည်။ ကျွန်မတို့လည်း ရုံဝင်ခ
ငွေတွေ ရလိုက်သည်မှာ ငွေတွေကို ပုံနှိပ်အိတ်သွတ်ထည့်ရ
ဆောက်အောင်ကို ရရှိပါသည်။

သူလည်း အလွှာအရှင်မြတ်ထံတော်ပါးမှာ ခံစားရင်း
ကျွန်မတို့ လက်ဝှေ့ပွဲကို ပီတိဖြစ်နေမှာ အမှန်ပါ။ သူ စိတ်စွဲလမ်း၍
အလွန်ဖြစ်ချင်သောပွဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောရပါသည်။ သူ့သား
သက်ရှိထင်ရှား ရှိလျှင် ကျွန်မရရှိသော ငွေအိတ်ကို သူ့ရှေ့မှာ
ပုံ၍ လက်ညှိုးထိုးပြလျှင်တောင် သူ လှည့်ကြည့်မည် မဟုတ်ပါ။
သူတပည့်တွေ သတ်ကြေး ကြေးထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိသည်
ကိုသာ သူ ခံကျေနပ်နေမည် ဖြစ်သည်။

မြေဝိုင်းပေါ်မှာ နိုင်လျှင် ၅/- ရှုံးလျှင် ၂/- နှင့် ထို
သတ်ခဲ့ရသော မြန်မာ့လက်ဝှေ့သမားများဘဝကို စနစ်တကျ
သင်ပြ၍ ယခုလို ကြိုးဝိုင်းပေါ်တက်ကာ စင်တင်ပြနိုင်သည်ကို

ပဲ ကျေနပ်မဆုံး ပီတိဖြစ်၍မဆုံး ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကို သာ ကျွန်မ မြင်ယောင်မိသည်။

ကျွန်မက သူ့လို လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းပေါ် မရောက်ပေမည် လောကလက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းမှာတော့ ကျွန်မလည်း လောကဓံနှင့် ထိုးသတ်နေရသူပါ။ ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ပြန်လွန်တော်မူသော ဘုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ ကျွန်မ အနိုင်ရခဲ့သည် ဆိုရပါမည်။ ဒုတိယ တစ်ချို့ ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲမှာတော့ လောကကြိုးဝိုင်း တွင် လောကဓံက ကျွန်မကို အလဲထိုးလိုက်ပါသည်။

စကတည်းက အတိုက်အခံနှင့် စရသည့် ဘုန်းကြီးပြန် ပွဲတုန်းက ကျွန်မတို့ ငွေကျူး၍ ရသွားသည်ကို မနာလိုသူတွေ ကလည်း ရှိလာသည်။

ပထမဆုံးပွဲမိန့်ရဖို့ လုပ်ရသည်။ ပွဲမိန့်ရမှ မြေရမည် ဖြစ် သည်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီကို စာတင်တော့ ရပ်ကွက်ကောင်စီက အင်တင်တင်၊ သူတို့အမိန့်ချမပေးနိုင်။ မြို့နယ်ကောင်စီကို သွားပါဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒါနှင့် ကျွန်မက မြို့နယ်ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကို သွား၍ ပြောရပြန်သည်။

‘တိုင်း ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကို တိုက်ရိုက်သွားပြောရင် ကောင်း တယ် အစ်မကြီး’ ဟူ၍ မြို့နယ်က ပြောလိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ ညကြီး တိုင်းကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအိမ် သွားပါသည်။

ညဉ့် ၈ နာရီလောက်ဆိုတော့ အတော်မှောင်၍နေပြီ။ ကျွန်မ အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ဆိုက်ကားစီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ တိုင်းကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကလည်း အိမ်တံခါးများရော ဝင်းတံခါး များပါ ပိတ်ထားသည်။ ကျွန်မက ဝင်းဝမှ အော်ရသည်။

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီး ... ဥက္ကဋ္ဌကြီးရင့် ကျွန်မ ခဏ တွေ့ပါရစေ’ မကြာခင် အိမ်ဧည့်ခန်းဘက်ဆီမှ မီးလင်းလာ၍ တံခါး ချိန်ချပ်ပွင့်လာသည်။

‘ဘယ်သူတွေ့ချင်လို့လဲ’ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

‘ကျွန်မ ကိုဘညိမ်းဇနီးပါ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို တွေ့ချင်လို့’ မိန်းကလေးက ပြန်ဝင်သွားသည်။ မကြာခင် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ပြတင်း ပေါ်လာသည်။

‘လက်ဝှေ့ပွဲအတွက် ပါမစ်ကိစ္စလား၊ စိတ်မပူပါနဲ့ နက်ဖြန် ကိုလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ပါမစ်ချပေးလိုက်မယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို

မြို့နယ်ကောင်စီက ကြိုတင်ပြောပြထားနှင့်သည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ ဒီတော့မှ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နောက် တစ်နေ့ တိုင်းကောင်စီဥက္ကဋ္ဌရုံးသွားတော့ ပွဲခွင့်ပြုအမိန့် ပါမစ်ရလာပါသည်။ ထိုအမိန့်ကို ရပ်ကွက်ကောင်စီကို သွားပြရပါသည်။

‘ခင်ဗျားက တော်တော် ပေါက်ရောက်တယ်ပေါ့နော်’
သူစကားက ကျွန်မကို ခန့်သလို။

‘ဆင်ကြီးတွေဆီ ရောင်အောင် သွားနိုင်တယ်ပေါ့’

‘ရှင်တို့ပဲ ဆင်ပေါ်က လူဆီက ပါမစ်တောင်းခိုင်းလို့ ကျွန်မ သွားရတာ၊ ကဲ... ဒီပွဲမိန့်ရပြီ၊ ရပ်ကွက်က ခွင့်ပြုချပေးပါ’

‘မြေဘယ်မှာလဲ၊ မြေသွားရှာချေ’

ကျွန်မကို ငေါက်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ မြေအတွက် နန်းတော်ထဲက ရုံးကို သွားရမည်ဆို၍ ကျွန်မ သွားရသည် တော်ပါသေးရဲ့။ နန်းတွင်းရုံးက ကိုဘညိမ်း မိတ်ဆွေတွေ ငြိမ်နေပြန်သည်။

‘ဒီလူတွေ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ပွဲမိန့်ရမှ ကျွန်တော်တို့ မြေပေးလို့ရမပေါ့၊ တယ်ခက်တာပဲ၊ အစ်မကြီး မပူနဲ့၊ ဆင်

ဆောင်ဦး’

ကျွန်မကို ထိုင်ခိုင်းကာ မြို့နယ်ကောင်စီကို သူ တယ်လီဖုန်းဆက်ပါသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရပ်ကွက်က ပွဲမိန့်ရမှ ကျွန်တော်တို့က မြေပေးလို့ ရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အခု ပွဲမိန့်ချပေးပါ’

နန်းတွင်းရုံးမှ သူတို့က ဖုန်းနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၍ မြို့နယ်ကောင်စီဆီ ပြေးရပါသည်။ မြို့နယ်ကောင်စီက ကျွန်မကို အတော်မျက်မှန်းကျိုးနေပါသည်။ ပါမစ်ကို မကျေမနပ်နှင့် ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ၆ ရက်ကျင်းပခွင့် ရပါသည်။ ဒီတော့မှ မြေရကာ ရုံဆောက်၊ လက်ငွေကြီးဝိုင်းပြင်၊ အကုန်လုပ်ပြီးမှ သားကြီးဝင်းငြိမ်းနှင့် လက်ငွေသမားတွေ ရန်ကုန်မှ ရောက်လာပါသည်။

ပွဲ စပါသည်။

အောက်လမ်းပညာတွေ ရှိသည်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံရမလို ဖြစ်လာပါသည်။ လက်ငွေထိုးမည့် ရုံထဲ ကျွန်မဝင်ကတည်းက

မူးလိုက်သည်မှာ ထိန်း၍မရ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်၍ အိမ်ပြန်ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ခေါ် စမ်းသပ်တော့လည်း သွေးလည်းမတိုး၊ သွေးပေါင်ချိန်လည်း မကျ၊ အကောင်းပကတိ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်ကလည်း ဘာမှမဖြစ်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မမှာတော့ ဘာမှမလုပ်ချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ပျက်သွားသည့် ဝေဒနာ ခံစားရသည်။ ဘာကိုမှလည်း မလိုချင်တော့။ အမူးက ပျောက်သွားတော့ ကျွန်မ လက်ဝှေ့ပွဲကို သွားဖို့ ကားပေါ် တက်လိုက်ပြန်သည်။ တစ်ခါတည်း မူးလိုက်သည်မှာ ချာချာလည်၍ သေလောက်အောင် ခံစားရပါသည်။ မသွားတော့ဘဲ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ကာ နားရသည်။ လက်ဝှေ့ပွဲ ဘယ်အခြေအနေ ဆိုက်နေသည်မသိ။ တချို့ကပြောတော့ လက်ဝှေ့ရုံကို ကျွန်မ မလာနိုင်အောင် မလိုသူတွေက ရုံဆောက်ကတည်းက အောက်လမ်းပညာနှင့် လုပ်ထားသည်ဆိုသည်။ ကျွန်မက နားမလည်ပါ။ ယခုတော့ ယုံရမလို ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တော့ အခြေအနေမကောင်းပါ။ လူကလည်း မဝင်၊ ကျွန်မကလည်း ဖိဖိစီးစီး ယခင်ပွဲများလို တာဝန်မယူနိုင်။ တစ်နေ့ တစ်ပွဲကို တစ်သိန်းကျော်လောက် ရှုံး၍ ၂ ရက်နှင့်

ကို ကျွန်မရပ်ပစ်လိုက်သည်။

တိုင်းကောင်စီရုံးကိုလည်း ပွဲဆက်လက် မကျင်းပတော့ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

မြို့နယ်ကောင်စီကို ကျွန်မ သွားပြောတော့ တွန့်မကို ဆောင်းကောင်းကြိမ်းပါသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ၆ ရက်ပွဲမိန့်ယူပြီး ၂ ရက်နဲ့ ရပ်ပစ်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်နေ့ တစ်သိန်းကျော်ရှုံးနေတာကို ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မက ကံထရိုက်၊ ဒီတော့ ရှုံးရင် ဆက်လုပ်နိုင်ဘူးလေ’

‘ခင်ဗျား တော်တော် လူပါးဝတာပဲ၊ ရန်ကုန်က လာပြီး ကျွန်မက ဆက်လုပ်ရမယ်’

‘မလုပ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်ချင်ရင် ရှင့်တို့ဘာသာ ဆက်လုပ်ပါ၊ ကျွန်မက ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး၊ မန္တလေးသူပါ’ ကျွန်မလည်း ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်ပါသည်။

သူသည် ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲထ၍ သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ‘သွား... ကာ ယုသွား၊ ရုံလွှာ မဖျက်စေနဲ့’

ကုလားထိုင်တွေ ဘာတွေလဲ ပြန်မသိမ်းစေနဲ့’

ကျွန်မက သူလုပ်ပုံကို ကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ပါသည်။ မကြာခဏ ကားပြန်လာသည်။

‘ဆရာ ရဲလည်း ဖျက်ပြီးပြီ၊ ကုလားထိုင်တွေလည်း တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး’

သူ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတော့သည်။

‘ခင်ဗျား သိပ်လူပါးဝံ့တယ်၊ တစ်နေ့ သိမယ်’ ကြိတ်မောင်းလိုက်သည်မှာ ဝက်ဝက်ကွဲပါရော။ ကျွန်မကတော့ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ရယ်မိသည်။

ပွဲမလုပ်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကတည်းက သူ့ဆီမလာခင် ကုလားထိုင်ငှားသူများကို ဖုန်းရှိသူကို ဖုန်းနှင့် ကျွန်မ ဖြေထားသည်။ ဖုန်းမရှိသူကို သားတို့ကို လွှတ်၍ အကြောင်းကြားခိုင်းသည်။

‘၁၂ နာရီမထိုးခင် ကုလားထိုင်များကို ပြန်လာသိမ်းခိုင်း။ ၁၂ နာရီကျော်လျှင် တာဝန်မယူ’ဟူ၍ ကျွန်မ အကြောင်းကြားခိုင်းသောကြောင့် ကုလားထိုင်ငှားသူများက လာယူကြသည်။ မြို့နယ်ကောင်စီက သွားတားသောအခါ ကုလားထိုင်

တစ်လုံးမှ မရှိ၊ ရဲကလည်း ဖျက်ပြီးပြီ။ ဗုံတွေ ဆိုင်းတွေလည်း သိမ်းပြီးပြီ။ မြို့နယ်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌမှာ ကျွန်မကို ကြိမ်းမောင်းရင်း ကျန်ရစ်ပါသည်။

ကျွန်မက ကျန်ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ၂ ရက်အတွင်း ၂ သိန်းကျော် ရုံးလေတော့ ပြန်စရိတ်ပင် မရှိ။

သားတို့ မျက်နှာမှာ ဆီးရွက်ကလေးလောက်ပင် ရှိကြတော့သည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်မလဲ၊ စောင့်ကြည့်နေပုံရသည်။

ပွဲခွန်ဆောင်ရမည်။ လက်ငွေသမားတွေကို ငွေပေးရမည်။ သူတို့ကို ကျွေးသော ထမင်းစရိတ် ရှင်းရမည်။ ဆိုင်းသမား၊ လက်ငွေသမားတွေနှင့် ကျွန်မတို့ ပြန်စရိတ်အားလုံး ပေးရတော့မည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဦးနှောက်အေးအေးနှင့် ထိုင်စဉ်းစားရသည်။

ပထမဆုံး သူ့လက်ငွေသမားတွေက ငွေတောင်းတော့သည်။ သူတို့က အဆိုးဆုံးပင်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အခဲရခုန်ပါသည်။ သူတို့ဘဝ မြေဝိုင်းပေါ်မှ ကြီးဝိုင်းပေါ် ရောက်အောင် စင်တင်ပေးခဲ့သော သူတို့ဆရာမျက်နှာကိုမှ မထောက်၊ ယခု

ငွေပေးရမည်ဆိုသည်။

‘မင်းတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အစ်မကြီး တစ်နေ့ကို တစ်သိန်းကျော် ရှုံးတယ်၊ ပြန်စရာ စရိတ်တောင် မရှိဘူး၊ မင်းတို့ပြန်ဖို့ ကြိတ်ဖန်စီစဉ်ပေးမယ်၊ မင်းတို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် တစ်ပတ်အတွင်း အစ်မကြီးဆိုင်ကို ရောင်းပြီး မင်းတို့ကို အကြေချေမယ်’ ကျွန်မမှာ လက်ငွေပစ္စည်း ရောင်းသော ဆိုင်ရှိပါသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မပြောသည့်အတိုင်းစာချုပ်၍ သူတို့ကိုပေးပေမည်မရ။ သူတို့က ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကုသလကို သွားတိုင်သည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဦးကုသလက...

‘သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း မင်းတို့ လုပ်ရက်တယ်၊ သူငွေပေးပါမယ်ဆိုတာ စာချုပ်ပေးထားတာပဲ၊ ကျေနပ်ဖို့ ကောင်တယ်၊ မကျေနပ်ရင် စာချုပ် ပြန်ချုပ်၊ မင်းတို့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ၄ လကြာမှ ငွေပေးနိုင်မယ်၊ ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ လက်မှတ်ထိုး’ ဦးကုသလက သူ့အတွင်းရေးမှူး ကိုစိုးကိုယ်ထည့်လိုက်ကာ ကျွန်မဆီ ပြန်လွှတ်၍ စာချုပ်ခိုင်းသည်။

လက်ငွေသမားတွေ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဦးကုသလသွားတိုင်မှ တစ်ပတ်အတွင်း ရမည့်ငွေ ၄ လကြာမှ ရတော့

သည် ဖြစ်ရသည်။

နေ့စဉ် မျက်နှာမသစ်ရခင် ကြွေးရှင်တွေက အိမ်ရှေ့ခိုင်းလာသည်။ ကုလားထိုင်များ ငှားခတောင်းသူ၊ ထမင်းဆိုင်ရှင်၊ ဆိုင်းသမား၊ မပြောနှင့်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ကြွေးရှင်တွေအပြည့်။

ဆိုင်းသမားနှင့် ပထမရှင်းရသည်။

‘ပွဲက စာချုပ်ထားတာ ၆ ရက်၊ ၂ ရက်တည်းနဲ့ ဖျက်ဆယ်ဆိုတော့ မသင့်ပါဘူး၊ ၆ ရက် ဆက်လုပ်ပါ’

သူပြောသလို ၆ ရက်လုပ်ဖို့ နေနေသာသာ၊ ၂ ရက်လုပ်ထားသော ကြွေးများကို ကျွန်မ မရှင်းနိုင်သေး။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ ပေးဖို့ ၂ ရက်စာတောင် ကျွန်မမှာ မရှိတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပွဲ ကို ၆ ရက်လုပ်နိုင်မှာမလဲ၊ ဆင်းစားကြည့်ပါဦး၊ တစ်နေ့ တစ်သိန်းကျော် ရှုံးနေတာ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရှင်ကြွေးကို ဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်မ ဆပ်မယ်’

ကျွန်မစကားကို ဆိုင်းသမားက မကျေနပ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ဆိုင်းသမားဇနီးမှာ ဆိုင်းသမားထက်ကြီး၍ နိုင်သူ

ရသည်။ သဘောလည်း ကောင်းပုံရသည်။

‘မင်းကလဲကွယ် တစ်နေ့တစ်သိန်းကျော် ရှုံးနေတာ ဘယ်နှယ်လုပ် နောက် ၄ ရက်ထပ်လုပ်နိုင်မလဲ၊ မင်း ရစရာလဲ ရန်ကုန်ရောက်မှ သူပေးမယ်တဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သဘောပါတယ်၊ သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ထပ်မနှိပ်စက်ပါနဲ့’

မိန်းမကြီးက ရန်ကုန် ကြည့်မြင်တိုင်သူ ဖြစ်သည်။

‘တို့ရန်ကုန်ကပါ၊ သူ့အတွက် ငါ အာမခံပါတယ်လားကွယ်... သွားမယ်’

မိန်းမကြီးက သူ့လင်ဆိုင်းသမားကို ချောမော ခေါ်သွားသည်။ ဒီလိုနှင့် ဆိုင်းသမားပြဿနာ ပြီးရသည်။ ကုလားထီးငှားခ၊ ထမင်းဖိုးတွေကိုတော့ တစ်ဝက်စီ ကျွန်မ ရှင်းလိုက်သည်။ ကျန်တာ ရန်ကုန်ရောက်မှ ငွေရှာဆပ်တော့မည်။ သူတို့က ကျေနပ်သွားပြီ။

ပွဲခွန်တော်ကိစ္စ။ ဒါကျတော့ ကျွန်မက ကျွန်မတို့ ရောသော လက်မှတ်မှာ တံဆိပ်ရိုက်ထားပြီ ဖြစ်၍ လက်မှတ်ဖြင့် ပိုင်းအလိုက် စစ်ဆေးပြီး အခွန်ကောက်ဖို့ ပြောပေမင့် မဟုတ်တစ်ညကို ၄ သောင်းကျော် ချသည်။ ဒါကိုလည်း ‘ရန်ကုန်’

ဆောင်နိုင်မည်ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့ရသည်။

ပြန်ဖို့ စရိတ်အတွက် ခက်နေပြန်ပြီ။ ပွဲဆက်မလုပ်နိုင်ကြောင်း လျှောက်ထားရန် ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကုသလထံ သွား၍ အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ ဘုန်းကြီးက ကျွန်မကို အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

‘ဒကာမကြီးတို့ ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားကို ငွေလှူထားတယ်လေ၊ ဘုန်းကြီး ဂေါပကတွေကို ပြောလိုက်မယ်၊ အဲဒါ ပြန်ထုတ်၊ နောက်တော့ လှူရင်ရပါတယ်၊ အဲဒီငွေ စရိတ်လုပ်ပြီး ပြန်ကြပေါ့’

တော်ပါသေး။ ဘုန်းကြီးအကြံဉာဏ်ပေးသည့်အတိုင်း သုပ်၍ ကျွန်မတို့ ပြန်စရိတ်ရပါသည်။ လက်ငွေသမားတွေနှင့် သားတွေက တစ်သုတ်၊ ကျန်တဲ့ ကျွန်မသားတွေနှင့် ကျွန်မက တစ်သုတ် လူစုခွဲပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ ကြွေးများကို တဖြည်းဖြည်း ခွဲဆပ်ရသည်။ ရှိတာလေး ထုခွဲရောင်းချ၍ ဆပ်သည်။ ဆိုင်ကို တော့ ရောင်းဖို့ မလိုပါ။ တစ်လလောက်ကြာတော့ မန္တလေး ပွဲခွန်တော်ဌာနမှ ပွဲခွန်တော်ဆောင်ဖို့ နို့တစ်ဇာသည်။

ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိ။ စာစစ်သူ
သောင်းကျော်နှင့် စုစုပေါင်း ၈ သောင်းကျော် ဆောင်ရမည်
ကျွန်မမှာ ငွေမရှိ။

အကြံဉာဏ် ရယူလိုသောကြောင့် နို့တစ်စာရွက်နှင့် အ
သား ဂျွန်နီကို ရှေ့နေ ကိုယုထံလွှတ်လိုက်ရသည်။ ကိုယုက

‘သက်ဆိုင်ရာကို လျှောက်လွှာတစ်စောင် တင်
လျှောက်လွှာထဲမှာ တံဆိပ်ရိုက်ထားသော ပွဲခွန်တော်ဖြတ်ခံ
အတိုင်း အခွန်မစည်းကြပ်ဘဲ မတရားသဖြင့် ၈ သောင်းကျော်
ချထားကြောင်း၊ ပြန်လည်စိစစ်၍ တရားသဖြင့် စည်းကြပ်ပါ
ထည့်သွင်းရေးသားဖို့’ အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။

ပြီးတော့ ပွဲခွန်တော်ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဆက်မောင်
ထံ သွားရောက်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းဖို့လည်း ပြောလိုက်
သည်။

ကျွန်မနှင့် သားဂျွန်နီတို့ ဦးဆက်မောင်ထံ သွားကြသည်
ဦးဆက်မောင်သည် ကျွန်မတို့ တိုက်ဘေးက တိုက်တစ်တိုက်
တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ နေသည်။ ဦးဆက်မောင်ကို ကျွန်မ အကြံ
အကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ဦးဆက်မောင်က မေးပါသည်။

‘မရွံ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း ဒေါ်ကြည်ကြည်မှာ ဘာရှိလဲ’

‘ဘာမှမရှိပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် စိတ်အေးအေးနေပါ။ လျှောက်လွှာလဲ တင်ထား
ပြီးသားပဲ’

ဆို၍ ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်လာပါသည်။
နောက်ထပ် ပွဲခွန်ဌာနမှ စာမလာတော့ပါ။

ကျွန်မစိတ်ကို ဖြေလိုက်ပါသည်။ လောကဓံဆိုသည်မှာ
ဒီလိုပဲပေါ့။ ရတုန်းအချိန်ကလည်း ဂုံနီအိတ်ကို ငွေသိပ်ထည့်
ရအောင် ရခဲ့ပြီပဲ။ ယခုအချိန်မှာ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်ခဲ့
ရသည့် အလှည့် ရှိဦးမှာပေါ့။

ထိုပွဲမှာ မရှုမလှခံခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်မလို မွတ်ဆလင်
အမျိုးသမီးအပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီး ဖြစ်ပေမင့် ဘာသာ
နဲ့ အာယာတ မထားသော ရဟန်းပျိုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကုသလကို
လည်းကောင်း၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့က အဖွဲ့
ဝင်များနှင့် ဆိုင်းသမား၏ ဇနီးကို လည်းကောင်း ကျွန်မ
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

(၁၈)

ဘုရားသခင်ထံ ခိုလှုံချင်ပြီ

ကျွန်မ မက္ကာသို့သွားပါတော့မည်။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော လောကဓံတို့ကို ရင်ဆိုင်ရင်း ခရီးမိုင်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်မ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ လက်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့သော ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကို လက်တွဲဖြုတ်သွားခဲ့ပါသည်။ ၃၉ နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကန္တာရခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်မမှာ လမင်းနှင့် ကြယ်များနှင့်တူသော သားများ၊ သမီးများရှိသည့်နောက် ကျွန်မဘဝသည် ကြယ်တွေ လတွေ စုံသောညဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ သူကတော့ ကျွန်မ၏ နေမင်း...

ယခု သူ မရှိတော့ နေမင်းကွယ်ခဲ့ပါသည်။ နေနှင့်ညီသည်မှာ လောက၏ သဘာဝအလှည့်ပေပဲ။ မတွေ့ချင်၍ ထည်းမရ။ သူ့အလင်းရောင် ကွယ်ခဲ့လေတော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ရင်မှ ဖြစ်သော လမင်းနှင့် ကြယ်လေးများ အလင်းရောင်ကို အားပြု၍ ညခရီးကို ဆက်လက်လျှောက်ရလေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်မ နှလုံးသားကို နွေးထွေးစေသော သူ့ကျွန်မချစ်သူ၏ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နောက် ကျွန်မ ခရီးလမ်းကို လျှောက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဟာ၍နေသည်ကတော့ အမှန်။ ဒီကွက်လပ်ကို ဘာနှင့်မျှ အစားထိုးမရ။ ဒီတော့ သင်သားတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကျွန်မ ဆွေလာမိသည်။ နေရောင်သည် ကျွန်မ၏ အင်အား ရဲရင့်ခြင်း ခွန်အားများကို ပေးခဲ့သည်။ အိမ်တွင်းပုန်းဘဝမှာ ကျွန်မ ပြေးသွက်၍ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အပျိုဘဝက ဘာမှ ကြောင့်ကြမှုမရှိ။ တကယ့်ကို အာသာဝတီနတ်ပန်းလို မိသားစုအင်ဖား အစောင့်အရှောက်အောက်မှာ စည်းစိမ်နှင့် အချစ်စွာ နေခဲ့သူ၊ ကျွန်မဘဝ ဥစ္စံလေးမှာ ကျွန်မ ခိုလှုံမသားထိ

သည် ဘဝစွန့်စားခန်းတွေ ဘာတွေကို အိပ်မက်တောင် မက်
သူမဟုတ်၍ စွန့်စားခန်းအတွက် သတ္တိဆိုတာကို မွေးရလိမ့်မည်
ဟုလည်း တစ်ခါမှ မတွေးခေါ်မိခဲ့ပါ။ အမှန်တော့ ကြောက်
တတ်၍ ပျော့ပျောင်းသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့
ကျွန်မ မွေးဖွားလာခဲ့သည်။

ကမ္ဘာဦးသူတို့၏ တောင့်တချက်ကြောင့် နေမင်းကြီး
ထွက်ပေါ်လာသောအခါ လူသားတို့ကို ရဲရင့်ခြင်းတို့ ပေးသော
ကြောင့် နေမင်းကို သူရိယဟု ခေါ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ကြား
ပါသည်။

ကျွန်မ သူနောက် လိုက်လာသောအခါ သူသည် ကျွန်မ၏
နေမင်း၊ ကျွန်ကို ရဲရင့်ခြင်းသတ္တိများကို ပေးခဲ့သူ။ အိပ်မက်ပင်
မမက်ခဲ့ဖူးသော ဘဝ၏ ခရီးကြမ်းကို သူသာ မရှိခဲ့လျှင်၊ သူ
သာ မတွေ့ခဲ့လျှင် ကျွန်မ ဖြတ်သန်းရမည် မဟုတ်။ သူက
ချစ်သော အချစ်ကို အားပြု၍ နောက်က တစ်ဖဝါးမခွာ ကျွန်မ
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ယခု ကျွန်မ ဖြတ်သန်းလာသော ခရီးကို ပြန်လည်ကြည့်
မိသောအခါ 'ကြက်သီးများပင် ထမိပါသည်။' တောင်အတော်

အမတ်စောက်သော အတက်လမ်း၊ ဆူးပြတ်ချုံနွယ်များ ပြည့်
သော အကွေ့အကောက်၊ သားရဲပေါများသော ခရီးလမ်း၊
ခရီးလမ်းကို တောင်ကမ္ဘာယံအလယ်မှ ကျွန်မ ပြန်ကြည့်မိ
သည်။ တကယ်ပါ သူသာမပါလျှင် ဒီလောက်ကြမ်းတမ်း၍
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ခရီးလမ်းကို ကျွန်မ ဖြတ်သန်းခဲ့
သည်ဆိုသည်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံမရဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ယခု သူမရှိတော့။ နေမင်းကွယ်သည့်နောက် ကျွန်မ၏
လမ်းနှင့် ကြယ်လေးများကို ကျွန်မ အားပြု၍ ညခရီးကို
လျှောက်ရဦးမည်။ သူတို့သည် ကျန်သေးသော ဘဝခရီးလမ်း
ကို ဆက်လျှောက်ရန် အားသစ်လောင်း၍ ကျွန်မနှလုံးသား
ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးသော သူများ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မောတာအမှန်၊ တစ်ခါတလေ ခြေ
လက်တောင် မသယ်ချင်တော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝ၏
ကျန်ခရီးလမ်းသည် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော တောင်တက်လမ်း
လောက်တော့ မကြမ်းတမ်းတော့ပါ။ ပြီးတော့ သားများသည်
အရွယ်ရောက်၍ သမီးလေးလည်း အတည်တကျ အိပ်မက်
နှင့်ဆိုတော့ ကျွန်မ နားချင်ပြီ။

နေ့တိုင်းတော့ အလ္လာအရှင်မြတ်ကို တစ်နေ့ (၅) ကြိမ် ရှိခိုး၍ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းငြိမ်းမှုကိုရှာခဲ့ပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်မ၏ နေမင်း ကွယ်လေတော့ ကျွန်မသည် လောက၏ အလင်းရောင်ကို ပေးသော အလ္လာအရှင်မြတ်ထံ ခိုလှုံချင်ပါသည်။ အလ္လာအရှင်မြတ်သည် အချိန်မတန်သေး၍ ခေါ်တော်မူခြင်း မပြုသေးခင်မှာ ကျွန်မ မက္ကာသို့သွားချင်သည်။ တမန်တော် မဟာမက် မွေးဖွားရာ မက္ကာသို့ သွားရောက်၍ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး မောပန်းလာခဲ့သမျှ အပန်းဖြေလိုပါသည်။

မဒီနာမြို့မှာတော့ မဟာမက်၏ နောက်ဆုံးခေါင်းချသော သင်္ချိုင်းတော် ရှိပါသည်။

မက္ကာသို့ မထွက်ခွာခင် အဝတ်အစားများကို ထည့်သိုရင်း ဗီရီအတွင်း အံ့ဆွဲထဲမှ ကျွန်မ တရိတသေ သိမ်းထားသော ပစ္စည်းများကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။

သူ အိန္ဒိယသို့သွားစဉ်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အဟောင်း လေး၊ ဒီလက်မှတ်လေးက သူ့ကို ကယ်ခဲ့သည်။ ပြန်လမ်းမရှိ ဟု သူ့မွေးစားဖခင် ပြောခဲ့သော ဟောကိန်းကြောင့် ဟဲလ်စင်ကီး တွင် ကျင်းပသော အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲကို လက်ငွေထိုးသွားစဉ်က

တကယ့်ကိုပင် သူ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပျောက်ဆုံးသွား၍ မြန်မာပြည် ပြန်ရန် အခက်အခဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မ ထည့်ပေးခဲ့သော ဒီအိန္ဒိယနိုင်ငံကူးလက်မှတ် အဟောင်းလေးသာ သူ့မှာ ပါမသွားခဲ့လျှင် တစ်နိုင်ငံမှာ သူ ဒုက္ခတွေ့မည်။ ပြန်လမ်းမရှိတော့။ အိန္ဒိယသို့သွားခဲ့သော ဒီ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လေးကြောင့် သူ မြန်မာပြည် ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် ဒီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟောင်းလေးကို ကျွန်မ တရိတသေ သိမ်းထားခြင်းပါ။

သူ့ဓာတ်ပုံက မေးမှိန်၍ စာလုံးလေးများ ခေါ်နေကြပြီ။

ကျွန်မမှာတော့ အမှတ်တရ သိမ်းထားရဆဲပင်။

‘ကြည်ရေ ... မင်းဖို့’

ဆို၍ သူ ဖင်လန်မှအပြန် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေး ခဲ့သော ငွေနှင့်လုပ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူးလေး။ နှုတ် ခမ်းဆိုးဆေးဘူးလေးကို ကျွန်မ ကြည့်နေစဉ် ကျွန်မကို ဘူးလေးက ကောင်းကောင်း အများကြီး ပြောနေသည်။ ကျွန်မ နားထောင်ရင်း နှုတ်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ကျွန်မ ဗီရီထဲသို့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဘူးကို ပြန်ထည့်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဖန် စာအုပ်ဖိရိုထဲမှ ကျွန်မ သိမ်းထားသော စာအုပ်များကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့သော စာအုပ်များ ‘ကင်ရှာဆာမှ မနီလာသို့’၊ ‘မိုဟာမက်အလီ သို့မဟုတ် မဟူရာဒေကရာဇ်’၊ ‘ကမ္ဘာကျော် လက်သီးမည်းကြီးများ’ အစရှိသော ကမ္ဘာကျော်လက်ရေးကျော်ကြီးများ အကြောင်း စာအုပ်များ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ရေးလုံးချင်းဝတ္ထုများ ‘လူဆိုးကြီး မင်းခေါင်’၊ ‘သဲခင်းပေါ်မှ သွေးတစ်ကွက်’ စသော စာအုပ်များကို ကျွန်မ ပြန်၍ ကြည့်မိသည်။ ဒီစာအုပ်တွေကို ကျွန်မ အခေါက်ခေါက် ဖတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

မိုဟာမက်အလီကို သူ အသေးစိတ်ရေးခဲ့သည်။ မိုဟာမက်အလီ၏ လိပ်ပြာသည် သူ့နှလုံးသားထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည် ထင်ပါသည်။ မိုဟာမက်အလီက မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည်။ ဘဝတူမျက်နှာမည်းတွေကို မမေ့။ ပြိုင်ဘက်ထိုးသတ်သူတွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ထိုးသတ်ကြေး ရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သည်။

သူသည်လည်း မြေဝိုင်းထဲမှာ နိုင်လျှင် ၅/- ရုံးလျှင် ၅/- နှင့် ထိုးသတ်ခဲ့သော မြန်မာလက်ရေးသမား သတ္တိခံများထဲ သိပ္ပံနည်းကျကျ လက်ရေးထိုးသတ်နည်းပညာကို သင်ကြားပေး၍ စင်ပေါ်တင်ခဲ့သည်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် သတ်ကြေးများ

ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

လုံးချင်းဝတ္ထု ‘လူဆိုးကြီး မင်းခေါင်’ မှာတော့ မြန်မာ-ဗုဒ္ဓဆလင်တွေနှင့် မြန်မာတို့ သွေးစည်းရေးကို သူ အဓိကထားခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတွေကို တိုက်ပွဲဝင်စဉ်က တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲဖြစ်ချိန်တွင် မြန်မာ-ဗုဒ္ဓဆလင်အမျိုးသားတွေနှင့် လူဆိုးကြီး မင်းခေါင်၊ သူရဲကောင်း ဗိုလ်ရွှေတို့ လက်တွဲ၍ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ နယ်ချဲ့တို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို သူ အသေးစိတ်ရေးခဲ့သည်။ သူ မွေးဖွားခဲ့သော မြန်မာ့မြေကို သူ့လိုပင် ဗုဒ္ဓဆလင် အမျိုးသားများ သစ္စာရှိစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ ရေးခဲ့သည်။

သီပေါနှင့် စုဖုရားလတ် လက်ထက် မတရားမှုများကို တိုက်ဖျက်ခဲ့သော လူဆိုးကြီးမင်းခေါင်ကို သူ အသားပေး၍ အသက်ဦးဆံပိုင်စနစ်၏ ဆိုးကျိုးများကို သူ ထောက်ပြခဲ့သည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ သူရေးသော စာအုပ်များကို မိန်းမသားတစ်ယောက် အနေနှင့် ခံစား၍ ဖတ်ကြည့်မိသည်ကတော့ မိုဟာမက်အလီ၏ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်း၊ အလီ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာပါသည်။ ဒါကတော့ မိန်းမမေ့တာပါပဲ။

အလီသည် ပထမဇနီးသည် ဆွန်ဂျီနှင့် ကွာရှင်းပြီးနောက် ဘီလင်ဒါလျှိုက်နှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ လက်
 ရှေ့ချန်ပီယံဆိုတော့ သတ်ကြေး သန်းချီရသဖြင့် ဘီလင်ဒါကို
 သာယာသော အိမ်ထောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီယာ
 လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အခန်း ၁၅ ခန်းပါသည့် အိမ်ကြီး ဝယ်
 ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ၁၅ လုံး၊
 အိမ်သုံး တယ်လီဖုန်း ၂၂ လုံး၊ အိမ်သုံးကား ကယ်ဒီလက်(စ်)
 အပါအဝင် ခြောက်စီး၊ ရေကူးကန်ကြီးတစ်ခုနှင့် သားသမီး
 လေးယောက်နှင့်အတူ ချစ်ဇနီး ဘီလင်ဒါနှင့် နေခဲ့သော သူ
 အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာစိုပြည်ခဲ့ပါသည်။

မနီလာတွင် ဂျီဗရေဇီယာနှင့် လက်တွေ့ထိုးသတ်ရန် သွား
 စဉ်ကတော့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ ပေါ်ခဲ့သည်။

ဖိလ်ပိုင်သမ္မတကြီး 'ဖာဒီနန်မာကိုစ်'အား ပွဲရက်မတိုင်
 မီ ဂျီဗရေဇီယာနှင့် အလီ သွားရောက်ဂါရဝပြုရာတွင် ဂျီဗရေ
 ဇီယာက ဇနီးဖြစ်သူ ဖရောရင်(စ်)ကို အတူတူ၍ ပွဲတက်ခဲ့သည်။

အလီကလည်း ဇနီးသည် ဘီလင်ဒါ မရောက်လာသေး၍
 သူ့ကလေးများ၏ အထိန်းအဖြစ် ပါခဲ့သော အချစ်တော် ဗာရီ
 နီကာအား ပွဲထုတ်၍ သမ္မတရှေ့မှောက် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဒီသတင်းမှာ နယူး(စ)ဝိမ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါလာခဲ့သည်။

ဘီလင်ဒါလျှိုက် လိုက်လာ၍ မနီလာမြို့တော် ဟိလ်တန်
 ဘိုတယ်အရောက် နယူး(စ)ဝိမ်မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရချိန်မှာ ဘီလင်ဒါ
 သည် ဒေါသပေါက်ကွဲ၍ ၂၄ နာရီအတွင်း မနီလာမှ အမေရိကန်
 သို့ထောင်စုသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အမေရိကန်က ပြန်ရောက်၍ သွေးအေးသွားသောအခါ
 ဘီလင်ဒါက 'မိုးဆိုတာ ရွာတတ်စမြဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် နေသာတဲ့အခါ
 ချိတ်က အသင့်ရှိနေရမယ်' စကားဖြင့် မိုဟာမက်အလီကို
 နှိပ်လွှတ်ကြောင်း ဘီလင်ဒါက ပြောသည်တဲ့။

ကျွန်မ ဒီအကြောင်းဖတ်ရတော့ ရင်ထဲမှာ မချိုပွိုး ပြုံးမိသည်။

'ဘီလင်ဒါရယ် မင်းသာ ငါ့နေရာမှာဆိုရင်'

ဟူ၍ ရင်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်မိပါသည်။

ကျွန်မချစ်သူ လက်ရှေ့ချန်ပီယံဆိုသည့် ကိုဘညိမ်းမှာ
 အာမက်အလီလို ၁၅ ခန်းအိမ်ကြီး၊ ရုပ်မြင်သံကြား ၁၅ လုံး၊
 ကယ်ဒီလက်ကားကြီးနှင့်လည်း ကျွန်မကို မထားနိုင်ခဲ့ပါ။

ဤပြည်တော်သစ် အိမ်ခန်းလေးကိုပင် ဗိုလ်မှူးဘုရား
 ၂၀၀၀/- (နှစ်ထောင်)ပေး၍ မနည်းဝယ်ယူခဲ့ရသည်။ သူ
 လက်တွေ့ထိုးသတ်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ စက်ပန်းထိုးကုလားထိုင်

နှင့် ဈေးဆိုင်ကို ကူးနေရသူ။

သူ့အနားက သူ့ရံရွှေတော်တွေအကြောင်းလည်း ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မ ဘီလင်ဒါကိုတော့ တစ်ခုပြောချင်သည်။ ဘီလင်ဒါက 'နေသာရင် ကိုယ်က အဆင်သင့် ရှိနေရမယ်'တဲ့။

ကျွန်မတို့မှာကတော့...

'မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ မုန်တိုင်းပဲထန်ထန် ကိုဘညိမ်းနောင်ပါးမှာ အမြဲ အဆင်သင့်ရှိနေရသူပါ'

ကျွန်မလိုသာ ဝမ်းရေးမှာ ထမင်းရည်ကို အတူလှူရသော ဘဝဆိုလျှင် ဘီလင်ဒါ ဘယ်အနားမှာရှိမလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်ပါသည်။

အချစ်ရေးမှာလည်း လင်သားက အချစ်မိုးခေါင်းပါးအိပ် အချစ်သရောကြီး ခိုင်းချိန်တွင်လည်း ချစ်သူနောက်ပါးမှာ ပုဆိုးဆွဲ၍ လိုက်ပါခဲ့ရသော ကျွန်မဘဝကို ဘီလင်ဒါ နားလည်မည်လား။

ဘီလင်ဒါ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သူက သန်းပေါင်းများစွာ ဝင်ငွေရသူ၊ စည်းစိမ်နှင့်ထားနိုင်သော အလိကို... ဘီလင်ဒါက ပေါင်ရင်း ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

ကျွန်မတို့က တဲအိုပျက်မှာ နေရင်း ထမင်းရည်လျက်ရင်း ချစ်သူကို ခွင့်လွှတ်ထားသော မေတ္တာစိတ်နှင့် ပေါင်းသင်းလာခဲ့ရသော ဘဝ။

အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ပါပြီလေ။ သူ့အပေါ် ကျွန်မ အားလုံးခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ငယ်စဉ် ငယ်ဘဝက ငယ်စိတ်တွေနှင့် သူ မိန်းမပွေစဉ်က ကျွန်မပြောခဲ့ဆိုခဲ့မိသည်ကို နောင်တရနေသည်။

သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ချစ်သည်ကို ခွဲခွာရသော အာလင်ကြာမြင့်လေလေ ကျွန်မ နှလုံးသားက ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြလေလေ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း ခံစားနေရသည်။ နေရောင် မရှိလည်း လရောင် ကြယ်ရောင်နှင့် ကျွန်မ ညခရီးဆက်လျှောက်မည် ဆိုပေမယ့် ဒီနေရောင်သည် ဘယ်တော့မှ အစားထိုးမရ။ ကျွန်မဘဝတွင် အရုဏ်ဦးဆိုသော စကားလုံး ရှိတော့ပါ။

ပြန်လည် တသ၍ မရတော့ပြီ။ ကျွန်မ ခံစားမှုကိုလည်း ဘယ်လို ဖွင့်ဟရမှန်း မသိ။ ဖွင့်ဟပြောပြနိုင်လည်း ပြောချက် နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ ငယ်စဉ်က သိချင်းတွေ၊ ဘွဲ့တွေမှာ ချစ်သူမရှိတဲ့နောက် ကမ္ဘာကြီး စိတ်သည်းသွားပြီ

ဆိုသော စကားများကို မယုံခဲ့ပါ။ ယခုမှ ကိုယ်တွေ့ခံစားရပြီး ခံစားရဖူးသူတိုင်း ကျွန်မ၏ ဝေဒနာကို စာနာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်လိုပဲ သွားသွား သူ မမြဲခြင်းဆိုသော လစ်ဟာခြင်းက ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေသည် နေသာ နေလာခဲ့ရသည်။ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသလို ခံစားနေရသည်။

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သူ၏ ရယ်မောသံ။

‘အလ္လာအရှင်မြတ်က ကြည့်ကို ယူရမယ်လို့ ဗျာဒိတ်ပေးလို့ ကိုယ် ရအောင်ယူခဲ့တာ’ ဟာသနော၍ သူပြောခဲ့သော စကားတွေ။

တက်ကြွမြူးပျံနေသော သူ့ဟန်ပန်။

ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီဟန်ပန်တွေ၊ အသံတွေအမြဲလို နေရာယူခဲ့သည်။

နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်ပြုသော အချိန်မှတစ်ပါး သူ ကျွန်မအား မှာ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ပြီးတော့ တကယ် သူတော့ပြီကို ပြန်လည် သတိရတိုင်း နှလုံးသားမှာ နာကျင်လေသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မက္ကာကို သွားမည်။

သူပြောသလို သူ့အတွက် ကျွန်မကို ဖန်ဆင်းပေးသော အလ္လာအရှင်မြတ်၏ တမန်တော် မဟာမက် မွေးဖွားရာ မက္ကာသို့ သွားရောက်ပါမည်။ တမန်တော် နောက်ဆုံးခေါင်းချရာ မဒီနာမြို့ရှိ ဂူသချ်ဂျီးကိုလည်း ကျွန်မ သွားရောက်ဂါရဝပြုလိုပါသည်။

ဪ- မက္ကာနှင့် မဒီနာသည် မွေးဖွားခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်း သဘာဝတရားနှစ်ခုကို ကျွန်မအား ပြောပြတရားချနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မ အလွန်အားထားသော အလ္လာအရှင်မြတ်၏ တမန်တော်ကြီး မဟာမက်သည်ပင်လျှင် မက္ကာမှာ မွေးဖွား၍ မဒီနာသို့ သေဆုံးရသေးသည်ပဲ...။

မက္ကာသို့ရောက်၍ တမန်တော် မဟာမက် မွေးဖွားရာ မက္ကာကို ဖူးမြော်ခွင့်ရခဲ့လျှင် သူ့ကို တမ်းတ၍ တမြေမြေ စားနေရသော ကျွန်မ စိတ်ပြေတန်ကောင်းပါရဲ့။ ။

မြန်မာ့လက်ဝှေ့ ချန်ပီယံ ကျားဘညိမ်း၏ နီး ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ ကက်ဆက်နှင့် ပြောပြသမျှကို အခြေခံ၍ ‘ချစ်ခြင်းကို အားပြု၍’ ဝတ္ထုရှည်ကို ကျွန်မ ရေးသားခဲ့သည်ဖြစ်၍ အဖြစ်မှန်ကို အခြေခံ၍ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုဆိုသည်မှာ ရသစာပေ ဖြစ်၍ ကျားဘညိမ်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ သုတကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ် သိစေချင်သောဆန္ဒ ကျွန်မမှာ ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဆောင်းပါးများတွင် လူထု ဒေါ်အမာ၏ ‘ကျားဘညိမ်းသို့ စာကြွေး’၊ ဖေဝင်း (ပျဉ်းမနား) ၏ ‘ကျွန်တော့်ဆရာ ကျားဘညိမ်း’၊ မောင်လှပေါ် (မန္တလေး) ၏ ‘ကျားဘညိမ်း အမှတ်တရ’ ဆောင်းပါးများကို ပူးတွဲ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယခု ‘ချစ်ခြင်းကို အားပြု၍’ ဝတ္ထု ဖြစ်မြောက်ရာ ကက်ဆက်ခွေနှင့် ပြောပြသော ဒေါ်ကြည်ကြည်အား လည်းကောင်း၊ အထောက်အထားများရရှိအောင် ကူညီပါသော ဆောင်းပါးရှင်များဖြစ်သည့် လူထုဒေါ်အမာ၊ ဖေဝင်း (ပျဉ်းမနား) နှင့် မောင်လှပေါ် (မန္တလေး) တို့အား လည်းကောင်း၊ အစစ အကူအညီ ပေးခဲ့သော ကိုဝင်းငြိမ်းနှင့် စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကလေး

ဒီဇာ-သိပ္ပံ)တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဝတ္ထုမှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ အကြောင်းဆိုလျှင် ပို၍ နိမ့်ပါမည်။ ဝတ္ထုဆုံးလျှင် ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ ရုပ်လုံးကြွလာမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်ဝှေ့ကျော်ကြီး ကျားဘညိမ်း၏ ရုပ်သွင် အတော့ မွေးမှိန်ကောင်း မွေးမှိန်သွားပါမည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မြန်မာ့လက်ဝှေ့ချန်ပီယံကြီး ကျားဘညိမ်းကို ချစ်သော သူတို့ ကျွန်မအား ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ

ခင်နှင်းယု

ကျားဘညိမ်း

အမှတ်တရ

၁၉၆

ကျားဘညိမ်းနှင့် အောင်ကြီးမှ ဆုတံဆိပ်များ

၁၉၇

၁၉၈

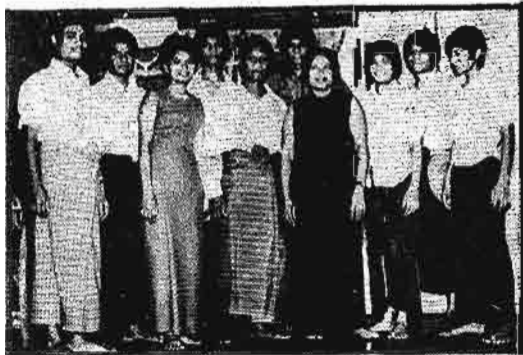
* ကျားတည်းခို: တနင်္ဂနွေနေ့ရက်စဉ်က

* ကျားတည်းခိုနှင့် မန္တလေးရွှေကူးကလပ်

၁၉၉

• ကျားဘဏ္ဍိုင်းနီနီ သားကလေးများ

• ကျားဘဏ္ဍိုင်းနီ...

ASSOCIATION INTERNATIONALE
DE BOXE AMATEUR

DIPLOME

THIS IS TO CERTIFY THAT
NOUS CERTIFIONS QUE
WIR BESTÄTIGEN, DASS

Ba Myein (Burma)
is an A.I.B.A. International
Referee and Judge

Richard H. Dunn II

PRESIDENT AIBA

11/10/71

* ကျားဘဉ်းစစ် လက်သီးစွမ်း

* ကျားဘဉ်းစစ် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လက်ဟုဒိုက်လှည့်
အမြဲစစ် ခန့်အပ်လျှာ

ကျားဘညိမ်း အမှတ်တရ

တစ်နေ့က စာအုပ်ဖိရုံတွေရှင်းတုန်း ကျားဘညိမ်း ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ကျွန်တော်ကို စာရေးသူရဲ့စာပေ လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးတဲ့ ကပ်စီယပ်(စ)ကလေးဟု ကျော်ကြားသော မိုဟာမက်အလီ သို့မဟုတ် မဟူရာဇကရာဇ် စာအုပ်ကို တွေ့တော့ ကိုဘညိမ်းကို သွားသတိရမိပါသည်။ ကိုဘညိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ပေါင်းခဲ့တာ အတော်ကြာပါတယ်။ ကျားကိုဘညိမ်း အကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အများကြီးပဲ။ ကိုဘညိမ်းက လက်ဝှေ့သာ အထိုးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ စကားလည်း အပြောကောင်းတယ်။ စာရေးလည်းကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး ပန်းချီလည်း ဆွဲတယ်။ ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုတာက သူ အလုပ်အကိုင်

အတည်တကျ မလုပ်သေးမီက အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်တော့ အိုးထဲမှာ ဆန်မရှိတဲ့အခါ ဝင်းလိုက် ရုပ်ရှင်ရုံက ရုပ်ရှင်ပိုစတာတွေ ဆွဲတာပါ။ သူက ထမင်းစားဖို့ထက် လက်ဝှေ့ထိုးဖို့၊ လက်ဝှေ့စားပြောဖို့၊ လက်ဝှေ့အကြောင်း ဖတ်ဖို့သာ ဝါသနာပါတာပါ။ ကိုဘညိမ်း ဝါသနာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပါရမီဖြည့်ပေးသူကတော့ သူ့ဇနီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နို့မို့ရင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပြီး အိမ်ပွားမရှာတဲ့ ကိုဘညိမ်းကို အိမ်က ငြူနေလို့ကတော့ သူ့ဝါသနာကို သူ ဘယ်အစအဆုံး လုပ်သွားနိုင်ပါ့မလဲ။

ကိုဘညိမ်းကို မှတ်မှတ်ရရ သိလိုက်တာကတော့ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ကျူးအနောက်ဘက်မှာ သီရိလင်္ကာချန်ပီယံကို အနိုင်ထိုးလိုက်တုန်းက စပြီး သိတာပါ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ကိုဘညိမ်းက အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါတယ်။ အရွယ်ချင်းက ကွာတော့ ဒီပဲမခင်ကြသေးပါဘူး။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ကလည်း လက်ဝှေ့ထိုးလာ၊ နေရှင်နယ်ကျောင်းသားကဖြစ်၊ သူကလည်း နေရှင်နယ်ကျောင်းသားဟောင်းဆိုတော့ ကျောင်းသံယောဇဉ်၊ လက်ဝှေ့သံယောဇဉ်ကြောင့် ပိုပြီး ခင်လာကြတာပါ။ ကိုဘညိမ်းမှာ မှတ်မိစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်က တစ်ပြည်လုံး ရွေးကောက်ပွဲတွေ လုပ်ပါတယ်။ မန္တလေးက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မဲရုံက (၈) မှတ် ဂါတ်တဲရှေ့ ၂၉ လမ်းနဲ့ လမ်း ၃၀ အကြား၊ ဓာ လမ်းမကြီး ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက (၈) မှတ် ဂါတ်တဲက စစ်အတွင်း ဗုံးကြဲခံထားရပြီး ပြန်မဆောက်ရသေးဘူး၊ ကွင်းခဲ ရှိသေးတယ်။ မဲပေးတဲ့နေ့က ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောင်းပိတ် ထားတော့ -နေရှင်နယ်ကျောင်းထိပ် ဓာ လမ်းနဲ့ လမ်း ၃၀ ထောင့်က ကင်းရုံမှာ သူငယ်ချင်း ၃-၄ ယောက် ထိုင်စကားပြော နေကြတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကိုဘညိမ်း ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို လက်ငှေ့လက်ချာပေးတယ်။ သူက လက်ငှေ့အကြောင်း စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ပြီးပြီ။ ဒီတော့ အများကြီး ပြောနိုင်တယ်။ အကြောင်းအရာကိုလည်း ပိုင်နိုင် စိတ်ပါဝင်စားမှုကလည်း အပြည့်ရှိ၊ စကားပြောကလည်း ကောင်း နောက်ပြီး ဂျီလဝီက ဘယ်လိုထိုးတယ်၊ ဂျီဝဲလ်ကော့က ဘယ်လိုထိုးတယ် စသည်ဖြင့် ဟန်အမူအရာနဲ့ ထိုးပုံထိုးနည်း ကိုလည်း လက်တွေ့လုပ်ပြဆိုတော့ စကားဝိုင်း လူနည်းနည်း ကလေးက လူအုပ်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ မဲပေးတဲ့လူတွေလည်း

ကိုဘညိမ်းစကားဝိုင်း ရောက်လာကြတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကွယ်လွန် သူ ဆရာဦးလှရီ (မန်းမြို့နီစပယ်) ရောက်လာပြီး 'ဟေ့ ညညိမ်း သွားတော့၊ မဲရုံမှာ မဲပေးမယ့်လူတွေ မရှိတော့ဘူး၊ အကုန် မင်းစကားဝိုင်းရောက်ကုန်ပြီ'လို့ ပြောမှပဲ ကိုဘညိမ်း ရယ်ပြီး ရယ်ပြီးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ဒီတော့မှလည်း မဲရုံမှာ သူပြန်စည်တယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှာ အထက်မြန်မာပြည်နဲ့ အောက် မြန်မာပြည် လက်ငှေ့ပြိုင်ပွဲလုပ်တော့ ကိုဘညိမ်း အထက်မြန်မာ ပြည် လက်ငှေ့အသင်းမှာ ပါတယ်။ ဇူလိုင်လ (၁၈) ရက်နေ့ မှာ အထက်မြန်မာပြည် လက်ငှေ့သမားတွေက ဆရာကြီး ဦးရာဇော်ကို ဝန်ကြီးရဲ့ရုံးခန်းမှာ သွားပြီး ဂါရဝပြုကြတယ်။ ဆရာကြီးက သူနဲ့ သီရိလင်္ကာချန်ပီယံတို့ လက်ငှေ့ထိုးတာကို ဆောင် ပြန်စမြို့ပြန်ပြီး ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေသေးတယ်။ အောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အသင်းက ကိုဘညိမ်းကိုလည်း အားထားပုံရတယ်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်နေ့ည မြို့မကျောင်းအားကစားကွင်းမှာ ပြုလုပ်မယ့် လက်ငှေ့ပွဲ ကို ဆရာကြီး လာခဲ့မယ့်အကြောင်းလည်း မှတ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် နုလိုင်လ (၁၉) ရက်နေ့ နေ့လယ်မှာ ဆရာကြီးတို့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်။ ကိုဘညိမ်းက ဆရာကြီး ညလာခဲ့မယ် ဆိုတာကို စွဲနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှာ ညဘက် မှောင်ပိုင်းရောက်လာလို့ ခြေသံကြားရင်ပဲ သူ စောင်ကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အလွန်စကားပြောတဲ့လူဟာ ငြိမ်နေတော့တယ်။ ကိုခင်မောင် (အငြိမ်းစား မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်- ဒေါက်တာ ခင်မောင်) တို့က ကိုဘညိမ်းနဲ့ အရွယ်မတန်းမယိမ်းတွေဆိုတော့ စလို့ နောက်လို့ မကောင်းတာနဲ့ ညဘက် မှောင်ရင် ဟိုနားဒေါက်ဒေါက် ဒီနားဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေကို လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဒီလိုအသံကြားရင် ကိုဘညိမ်း မျက်စိ မျက်နှာပျက်လောက်အောင် ကြောက်တယ်။ ညဘက် သူ အပေါ့အလေးသွားချင်ရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေက စုပြီး လိုက်ပို့ရတယ်။ လက်ငှေ့ထိုးတဲ့နေရာမှာသာ သင့်ကောင်းတာပါ၊ တစ္ဆေကြောက်တတ်တယ်။ 'တစ္ဆေက ယှဉ်ထိုးလို့မရဘူးကွ'လို့လည်း ပြောတတ်တယ်။

ကိုဘညိမ်းမှာ လက်ငှေ့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်

ဆွဲ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးတိုးပါတယ်။ လူချင်း မသိပေမယ့် အဲဒီတုန်းက နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဂျီလဝီ၊ ဂျီဝဲလ်ကော့၊ ဂျော့ဖိမင်၊ ဂျီပရေဖီယာတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါင်းအသင်းတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ ကိုဘညိမ်းက အဲဒီလူတွေရဲ့ ဇာစ်ဇာစ်ဖြစ်မြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ကို အကုန်ပြောထားတယ်။ သူသိတာက အသေးစိတ်ကို သိတာပါ။

ကိုဘညိမ်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ ကိုဘသိန်း (စာရေးဆရာချစ်ညို)က လွဲလို့ ကျွန်တော် အကုန်သိပါတယ်။ ကိုဘညိမ်းတို့ဘစိမ်း၊ ကိုဘဟိန်း အကုန် လက်ငှေ့သမားတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ သူညီ ဘဟိန်းက ကျွန်တော်နဲ့ လက်ငှေ့ထိုးဘက်၊ သူရုံး ကျွန်တော်နိုင်၊ သူနိုင် ကျွန်တော်ရှုံးပဲ။ လက်ညှိတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး မန္တလေး နေသူရိန်ရဲ့မှာ လက်ငှေ့ပွဲလုပ်တော့ တစ်ကြိမ်မှာ ကိုဘညိမ်းနဲ့ ကိုဘစိမ်း ညီအစ်ကိုချင်း ယှဉ်ပြိုင်ထိုးဖို့ အတွဲဖြစ်လာတယ်။ ညီအစ်ကိုချင်းဆိုတော့ ညာညာတာတာ ထိုးကြမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ထိုးမဟုတ်ဘဲ ညမှာ ကိုဘညိမ်းတို့ အဖေကြီးဟာ တုတ်ကြီးကိုင်ပြီး လက်ညှိခံထဲဝင်လာတယ်။ 'မင်းတို့ကို ငါမွေးထားတာ ညီအစ်ကိုနဲ့ ညာ

ကိုဘညိမ်း လက်တွေ့ထိုးတာ ဘာကောင်းလဲလို့ မေး
ပညာကောင်းတာလို့ပဲ တိုတိုဖြေရမယ် ထင်ပါတယ်။
အထက်ပိုင်းကို လိုအပ်သလို ဘယ်ညာဇိုက်လှည့်ပြီး တစ်ဖက်
ရဲ့ လက်သီးကို ရှောင်တတ်တာ။ တစ်ဖက်လူရဲ့ လက်သီး
အားကို ဖြုန်းတီးသွားအောင် လုပ်တာ။ လိုတဲ့နေရာမှာ လိုသ
မိမိရဲ့ လက်သီးကို မှန်မှန် အသုံးပြုတတ်တာ။ စိတ်ရှည်တ
ဒေါသမပါဘဲ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲတာ။ အရွှေ့အပြော
မြန်တာ။ ပညာပါတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၄၈၊ ၄၉၊ ၅၀၊
တစ်ဝိုက်ဟာ ကိုဘညိမ်းရဲ့ လက်တွေ့ပညာ အရင့်ဆုံး၊ ပညာ
အကောင်းဆုံး၊ အမြင့်ဆုံး၊ အတက်ဆုံးအချိန်ပဲလို့ ကျွန်တော်
ထင်ပါတယ်။ ၆၇၊ ၆၈၊ ၆၉၊ ၇၀၊ ၇၁၊ ၇၂၊ ၇၃၊ ၇၄၊ ၇၅၊
တွေမှာ အမျိုးသား တံခွန်စိုက် လက်တွေ့ချန်ပီယံဆုတွေ ရခဲ့
အဲဒီနှစ်တွေမှာပါပဲ။ ကျားဘညိမ်းရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အက
လက်တွေ့သမားဆိုပေမယ့် မျိုးရိုးကလည်း စာပေမွေ့

၁၉၅၄ ခုနှစ် အစပိုင်းလောက်က သူ ရန်ကုန်ဆင်းလာ
တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အတွင်းဝန်များရုံးနားမှာ တွေ့တော့
ရပ်ပြီး စကားပြောတာ (၂) နာရီလောက် ကြာတယ်။ အစုံပဲ။
သူက လက်ငှေ့ထိုးမယ့်ဟန်တွေ တစ်ချက်တစ်ချက် ပါလာလို့
ကျွန်တော်က ‘ကိုတညိမ်း ဟိုမှာ ဆရာဦးလှရီ လာနေတယ်’
လို့ ပြောပြီး ၁၉၅၁ ခုနှစ်က ရွေးကောက်ပွဲမှာ မဲပေးတဲ့လူတွေ
စကားပိုင်း ရောက်လာတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောဖြစ်ကြသေး
တယ်။ သူ ရန်ကုန်လာတဲ့ ကိစ္စက အမျိုးသား ကိုယ်လက်ကြံခိုင်
ရေး ကောင်စီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့။ အဲဒီတုန်းက ပြည်ထောင်ရေး
ဝန်ကြီးကို တွေ့ရအောင် လာတာလို့ ပြောပါတယ်။ စီးပွားရေး
အလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ပြဿနာက ရှိတော့ ဝင်ငွေ

ရတာချင်းအတူတူ ဝါသနာပါတဲ့ လက်တွေ့ထိုးတဲ့ အစိုးရ လေး
စားအလုပ်ပဲ လုပ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူက ငယ်ငယ်
အိမ်ထောင်ကျတော့ သားသမီးတွေနဲ့ စီးပွားရေး မချောင်လည်
စိတ်ညစ်မယ်များ ထင်သလား။ ဝေးသေးတယ်။ သူ့မှာ ဟာ
ရှိတော့ အမြဲတမ်း ရွှင်နေတယ်။ စီးပွားဖြစ်မယ့် လုပ်ငန်း
စိတ်မဝင်စားဘဲ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို အမြဲတမ်း
ဈာန်သွင်းထားလို့ စိတ်ချမ်းသာနေတယ် ထင်ပါတယ်။

ကိုဘညိမ်း လက်တွေ့ထိုးတာ ထမင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး
ထမင်းစားတာသာ လက်တွေ့ထိုးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်တွေ့ထိုး
စိုက်လိုက်မတ်တတ် စောက်ချလုပ်တဲ့ ရှားပါးတဲ့ လူဦးရေ
မှာ ကိုဘညိမ်းက ထိပ်ကပါ။ ကျားခေတ် တစ်ခေတ်ရှိခဲ့ပါတယ်။
ကျားက မွေးပေးလိုက်တဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေ မနည်းခဲ့ပါဘူး။
လက်တွေ့ထိုးတတ်တတ်၊ မထိုးတတ်တတ်၊ လက်တွေ့ ဝါသနာ
ပါပါ မပါပါ ကျားဘညိမ်းဆိုရင် လူတွေက လက်တွေ့သမား
ဆိုတာ သိကြပါတယ်။ လက်တွေ့လောကနှင့် ကျားဘညိမ်း
ဟာ ဆက်စပ်နေပါတယ်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်က ကောကဆာတို့ လင်းထင်တို့အဖွဲ့
အလင်းဝင်လာတော့ သထုံမြိုင်ကလေးလမ်းဟာ အတော် နံ့

ချရတဲ့လမ်း ဖြစ်သွားလို့ ရန်ကုန်က ဘားအံကို သွားချင်ရင်
သထုံမှာဆင်းပြီး မြိုင်ကလေးကို ကားနဲ့သွား၊ မြိုင်ကလေးကမှ
တစ်ဆင့် ဘားအံကို ဇက်နဲ့ကူးရတာ အချိန် သိပ်သက်သာတယ်။
တစ်နေ့ လက်တွေ့ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ကိုဘညိမ်းကို
သထုံဘူတာမှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ သူ့မှာ အဖော်လည်း
မပါဘူး။ ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့
တော့ သူ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ရုံးကို
ဆိုက်လာတယ်။ သထုံမှာရှိတဲ့ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးက လူတွေ
ကိုလည်း အကြောင်းကြားမထားဘူး။ အကူအညီလည်း မတောင်း
ဘူး။ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးရမလား ဆိုတော့လည်း 'မလိုပါဘူး
ဘွဲ့၊ ငါ ဒီကနေပြီး ဘားအံကူးမယ်၊ ဟိုမှာ ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲ
ရှိတယ်' လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးချင်တဲ့သဘော၊
အပူမကပ်ချင်တဲ့ သဘော။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုဘညိမ်းကို တွေ့ရင်
သက်တွေ့တရား နာရတယ်။ 'ရိုးရာလက်တွေ့က ထိုးနည်းစုံတယ်
ဗွဲ့၊ ဒါပေမယ့် သတ်နည်း သတ်ဟန် ယဉ်ကျေးတယ်၊ ဒီ
အနေအထားမှာ ခေတ်မီနည်းစနစ်တွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်
အောင် တည်ဆောက်ပေးမယ်၊ သက်လုံကောင်းအောင် လေ့ကျင့်
ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး တခြားကိုယ်ခံပညာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပေး

ရင် သိပ်ကောင်းမှာကွ၊ ကရာတေးမှာ အခုန်အပျံ၊ အရိုက်
အခုတ် ကောင်းတာရှိတယ်၊ ဂျူဒိုက အဖမ်းအချုပ်၊ အထွတ်
အဖြတ်၊ နပန်းက အကိုင်အပေါက်၊ တို့အင်္ဂလိပ်လက်တွေက
အထိုးအသတ်နည်းစုံ ပေါင်းလိုက်ရရင် အများက လေးစားရတဲ့
အမျိုးသား ကိုယ်ခံပညာဖြစ်သွားမှာ' လို့လည်း ပြောသွား
သေးတယ်။

အကြောင်းအရာ ထပ်နေပြီး အီနေရင် နားထောင်တဲ့လူ
တွေ၊ စိတ်ပါဝင်စားမှု နည်းလာတတ်တာကို သိတဲ့ ကျားဘညီမ
ဟာ စကားပြောရင် ဟာသညှပ်ပြောတတ်တယ်။ 'ဒီမွန်တွေ
ကရင်တွေ၊ မြန်မာတွေက စာစားတော့ ကြမ်းသလား မမေးနဲ့
ထမင်းလုတ် တစ်လုတ် လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိတယ်၊ မင်း
ဦးဇော်စိတ်ကြီး သိတယ် မဟုတ်လား၊ စစ်မဖြစ်ခင်က သူ
အားကစားကိစ္စနဲ့ မန္တလေးလာတုန်းက တို့နေရှင်နယ်ကျောင်
ပေါ်မှာ တည်းတယ်၊ သူက အိပ်ရင် ပက်လက်အိပ်ပြီး၊ ခူးကို
ကျွေးပြီး ထောင်ထားတယ်၊ အိပ်မောကျသွားလို့ ခူးတစ်ဖက်
ကြမ်းပေါ်လဲသွားရင် တို့ကျောင်းအောက်က မနေနိုင်ဘူး၊ ကျောင်
ကြီး တုန်တုန်သွားတယ်' လို့လည်း ပြောသေးတယ်။ သူ့မှာ
ဟာသရှိတယ်။ သူ့ဟာသက အတင်းကလိထိုးပြီး ရယ်ရတဲ့

ဟာသမဟုတ်ဘူး။ အခြေခံရှိတော့ ပညာသားပါတယ်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်။

ကျွန်တော် အောင်ဆန်းကွင်းမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း သူ့ကို
ဒီမှာ တွေ့တယ်။ တစ်နေ့ သူ့အိမ်မှာ မန္တလေးမုန့်တီ လိုက်
အဖို့ ခေါ်တာနဲ့ သူနေတဲ့ အောက်ပုံဖွန်တောင် သိတာ
သင်္ဘောဆိပ်အနီးက အစိုးရတိုက်ခန်းကို လိုက်သွားတယ်။
ပွားရေးလည်း အဆင်ပြေပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း သူ
နီး ထိန်းသိမ်းမှု ကောင်းလို့ပါ။

ကိုဘညီမိအနေနဲ့ကတော့ လက်တွေ့ပညာ ပြန့်ပွားပေးဖို့
လောက်သာ စိတ်ကူးနေတဲ့လူပါ။

လက်တွေ့သမားတွေ တော်တော်များများ တွေ့ဖူးပါတယ်။
ဦးလာရင် လိုင်းပြောင်းကုန်တာ များပါတယ်။ ကိုဘညီမိ
ကတော့ သေတဲ့အထိ လက်တွေ့လောကမှာပဲ ကျင်လည်ပြီး
သွေးထဲ သားထဲကိုက လက်တွေ့ပညာကို တန်ဖိုးထား လေးစား
နဲ့သူ တစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ အသက်မွေး
သမားကျောင်းတာမှာ လောဘ မများပေမယ့် သူမြတ်နိုးတဲ့
လက်တွေ့နည်းစနစ်မှု အလုပ်ကိုတော့ တောက်လျှောက် လုပ်ခဲ့
တဲ့သူပါ။ မုန့်တီစားတဲ့နေ့ကပဲ သူ စာပေလက်ဆောင်အဖြစ်

ပေးလက်တဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်တော့ သူ့လက်မှတ်
အောက်မှာ ၂၅/၁၂ လို့ ရက်စွဲထိုးထားတယ်။ အဲဒီ ၁၉၇၄
ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့သူ နောက်ဆုံး
တွေ့တာပါ။ သူဆုံးတော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ မရှိပါဘူး
ကိုဘညိမ်းလိုလူကတော့ လက်တွေ့လောကမှာ အလွန်ရှားပါး
လူပါ။ သူက အငြိမ်နေသူ မဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်းလှုပ်ရှားနေ
တော့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်မိ ခိုက်မိတာ ရှိတတ်ပါတယ်။
ဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြရမှာပါ။ သူမှာ စိတ်ကောင်းရှိတယ်။
တစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခမပေးတတ်ဘူး။ လောဘမရှိဘူး။ တိုင်း
ကျော် ပြည်ကျော်ကြီးရယ်ဆိုပြီး မာန မတက်ဘူး။ သူ
လုပ်ငန်းမှာပဲ သူ ကောင်းကောင်းနေပြီး ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ
လုပ်နေတာပဲ။ ပုထုဇဉ်ထဲမှာတော့ စိတ်ကို အတော်ဖြူအောင်
ထားတတ်တဲ့လူပါ။ ဒီတော့ လူကောင်းပေါ့။

ကောင်းအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့၊ ကောင်းတဲ့ ကျားဘညိမ်း တစ်
ယောက် ကောင်းတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိနေမှာလို့ ယုံကြည်လျက်ပါ။

မောင်လှပေါ် (မန္တလေး)

ကျားဘညိမ်းသို့ စာကြွေး

ကျားဘညိမ်း ဆုံးသွားတာ အခုဆိုရင် ၁၆ နှစ် ပြည့်ပါတော့
ဧယ်။ သူဆုံးသွားတာ အတန်ကြာပါမှ သူ့ကို ပိုသတိရဖို့ ဖြစ်
နေရတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်မှာ (The Big
Fights of the Decades) ဆိုပြီး အမေရိကန်မှာ ထိုးသွားခဲ့
ကြဖူးတဲ့ လက်တွေ့ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေကို ပြန်ပြတဲ့ အစီအစဉ်
ပါရင် ကိုဘညိမ်းကို သိပ်သတိရမိတယ်။ ဒီပွဲတွေအကြောင်း
ကို သူက ဆောင်းပါးတွေ အကြိမ်ကြိမ် ရေးပြလာတဲ့လူ။ သူ
ပါးစပ်ထဲမှာ ဘယ်တုံးက ထိုးတဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူပွဲမှာ
ဘယ်သူက ဘယ်နှစ်ချိန်နဲ့ ဘယ်သူ့ကို အလဲသိပ်လိုက်တာကလေး
ဆိုတာတွေက အလွတ်ရနေသူ မဟုတ်လား။ ခုသာရှိနေရင်
ရုပ်မြင်သံကြားက အဲဒီပွဲတွေကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သတင်းစာက။

ဘယ်ဂျာနယ်က ဒီပွဲကို ဘယ်လိုရေးခဲ့တာ ဒေါ်အမာရဲ့လို
တောင် ပြန်ပြောပြနေဦးမှာ။ ကိုဘညိမ်း လက်ဝှေ့ကို စိတ်ဝင်
စားပုံက ရှာမှရှားကိုး။

သူ ဆုံးသွားတော့ ကျွန်မက အိမ်မှာမရှိဘူး။ သူ နေ
မကောင်းတာလည်း ကျွန်မ မသိဘူး။ သေဆုံးသွားတာလည်း
မသိဘူး။ ဘယ်အထိ မသိလည်းဆိုရင်ဖြင့် သူဆုံးခါနီး ဦးလှတို့
သားအဖဆီ ဆေးရုံပေါ်ကနေ သူ ရေးလာတဲ့စာတွေကို အကြောင်း
ပြုပြီး သူ ဆုံးမှ ဦးလှရေးတဲ့ ဆောင်းပါးကိုတောင် ကျွန်မ
မသိဘူး။ မဖတ်ရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
မှ ကိုဘညိမ်း ဆုံးရှာပြီ။ ဘယ်တော့ဆီလောက်ကဆိုတာ
ကြားရပါတယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဖြစ်ရလေခြင်းလို့

ကိုဘညိမ်းညီ ကိုဘသိန်း (ချစ်ညို)က ကျွန်မတို့ လူထု
တိုက်မှာ စစ်ပြီးစက အယ်ဒီတာဝင်လုပ်တော့ ကိုဘသိန်းနဲ့
ကိုဘညိမ်းက အထက်အောက် ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် အမြွှာလို
ညီအစ်ကိုမို့ ကိုဘသိန်းသာ မကဘူး။ ကိုဘညိမ်းလည်း ကိုဘသိန်း
ဆီက အဆစ်ပါလာတဲ့ သတင်းထောက်လုပ်ပြီး လူထုတိုက်ကို
သူ ရောက်လာနေပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က နေရှင်နယ်
ကျောင်းထွက်တွေဆိုတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ငယ်ကတည်းက ခင်မင်

သောကြသူတွေလေ။

ကိုဘညိမ်း လူထုတိုက်ကို အမြဲတမ်း ဝင်ထွက်သွားလာ
နေတဲ့အကြောင်းထဲမယ် သူ့ညီ ကိုဘသိန်းရှိလို့ချည်း ဟုတ်ဟန်
မတူဘူး။ သူ ရေးချင်သားချင်တဲ့ လက်ဝှေ့သတင်းနဲ့ ဆောင်းပါး
တွေ မကြာမကြာ ရေးနိုင်သားနိုင်ဖို့လည်း ပါတယ် ထင်တယ်။
သူက လက်ဝှေ့နဲ့ အသက်ရှင် လူလုပ်နေသူလို့ ပြောရခမန်
လက်ဝှေ့ကို စွဲလမ်းတဲ့လူ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူက သူ
ခြံတန်းတဲ့ လက်ဝှေ့သတင်းတွေကို သတင်းစာထဲပါအောင်
အပျော်တမ်း အားကစားသတင်းထောက် လုပ်ပြီး သတင်းရေး
ဆေးတယ်။ သူ ဖတ်ထားတဲ့ ဟာတွေထဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး လက်
ဆွဲဆောင်းပါးတွေ ရေးယူလာတယ်။ အားကစားသတင်းကို
လူထုဂျာနယ်နဲ့ လူထုသတင်းစာကလည်း နေရာပေးလေ့ရှိတော့
ကိုဘညိမ်းနဲ့ အဲကိုက် ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

ကိုဘညိမ်းက ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က အမေတို့မိတ်ဆွေ
ဦးညွှန်ကြီးဆိုတဲ့ လူလို လူစား။ အဲဒီ ဦးညွှန်ကြီးကို
အမေတို့က 'ပြောပြီးပြန် ဦးညွှန်ကြီး' လို့ ခေါ်ကြတယ်။
ဦးညွှန်ကြီးဆိုတဲ့လူက အိမ်ကိုလာရော။ အိမ်မှာ သူပြောချင်
ရာတွေ လျှောက်ပြော၊ ပြောလို့အားရတော့ ပြန်ရော။ သူများ

စကားတော့ သိပ်နားထောင်တဲ့အကျင့် မရှိဘူးတဲ့။ ကိုဘညိမ်းကလည်း ဒီလိုလူစား။ တိုက်ကိုရောက်လာရင် ဟိုအယ်ဒီတာစားပွဲ၊ ဒီအယ်ဒီတာစားပွဲ ကုလားထိုင် အလွတ်ရှိရာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူပြောချင်ရာ ရယ်စရာ၊ မောစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောတာပဲ။

‘ဒေါ်အမာရယ် အရှေ့ပိုင်း အောင်တော်မူက နာရီစင်ကို ဆိုက္ကားစီးလာတာ၊ နာရီစင်ရောက်တော့ ပေးတဲ့ ဆိုက္ကားခက နည်းလို့၊ ဆိုက္ကားသမားက မကျေနပ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ စီးတဲ့လူကို အောင်တော်မူပြန်ပို့ထားခဲ့သတဲ့၊ ကြည့်ပါဦး ဒေါ်အမာရယ် ... လမ်းက အတက်ကြီးကို’

ကိုဘညိမ်းစကားကို ကျွန်မက တဟားဟား ရယ်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့မှ ‘ဟုတ်ရဲ့လား ကိုဘညိမ်းရယ်’ လို့ ပြောရင် “တကယ်ပါ ... တကယ်ပါ” တဲ့။

သူ ဟဲလ်စင်ကီး အိုလံပစ်လိုက်သွားရပြီး ဟိုမှာ လက်တွေ့ရုံး ပြန်လာခဲ့တဲ့ အခေါက်ကလည်း ဟဲလ်စင်ကီးမှာ ဘယ်နိုင်ငံက ဘတ်စကက်ဘော ဂိုးသွင်းတဲ့လူမှန်းမသိ အရပ် ၆ မကျော် ၇ ပေနီးပါး လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သူနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကလေး ၂ လက်မပတ်လည်လောက် ကျွန်မတို့ကို

တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မွတ်ဆလင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ‘ဘညိမ်း မင်းနိုင်ခဲ့လား’ လို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က ရုံးခဲ့တယ်။ ဒီလူနဲ့ ထိုးရတာလို့ ဓာတ်ပုံထုတ်ပြတော့ အဘိုးကြီးက ‘အလ္လာ’ ဆိုပြီး သူနဖူး လက်ဝါးနဲ့ရိုက်ရှာသတဲ့။ ကိုဘညိမ်း ရောက်လာရင် ဒီလိုပုံပြင်တွေက တစ်နေ့ လေးငါးခု ပါလာတာပါ။

သူ ပြောနေတုန်း နားထောင်တဲ့လူတွေက ပါးစပ်မစေ့ရဘူး။ နို့ပေမယ့် သူပြောပြီးလို့ ပြန်သွားတဲ့အခါ သူ ပြောတာတွေ အဟုတ် ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အောက်မေ့နေရတာ ချည်းပါ။ သူ့စကား အလေးအနက်ထားလို့ မရဘူး။ သူက ဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ပြောနေရတာ ပျော်တယ်။ သူများကို နစ်နာအောင်တော့လည်း ဘယ်တော့မှ မပြောတတ်ပါဘူး။

နို့ပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ကိုဘညိမ်း ကျွန်မစားပွဲရှေ့ကို လာပြီး ‘ဣဉာဏ်ဘညိမ်းရုပ်တုကို ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဟန်တင်က ထုတော့မလို့တဲ့၊ တကယ်ပါ-တကယ်ပါ၊ ဒီဇင်ဘာလဆိုရင် ကျားဘညိမ်းကို ဘန်ကောက်လွတ်လိမ့်မယ်၊ ဤမှာ အပျော်တမ်း လက်တွေ့အဖွဲ့ချုပ်က စစ်ဆေးမယ့် ကြီးပိုင်းဒိုင်နဲ့ အမှတ်ပေးဒိုင် စာမေးပွဲကို သွားဖြေဖို့ပေါ့’ တဲ့။ ကျွန်မက

သူ့ကို ခါတိုင်လိုပဲ ရယ်မောပြီး နားထောင်နေတော့ ကိုဘညိမ်းက
‘ဟောဒီ တစေ့တစောင်း စာရေးဆရာတို့အကြောင်း’ ဆိုတဲ့
စာအုပ်ထဲမှာ ကျားဘညိမ်းအကြောင်း မပါသေးလို့ ကျွန်တော်
အကြောင်း ဆိုပြီး ကျွန်တော်က ရေးမလို့ အလကားပြောတာပဲ
ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဒေါ်အမာ ရေးစမ်းပါ။ မြို့မငြိမ်း အ
ကြောင်းကို ဒေါ်အမာ ရေးထားတာ ကျွန်တော် သိပ်သဘော
ကျတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ဒေါ်အမာရေးတာ သိပ်ပင်
ချင်တာပဲ။ ဒေါ်အမာက လူတွေကို သေမှရေးတာ မကောင်းဘူး
ဘူး။ မသေခင် ရေးချင်ပါတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျားဘညိမ်း
အကြောင်း ရေးစမ်းပါခင်ဗျာ’တဲ့။

ကိုဘညိမ်းက သူ့စကားတွေကို အစပိုင်းတုန်းကသာ
ရယ်စရာ ပြောနေကျ လေမျိုးနဲ့ ပြောနေတာ။ သူ့အကြောင်း
ကျွန်မ ရေးစမ်းပါဆိုတဲ့ နေရာရောက်တော့ လူက အတည်ပေါက်
ပြောတာ ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီး ဘာမဆို တဟားဟား ရယ်
ရင်း ပြောနေကျ ကိုဘညိမ်းက သူ့အကြောင်း ရေးစမ်းပါ
ဆိုတဲ့ စကားကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကျွန်မကို ပူဆာနေတဲ့
အပြောမျိုး ပြောနေတာပါ။ ပြီးတော့ ခါတိုင်းဆိုရင် သူ ပြော
ချင်တာပြောပြီးရင် သူက တစ်စားဖွဲ့ကို ကူးသွား။ ဒါမှမဟုတ်

ပြန်သွားတဲ့လူပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ
ဝင်ထိုင်နေပါတော့တယ်။ သူက ကျွန်မဆီက ‘ရေးမယ်...
ရေးမယ်’ ဆိုတာကို ကြားချင်တယ်လေ။ တကယ်တော့လည်း
ကိုဘညိမ်း အကြောင်းက ကျွန်မရေးချင်စရာ ကောင်းတဲ့ အနု
ပညာသည်တစ်ယောက် အကြောင်းပါပဲ။

လက်တွေ့သမား အို ... အနုပညာသည်လို့ ကျွန်မ ခေါ်
လိုက်လို့ လက်တွေ့ကိုတော့ အနုပညာထဲ မထည့်သင့်ပါဘူးလို့
ကျွန်မနဲ့ သဘောမတူသူတွေက ပြောကောင်း ပြောပါလိမ့်မယ်။
လက်တွေ့ကို အနုပညာလို့ ပြောတဲ့ လူရော၊ အနုပညာမှမဟုတ်
ဘဲ အနုပညာ မခေါ်နိုင်ပါဘူးဆိုချင်သူတွေမှာရော အကြောင်း
ပြစရာ အချက်အလက်တွေ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ
ကနေ့ထက်ထိ ငြင်းခုံဆဲ ပြန်သမျှပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်
ကြိုက်သလို လက်ခံကြပါ။ နို့ပေမယ့် လက်တွေ့သမား ကိုဘညိမ်း
ကတော့ အနုပညာသည် အမှန်ပါပဲ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း
လက်တွေ့ဟာ အနုပညာလို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်သူပါ။ သူ့ဘဝဟာ
လက်တွေ့အတွက်လို့လည်း သူက ဇောက်ချသတ်မှတ်ထားသူပါ။

ကိုဘညိမ်းဟာ ကလေးအရွယ်ကစပြီး အသက်သေဆုံးချိန်
အထိ လက်တွေ့အကြောင်းကိုပဲ သူ့အာရုံထဲမှာထားပြီး ဒီ

အကြောင်းကိုပဲ ပြော၊ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ရေး၊ ဒါအတွက်
အလုပ်လုပ်နေသူပါ။ ကလေး ၁၀ ယောက်နဲ့ ဒီလက်တွေ့
မစားရလည်း ဖက်ထား၊ ငတ်ပြတ်မွဲတေနေလျက်နဲ့လည်း တွေ့
ထားသူပါ။ တကယ်တော့ လက်တွေ့က သူ့ကို ထမင်းမကျွေး
ဘူး။ ကိုဘညိမ်းကို ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိတာ
သူ့ကို သူမိဘနဲ့ သူဇနီးနဲ့ ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ဝိုင်းဝန်း
စားဖို့ရအောင် ကူညီခဲ့ကြရတာပါ။

ကိုဘညိမ်းက လက်တွေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးရင်း ပန်းချီလည်
ဆွဲတယ်။ စာလည်းရေးတယ်။ ၁၂ ကောင်ကျားကိုလည်း
ရောက်ရာအရပ် ချိန်းသူရှိတိုင်းထိုးပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်
ပညာဟာ အနုပညာဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ အပထား။ ငတ်ငတ်
ပြတ်ပြတ် ပေပေတေတေနဲ့ လက်တွေ့ကို ဖက်ထားတဲ့ ကိုဘညိမ်း
ကတော့ အနုပညာသမားစစ်စစ်ပါပဲ။

ကိုဘညိမ်းက ဒီလက်တွေ့အတတ်ကောင်းကို မန္တလေး
က ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်ရဲ့ နေရှင်နယ်ကျောင်းက ရခဲ့တာ
နေရှင်နယ် ကျောင်းကို ဟိုတုန်းကတော့ 'နေချင်တိုင်း ကျောင်း
လို့ ခေါ်ပါသေးတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကျောင်း
တခြားကျောင်းတွေနဲ့ မတူဘဲကိုး။ ဒီကျောင်းမှာ ပထမတုန်း

တော့ ၂၁ ဦး သားသမီးတွေသာ အထားများခဲ့ပေမယ့် နောက်
ပိုင်းရောက်တော့ ကျောင်းတကာက လက်မခံတဲ့ ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတွေသည်း ဒီကျောင်းက လက်ခံတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ
ချည်းသက်သက် သင်ပေးတဲ့ စပါယ်ရှယ်တန်းရှိပြီး စာတော်ရင်
တစ်နှစ် နှစ်တန်းတက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလည်း ပေးတယ်။
ဒါကြောင့် ကိုရင်တွေ၊ ဦးပဉ္စင်းတွေ စပါယ်ရှယ်တန်းတက်ပြီး
အောင်တော့ အထက်တန်းကို ခေါ်ခနဲ ရောက်လာတာတွေလည်း
ရှိတယ်။ ပြန်တော်မူသွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မကထိက အကျော်
အနီးစခန်းဆရာတော်တို့၊ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးနန္ဒိယတို့ဆိုရင်
ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်း ကျောင်းတက်ကြဖူးသေးတာပေါ့။
ပြီးတော့ ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်က မွတ်ဆလင် ဖြစ်လေတော့
မန္တလေးမှာရှိတဲ့ မွတ်ဆလင်တွေရဲ့ သားသမီးတွေလည်း ဒီ
ကျောင်းမှာ ရှိပါတယ်။ ကိုဘညိမ်းက ဝက်စလီယံကျောင်းက
ကျောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ မွတ်ဆလင် လူငယ်လေးပါ။ ဒါကြောင့်
ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်ကျောင်းကို သူ ရောက်လာတယ်။

နေရှင်နယ်ကျောင်းက သူများကျောင်းတွေလို ကျောင်း
ခင်းကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျောင်း
ပိုင် ဘောလုံးကွင်းတွေ ဘာတွေ မရှိဘူး။ မရှိတော့ ဆရာကြီးက

ကျောင်းအဆောက်အအုံထဲမှာသာ လေ့ကျင့်လို့ရတဲ့ လက်တွေ့ကျကျ ကျောင်းသားတွေကို သင်စေတယ်။ လက်တွေ့ဆိုတာ ဘောက်ဆင်ထိုးတဲ့ လက်အိတ်ဖိုး အလွန်ကုန်တဲ့ အားကစား။ အဲဒီတော့ ကျောင်းတိုင်းက သင်ကြားမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါကိုသိတော့ ကျောင်းဆရာတွေ တချို့က ကျွန်မတို့မိန်းကလေးကျောင်းသူတွေကို မြှောက်ပေးတယ်။ လက်အိတ်ဖိုး သိပ်ကုန်တဲ့ ဘောက်ဆင်ထိုးတော့ ကောင်လေးတွေဖို့ လုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးကစားဖို့လည်း ဆရာကြီး လုပ်ပေးပါဦးလို့ အရေးဆိုကြတဲ့ ကျွန်မတို့က သင်လွှတ်လိုက်တဲ့အတိုင်း ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ပြောကြတော့ ဆရာကြီးက Punch မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေရာက မော့ကြည့်ပြီး ‘သောက်ရေအိုးတစ်လုံး ရိုက်ခွဲပြီး ရုပ်ဒိုးဖစ်ချေကြ’ တဲ့။ ကျွန်မတို့လည်း ရယ်မောပြီး ဆရာကြီးရုံးခန်းက တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ကို မြှောက်ပေးတဲ့အထဲ ဆရာကြီးညီ ကိုဘကျော်လည်း ပါတာပေါ့။ နေရှင်နယ်ကျောင်းဆိုတာ ဒီလိုကျောင်းပါ။

ကိုဘညိမ်းဟာ သီရိလင်္ကာသား လက်တွေ့နည်းပြ ဆရာကြီး ဘီလ်ဖစ်ရှားနဲ့ ကိုချစ်အုံးရဲ့ တပည့် မွတ်ဆလင်လူရည်လည်း လက်တွေ့တက်သစ်စလေး ဘညိမ်းအဖြစ်နဲ့ နေရှင်နယ်ကျောင်း

မှာ နာမည်တက်လာတယ်။ ဆရာကြီး မစ္စတာရာဇော်ရဲ့ နေရှင်နယ်ကျောင်းထွက် မွတ်ဆလင်ကျောင်းသားတွေက တခြားကျောင်းထွက်တွေနဲ့ မတူဘူး။ မျိုးချစ်စိတ် ရှိတယ်။ မြန်မာနဲ့ အပေါင်းအသင်းပိုဆန့်တယ်။ မြန်မာရည် ပိုလည်တယ်။ မြန်မာနဲ့ မွတ်ဆလင် ရောထွေးနေလေ့ရှိပါတယ်။

ဘညိမ်းဟာ ၁၃ နှစ်သားနဲ့ အမျိုးသား ချန်ပီယံဖလားကို ၁၉၃၆ ခုနှစ်မှာ စပြီး ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့တာကြောင့် ဒီအချိန်ကစပြီး ဘီလ်ဖစ်ရှား မွေးထုတ်တဲ့ နေရှင်နယ်ကျောင်းက လက်တွေ့ကျော်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဘညိမ်းက ၁၃ နှစ်သားကစပြီး အသက် ၃၃ နှစ်ထိ ဖြစ်ပေါင်း ၂၀ တိုင်တိုင် ကြိုးပိုင်းထဲမှာ လက်တွေ့သမားအဖြစ်နဲ့ နေခဲ့သူပါ။ ဘညိမ်းက စောစောပဲ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ကလေးတွေလည်း အများကြီး မွေးတယ်။ သူ့အသက် ၄၀ မှာ ကလေး ၁၀ ယောက်ရဲ့အဖေ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မိန်းမ မကြည်တော့ လင်သားအပေါ်မှာ ညှာတာကြင်နာရာမှာ စံထားသောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ကိုဘညိမ်း တစ်သက်လုံး လက်တွေ့ဝဲဩဃာထဲက မထွက်ဘဲနေနိုင်အောင် သူက ကလေးတွေ အများကြီးလည်း မွေးပေးသေးတယ်။ စက်ဖုန်းလည်း ထိုး

ကျွေးသေးတယ်။ စက်ပန်းမထိုးရတဲ့အခါ ဈေးရောင်းကျွေးသေးတယ်။ ကိုဘညိမ်းက...
 ကိုဘညိမ်းရဲ့ ပါရမီကို ကူညီဖြည့်သူပါ။ ဒီနေရာမှာ မကြည်သာ
 မြန်မာအမျိုးသမီး အလွန်ပီသပါတယ်။ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဟန်တင်ရဲ့ ဇနီးလိုပဲ။ ဦးဟန်တင် ခုလို နာမည်မကြီးခင် ပန်းပုဆရာ
 ပန်းပုပညာနောက် အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ လိုက်နေတုန်းက ဇနီး ဒေါ်ဖွားရှင်က ကလေးတွေလည်း မွေးပေးသေးတယ်။
 ဈေးရောင်းလည်း ကျွေးသေးတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ဒီလို အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်လူမျိုးမှာ ရှိမှာလဲ။ မြန်မာမှာမှ ရှိတာ
 ကလား။ မြန်မာမတွေက ဒါမျိုးဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို ယောက်ျားတွေက
 မသောင်သာတဲ့အခါဆိုပြီး နှိပ်စက် ရှာကျွေးကြတာပဲ။

ကိုဘညိမ်းက လက်တွေ့ကို သူသာ အရူးအမူး မြတ်နိုး
 နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဇနီးနဲ့ သူ့သားသမီးတွေကိုလည်း သူ
 လို ဖြစ်အောင် စည်းရုံးတယ်။ တခြားလူငယ်လူရွယ်တွေက
 လည်း သူလိုဖြစ်အောင် စည်းရုံးသူပါ။ လက်တွေ့အကြောင်း
 ဆောင်းပါးတွေ ကျွန်မတို့ လူထုဂျာနယ်နဲ့ လူထုသတင်းစာမှာ
 မပြတ်တမ်း ရေးတယ်။ ရေးရုံမက ရပ်ကွက်ထဲမှာ လက်တွေ့
 ကလပ်ထောင်ပြီး လမ်းကြိုလမ်းကြားမှာ တေပေနေတဲ့ ကလေး
 တွေအပါအဝင် လူငယ်တွေကို စုရုံးခေါ်ယူပြီး လက်တွေ့သင်

အယ်။ ကိုဘညိမ်းက...
 လက်တွေ့ကို လူသိအောင်၊ လူကြိုက်လာအောင် လုပ်ပေး
 တဲ့ မြန်မာထဲက အစောဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ။ သူနဲ့တွေ့ရင်
 လက်တွေ့အကြောင်း မကြားဖူးသူရော၊ ကြားဖူးသူပါ လက်တွေ့
 အကြောင်းတွေ သူက ပြောပြနေမှာပဲ။ သူ လက်လှမ်းမီတဲ့
 လူထုဂျာနယ်နဲ့ သတင်းစာကနေပြီး လက်တွေ့ဆောင်းပါးတွေ
 ရေးပြနေမှာပဲ။ သူ့ဆောင်းပါးတွေကို တစ်နေ့တခြား လူမတ်
 နားလာတဲ့အခါ မြဝတီ၊ သွေးသောက်၊ တံခွန်၊ မိုးကြိုး
 သေဖြင့် တခြားစာနယ်ဇင်းတွေမှာလည်း ရေးထည့်နေတာပဲ။
 လက်တွေ့အကြောင်း လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တောင် ကိုဘညိမ်း
 ရေးဖူးသေးတယ်။ ဝတ္ထုနာမည်က 'သဲခင်းပေါ်က သွေးတစ်
 ကွက်'တဲ့။ လက်တွေ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်လို စာ
 အုပ်၊ လက်တွေ့အကြောင်းပါတဲ့ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းဟာ သူ့ဆီမှာ
 အစုံလင်ဆုံး ရှိပါတယ်။ သူက ဒီစာအုပ်မျိုးကို တွေ့ရင်
 အမင်းစားစရာ မရှိချင် နေပေစေ၊ တန်းဝယ်တာပါ။ ပြီးတော့
 သူ့အနားမှာ လူတစ်ယောက်က နှစ်ယောက် ရှိလာရင် သူ့ထဲ
 လက်တွေ့အကြောင်း ပြောမှာပဲ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ
 ကြေးစား လက်တွေ့သမားတွေ ကြီးဝိုင်းထဲ တဒိုင်ဒိုင်ကျပြီး

သေကြေနေလို့ လက်တွေ့ဟာ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ အားကစား
မို့ ပိတ်ပစ်ရမယ်လို့ ဒေါသတကြီး တောင်းဆိုကြ၊ နှာခေါင်း
ရှုံ့နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုဘညိမ်းကတော့ လက်တွေ့ဟာ အ
ပညာပါလို့ ကာကွယ်မြဲပါ။

ကိုဘညိမ်းရဲ့ လက်တွေ့သက် အနှစ် ၂၀ ဆိုတာ လက်တွေ့
သမားတို့လောကမှာ သက်တမ်းရှည်လွန်းတဲ့ ကာလမျိုးပဲ
သူက ကလေး ၅ ယောက်အဖေ ဖြစ်တဲ့အထိ ထိုးနေသေးတာပါ။

ကိုဘညိမ်းက သူ့လက်တွေ့ထိုးသက် အနှစ် ၂၀ အတွင်း
ပွဲ အချို့ ၅၀ ကျော် ထိုးဖူးတယ်။ အဲဒီ ၅၀ ကျော်မှာ ၇ ပွဲ
ရှုံးဖူးသတဲ့။ ပွဲပေါင်း ၄၀ ကျော် နိုင်ဖူးတယ်။ ဒီနိုင်ပွဲ ၄၀
ကျော်အနက်က သူ့ အနှစ်သက်ဆုံး ဆုဖလားကတော့ ၁၉၄၅
ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ထိုးပွဲတိုင်းနည်း သိပ္ပံနည်းအကျဆုံး ထိုးသတ်သူ
ပေးတဲ့ ဖလားပါပဲ။ ဒီဖလားကို လူတကာ ဝင်ပြိုင်တဲ့ပွဲမှာ
မင်းကြွယ်၊ ဆယ်မြူရယ်၊ ကီဂိုက်၊ စောဟာဒီ၊ မဂျစ်တို့နဲ့အတူ
ထိုးရင်းရတဲ့ ဖလားပါပဲ။ ကိုဘညိမ်းက အဲဒီညက စိန်ပေါင်
က လင်းမာဆယ်နဲ့ ပြိုင်ထိုးရတယ်။ လင်းမာဆယ်နဲ့ ထိုးရာမှာ
ဘညိမ်း ထိုးပေါက်က သိပ္ပံနည်းအကျဆုံးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ဘညိမ်းကို ပေးတာလေ။

ကျွန်မက ရှင် ထိုးသမျှ ပွဲတွေထဲ ဘယ်ပွဲအမြန်ဆုံးလဲလို့
တစ်ခါက မေးကြည့်တော့ ၁၉၅၁ ခုနှစ်က အိန္ဒိယဖဲသားဝိတ်
မျန်ပီယံဘိုစ်နဲ့ ထိုးရတဲ့ ပွဲဟာ အမြန်ဆုံးတဲ့။ အဲဒီညက
အိန္ဒိယက မြန်မာနိုင်ငံကို လက်တွေ့ ၇ ဆိုင်း လာထိုးတယ်။
ဘညိမ်းထိုးတဲ့ပွဲကလွဲလို့ အားလုံးအဆိုင်းတွေမှာ မြန်မာက
ရှုံးပါတယ်။ မျိုးသန့်လည်းရှုံး၊ မဂျစ်လည်းရှုံး၊ အောင်မြင်
လည်းရှုံး၊ ကေဆဲမြူရယ်လည်းရှုံး။ ဒါကြောင့် အိုးဆေသတင်းစာ
က 'ဘညိမ်းတစ်ယောက် ရှိလို့သာ မြန်မာတွေ ခေါင်းဖော်နိုင်
တော့သည်'လို့ ရေးပါတယ်။ ဒီပွဲကို ကိုဘညိမ်းက ကျွန်မကို
ဘယ်လိုစားမြို့ပြန်သလဲဆိုတော့ 'ဒေါ်အမာနယ် အဲဒီညက
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေအားလုံး ရှုံးကုန်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ
မကြည်က အင်မတန် စိုးရိမ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ 'ဂရုစိုက်ထိုးနော်'
လို့ မှာတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မကြည် သောကရောက်တာ
ဒီတစ်ပွဲပဲ။ သူ စိတ်ပူရှာတဲ့ မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော့်စိတ်
ထဲ စွဲနေတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့မိန်းမလဲ မျက်နှာမငယ်စေနဲ့ တိုင်း
ပြည်လဲ မျက်နှာမငယ်စေနဲ့ဆိုပြီး ကျွန်တော် ထိုးတာပဲ' တဲ့လေ။

ကိုဘညိမ်း နိုင်လိုက်တဲ့ ဘိုစ်က အိန္ဒိယက အတော်ဆုံး
ဖဲသားဝိတ်သမားဖြစ်ပြီး အိုလံပစ်နှစ်ပြန် အိန္ဒိယ လက်ရွေးစင်ပါ။

ဒီပွဲမှာ နိုင်လိုက်လို့ ၁၉၅၂ ဖင်လန်မှာ ကျင်းပတဲ့ ၁၅ ကြိမ်မြောက် အိုလံပစ်ကို လွှတ်ဖို့ ကိုဘညိမ်း အရွေးခံရတာ ပါ။ အဲဒီတော့ ကိုဘညိမ်းက အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ် ကလေး ၃ ယောက်ရဲ့ အဖေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုဘညိမ်းက အဲဒီအချိန်ဟာ သူ အသန်စွမ်းဆုံးအချိန်၊ မကြည်က အစိုးရိမ် ဆုံးအကြိမ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ ကိုဘညိမ်းက လက်တွေ့စကား ပြောရင် သူ့မိန်းမ မကြည်လည်း ပါတာချည်းပဲ။ ကျွန်မက ကိုဘညိမ်း စကားပြောရင် မကြည်ကတော့ ပါတာချည်းပဲနော် လို့ ပြောတော့ ကန်တော်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ်ကြီးရှေ့မှာ သူတို့မိသားစု သားသမီးအကုန်နဲ့ တန်းစီရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ထုတ်ပြပြီး ‘ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ချုပ် ကတောင် ဟောကောင် တော်တော့လို့ တားယူရတယ်’ လို့ ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်နေပါတယ်။ ကိုဘညိမ်းက နိုင်ငံခြား သားတွေနဲ့ ၇ ကြိမ် ထိုးဖူးတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဥရောပ ချန်ပီယံ ပိုလန်က လက်တွေ့ကျော် လီးဇက်ဒရီးဂိုဏ်းနဲ့ ထိုးရပြီး ကျားဘညိမ်းက အမှတ်နဲ့ ရှုံးခဲ့တယ်။

ကျားဘညိမ်း လက်တွေ့မှာ ဘာကောင်းတာလဲလို့ သူ ထိုးတာကို မမြင်ဖူးလိုက်သူတွေက မေးရင် ဘညိမ်းက တစ်ဖက်

သားနဲ့ ယှဉ်ထိုးတဲ့အခါ ရှောင်ပြေးတာမျိုး ဆုတ်သွားတာမျိုး လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်နေတာ။ ပြီးတော့မှ ခါးပေါ်မှာ တင်လှည့်ပြီး ရှောင်တိမ်းနေတာ။

အဲဒီစတိုင်က ဘောက်ဆင်မှာ လှတယ်။ ကြည့်ရသူက လည်း ကြိုက်တယ်။ တချို့က တစ်ဖက်လူနဲ့ ယှဉ်မိရင် ဝင်လာတဲ့ လက်သီးကို ရှောင်ချင်လို့ ခြေလှမ်းနဲ့ ဆုတ်သွား တာ၊ တစ်ဖက်ကို ထွက်ပြေးတာမျိုး လုပ်ကြတယ်။ ဘညိမ်းက ဝေးဝေးမပြေးပါဘူး။ လူချင်း လက်တစ်ကမ်းစာမှာပဲ ရဲရဲ ရပ်နေတာပါ။ လာတဲ့ လက်သီးကို ခါးပေါ်ကနေ လှည့်ပြီးသာ ရှောင်တာ တိမ်းတာပါ။ အဲဒီလို ကိုယ့်ထိုးဘက်နားမှာ ကပ်ရပ် နေရဲတော့ သူ့မှာ ဘာအခွင့်အလမ်း သာလာသလဲဆိုရင် ကိုယ် က ထိုးကွက်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အကွက်ကောင်းကို ချက်ချင်း ရယူပြီး ထိုးလိုက်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုဘညိမ်း ထိုးနေတာကို ကြည့်ရတဲ့အခါ ပရိသတ်က ‘ဒါမှပေါ့’ လို့ အားရကြတယ်။ ကိုဘညိမ်းတို့က ပရိသတ်ကြိုက် လက်တွေ့သမားမျိုးပါ။ သူ ထိုးပေါက်ကို ကြည့်ရတဲ့အခါ ‘ဘယ်အနားမှာဆို ငါသာဖြည့် ဘယ်လိုထိုးလိုက်မှာပဲ’ လို့ ပွဲကြည့်က မအောက်မေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒီအားမရမှုမျိုး မရှိလိုက်ရခင် သူက ထိုးပြီး ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ကျားဘညိမ်းက မန္တလေး ဝင်းကြိုဝင်းကြားမှာ ပြေးလွှားကစားနေတဲ့ ကလေးတွေ အများကြီးကို လက်ရောသင်ပေးသွားလို့ လက်ရောသမားကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ရဲဘက်စစ်ဘက် စတာတွေမှာ အလုပ်ရကုန်ကြတာတွေ မနည်းဘူး။

မန္တလေး ဓားတန်းက ၂၅ လမ်းမှာ တစ်ခု၊ ၈၃ လမ်းဗမကရုံးလမ်းမှာ တစ်ခု ကိုဘညိမ်းက ရွှေကျားကလပ်ဆိုပြီး လက်ရောကလပ်တွေ ထောင်တယ်။ အရပ်သားရော ကျောင်းသားရော သူက လက်ရောသင်ပေးတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ပေးလို့ သူ့မှာ ဘာမှရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပုံမတော်ရင် အရပ်က မုန်းသေးတယ်။ နို့ပေမယ့် ဘညိမ်းက သင်မြဲသင်တာပါပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြားက (Sugar Ray Leonard's Golden Gloves) အစီအစဉ်လာရင် ဂါးရေး လီယိုနတ်က ထိုးနေတဲ့ လက်ရောသမားတွေရဲ့ ထိုးပေါက်ကို ဝေဖန်ပြနေတဲ့အခါ ကျွန်မ မျက်စိထဲ ကိုဘညိမ်းကိုချည်း မြင်ယောင်နေတယ်။ သူ သင်ပေးသွားတဲ့ လက်ရောသမားရာနဲ့ချီ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲက ချန်ပီယံ ၁၀ ဦး ထွက်ပါသတဲ့။ မန္တလေးက ရဲချစ်၊ ရဲဆွေ၊ ရဲတင့်၊ ရဲမြင့်တို့ဟာ ရင်ဘတ်မှာ ကျားခေါင်းတပ်ပြီး (ကိုဘညိမ်းရဲ့ ကလပ်တံဆိပ်) ကြီးဝိုင်းခင်လာကြသူတွေပါ။ ရန်ကုန်က လက်ရောကျော်တွေ ဖြစ်တဲ့

တင့်ထွန်း၊ အယ်လီပ်ဇန်းဒရာနဲ့ ရေတပ်ကလေးတွေဟာ ဘညိမ်းတပည့်တွေပါ။

‘ဒေါ်အမာနုယ့် ကျွန်တော် ပွဲပေါင်း အချို့ ၅၀ ကျော် ထိုးဖူးတယ်။ အမှတ်နဲ့ ၇ ပွဲ ရှုံးပါတယ်။ ပွဲထိုးလို့ ကျွန်တော် လဲတယ်လို့လဲ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ကွဲတယ်လဲ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ နာခေါင်းသွေးယိုတာ၊ မျက်လုံး အညိုအမည်းဖြစ်တာတောင် မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ယုံပါ၊ တကယ်ပါ။ ဟောဒီ မျက်ခုံးတို့ ပါးတို့က အနာရွတ်တွေဟာ ကျွန်တော့်တပည့်တွေကို သင်ပေးရင်း ခံရတဲ့ တပည့်တွေရဲ့ လက်ရာ အမှတ်အသားတွေပါ။ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်က ဖက်ထိုးရင်း ကိုယ့်မျက်နှာပေး အထိုးခံပြီး သင်ပြလာခဲ့တော့ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်စတိုင်ကို အပြည့်အဝ အတုယူနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်’လို့ ကျားဘညိမ်းက ပြောပါတယ်။

အသက် ၁၃ နှစ်သားက လက်ရောကို ပွေ့ပိုက်ဖက်တွယ်ထားတဲ့ ကျားဘညိမ်းကို အမျိုးသား ကိုယ်လက်ကြံခိုင်ရေး ကောင်စီက ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ လက်ရောနည်းပြဆရာ ခန့်လိုက်ပါတယ်။

ဘညိမ်း ကျောင်းက ထွက်ပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ စစ်ဖြစ်တော့ ဘညိမ်း စစ်ထဲလိုက်တယ်။ စစ်ပြီး

တော့ မဟာမိတ်တပ်သားတွေနဲ့ လက်တွေ့ထိုးနေပြီ။ ထမင်း စားဖို့အတွက် သူ ဝါသနာပါတာ တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ စုတ်ကိုင်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်ရေးစားပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဆိုင်းဘုတ် ရေးတယ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ရေးနေရမှ ထမင်းဝမယ့်အလုပ်မျိုး။ သူက မဟာမိတ်တပ်တွေနဲ့ချိန်းပြီး လက်တွေ့ချည်း ထိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာမို့ ဇနီး မကြည်က ဖြစ်သလို ရှာဖွေကျွေးရပါတယ်။ အဲဒီ ကမ္ဘာ စစ်ကြီးပြီးမှ ကျားဘညိမ်းဆိုတဲ့နာမည် သူ စပြီးရတာပါ။

လက်တွေ့သမား ကျားဘညိမ်းလို့ ဆိုလိုက်ရင် မသိသူတွေ က အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် အဲဒီလို ထင်တာဟာ ပါစင်အောင် လွဲပါတယ်။ ကိုဘညိမ်း ကျားဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရပ် ယူပုံက ဒီလိုပါ။ ကိုဘညိမ်းက ငယ်ငယ်လေး ၁၀ နှစ်သားလောက်ကတည်းက ၁၂ ကောင်ကျား၊ ကျားထိုး ဝါသနာပါပါတယ်။ သူ့ညီ (ချစ်ညီ) ကိုဘသိန်းက သူ့ထက် ၁ နှစ်သာ ငယ်တဲ့ညီ။ ဒီညီနဲ့ ကျားထိုးကစားနေကြတာပဲ။ ဒီလို ညီအစ်ကို ကျားထိုးရင်း ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် နိုင်နေကျ။

သူတို့ တော်တော်လေး ကြီးလာတော့ မန္တလေးမှာ ၁၂ ကောင်ကျား နာမည်ကြီးတဲ့ ဦးဘသိန်းကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒီ

ဦးဘသိန်းကြီးက ဘညိမ်းတို့ကို ကျားရွှေ့နည်း၊ အတွက်ကောင်း ကလေးတွေကို သင်ပေးတယ်။ ချစ်လို့ အဲဒီတော့ ကိုဘညိမ်း က ဦးဘသိန်းကြီးဟာ 'ကျားဘုရားပဲ' လို့ သူက အထင် သိပ်ကြီးပါတယ်။ ဒီ ဦးဘသိန်းကြီးကို ကျားထိုးကောင်းလို့ မန္တလေးက 'ကျားဘသိန်း'လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ စစ်ပြီး ဘာလုပ်စားရမှန်း မသိလို့ စုတ်ကိုင်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်ရေးစားတော့ အဲဒီခေတ် မန္တလေးပန်းချီလောကမှာ ဘရင်ကလေး၊ ကြယ် လေး၊ ညိုလေး စတဲ့ လေးပါတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေက အလုပ်လုပ် နေကြတာ။ သူတို့ကို အားကျပြီး ကိုဘညိမ်းက သူ ဆိုင်းဘုတ် ရေးတဲ့ စုတ်ကိုလည်း လေးနဲ့ နာမည်ပေးချင်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျားကြီးဘသိန်းရဲ့ တပည့်မို့ 'ကျားကလေး'လို့ သူရေးတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေမှာ သူက လက်မှတ်ထိုးတယ်။ စုတ်နာမည်ကို 'ကျားကလေး'လို့ ယူလိုက်တယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်မှာ ကျင်းပတဲ့ လက်တွေ့ဗိုလ်လုပွဲမှာ ကိုဘညိမ်း က ဘင်တန်ပိတ်တန်းမှာ ချန်ပီယံရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျားကလေး သတင်းစာက 'ကျားကလေးဘညိမ်း'လို့ သူ့ကို ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ ကတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး 'ကျားကလေးဘညိမ်း' နာမည်ကလေးဘညိမ်း'လို့ ဖြစ်လာတာပါပဲ။

ဒီနာမည်ကို ကိုဘညိမ်းက သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို ကိုဘညိမ်းလို့ ခေါ်တာထက် ကျားဘညိမ်းလို့ ခေါ်မှ ပြီးလာသူ ပါ။ ကိုဘညိမ်းဆိုရင် သူက သူ့ခေါ်တယ် မထင်ဘူးလေ။

ဒီကျားကလေးဆိုတာကို သူ ဘယ်လောက်ကြိုက်သလဲ ဆိုရင် ကျားပုံ ကျားအရုပ် ဘယ်မှာပဲတွေ့တွေ့ သူက ဆုတ်ယူ ထားရမှ။ သူ့လက်က အားနေရင် ကျားရုပ်ကိုဆွဲနေတာ။ သူ့ ဆီမှာ ကျားပုံတွေ အနေအထားအမျိုးမျိုးနဲ့ စုထားတယ်။ ကျားခေါင်းပုံစံတွေ မရေတွက်နိုင်အောင် သူက ဆွဲထားတယ်။ သူ့လက်တွေကလပ်က လူငယ်တွေရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ကျားခေါင်းကြီး တွေနဲ့လေ။

‘ကိုဘညိမ်းရဲ့ ရှင်အကြောင်း အတိုဆုံး ပြောပြစမ်းပါ’ ဆိုတော့ ‘၁၉၂၃ ခုမွေး၊ အရပ် ၅ ပေ ၄ လက်မ၊ ကိုယ် အလေးချိန် ၉ စတုန်၊ ၁၂၀ ပေါင်၊ အသက် ၄၀ အရွယ်မှာ ကလေး ၁၀ ယောက်အဖေ၊ ၂ ယောက်သေလို့ ၈ ယောက် အဖတ်တင်တယ်။ ဇနီးနဲ့ သားသမီး ၈ ယောက်ကို လက်တွေ့ နည်းပြဆရာဖြစ်နဲ့ မဝတဝ ကျွေးနေပါတယ်’တဲ့။

ကိုဘညိမ်းက လက်တွေ့နည်းပြဆရာ အဖြစ်နဲ့ နေရင်း မြန်မာ့လက်တွေ့ကို ကမ္ဘာ့လက်တွေ့တစ်ခုလို စင်တင်နိုင်တဲ့အဖြစ်

ကို ရောက်ဖို့လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကြိုးပမ်းအားထုတ် လာပါတယ်။ မြန်မာ့လက်တွေ့သမားကောင်းတွေ ထွက်တဲ့ မွန် ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်တွေကို ရောက်တဲ့အခါ တောကြိုအုံ ကြားမှာ သတ္တိပြနေကြတဲ့ မွန်လူငယ်၊ ကရင်လူငယ်လေးတွေ ကို ခေါ်လာပြီး ရန်ကုန်လို၊ မန္တလေးလိုမှာ စင်တင်ပေးပါတယ်။ သူက စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သတ္တိပြနေကြတဲ့ လူငယ်လေးတွေအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တောပန်းကလေးတွေ အလကား ကြွေ လွင့်ရသလိုပဲတဲ့။ မြန်မာ့လက်တွေ့မှာ စည်းကမ်းတွေ ဆွဲပေးပြီး သိပ္ပံနည်းကျ ထိုးသတ်နည်းတွေကို သင်ပြပေးတယ်။ တစ်ခါ တော့ မြန်မာ့လက်တွေ့သမားတွေကို တရုတ်ပြည် ခေါ်သွားပြီး သူက စင်တင်ပေးပါတယ်။ ထိုင်းမှာ ထိုးနေတဲ့ အမျိုးသား လက်တွေ့နဲ့ မြန်မာ့လက်တွေ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ပြောလိုက်ရတာ ကလည်း အမောပဲ။

ကိုဘညိမ်းက ‘ဒေါ်အမာနယ် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ လက်တွေ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ၁၅ ကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့အိုလံပစ်ပွဲ ဟဲလ်စင်ကီးကို လည်း ရောက်ရပြီ၊ အနောက်ဆို ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်လည်း ရောက်ရပြီ၊ အရှေ့ဆို တင်အာမင်ရင်ပြင်မှာ တရုတ်ဝန်ကြီး ချုပ် ချူအင်လိုင်ရဲ့ မိန့်ခွန်းကိုလည်း နားထောင်ဖူးပါပြီ’လို့

ကျေနပ်စကား ပြောပါသေးတယ်။

ကျားဘညိမ်းက လက်ဝှေ့ကို အနုပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ သာ ကြိုက်တာပါ။ သူ့ဘဝ သူ့ဆက်ဆံရေးမှာတော့ သူ ကြိုက်တဲ့ လက်ဝှေ့ပညာကို ဘယ်တော့မှ အသုံးမချပါဘူး။ သူက လောကဓံအထောင်းအထုကို လှိမ့်ခံရင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာ နေတာပါ။ ကိုဘညိမ်းညစ်သွားတယ်။ အနိုင်ကျင့်သွားတယ်လို့ ဘယ်မှာမှ မရှိပါဘူး။ သူများကို ထိုးနှက်သွားတယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ သူ့မှာ ဝေသည်ဖြစ်စေ၊ မဝသည် ဖြစ်စေ ရယ်စရာပြောပြီး တဟားဟား ရယ်နေတာပါ။

‘ကျွန်တော့်ကို ကျားဘညိမ်းဆိုလို့ လူတွေက အင်မတန် လူကြမ်းကြီးလို့ ထင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကဖြင့် ညဆိုရင် အိပ်ရာက ထပြီး အိမ်သာ တစ်ယောက်တည်း မသွားဝံ့လို့ မကြည်ကို နှိုးပြီး အဖော်ခေါ်ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်က တနေ့ ကြောက်တာကိုး’ ဆိုပြီး တဟားဟား ရယ်ပါတယ်။

ကျားဘညိမ်းက မန္တလေးကိုလည်း သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဘယ်ရောက်ရောက် သူ့မန္တလေး အကြောင်း ကြားတာပါ။ လူချင်းယှဉ်မိရင် သူ့မန္တလေးက တစ်ဝါ ကြီးလိုက်တာပဲ။ ဘယ်သူ

နဲ့ စကားဆိုရ ဆိုရ မန္တလေးဘက်က နိုင်အောင် ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုဘညိမ်းက လူမုန်းအောင် ကြွားတဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ လူချစ်အောင် ပြောတတ်သူသာပါ။

၁၂ ကောင်ကျားကိုတော့ သူက သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ တစ်မြို့ တစ်ရွာကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သွားရရင် လူစုံတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုနေရာမှာ ကျားထိုးဖို့ ဘက်ရှာတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျားထိုးရင်း မန္တလေးအကြောင်း ပြောတာပါပဲ။

သူ မန္တလေးမှာနေတုန်းက ဈေးချိုထဲက ကျော်လှိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ လူစုံစုတဲ့နေရာ။ ကိုဘညိမ်း မလာရမနေနိုင်တဲ့နေရာတစ်ခုပဲ။ အဲဒီမှာ ပေါ်ဦးသက် ရှိမယ်။ တင်မိုးတို့ ရှိမယ်။ မောင်သာရတို့ ရှိမယ်။ ကာတွန်းဝင်းဖေတို့ ရှိမယ်။ သူငယ်ချင်း စုံတဲ့ ဒီနေရာမှာ သူက မန္တလေးအကြောင်း သူဘယ်မြို့မှာ ဘယ်လိုပြောခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဖောက်သည်ချတာပဲ။

ကိုသန်းရင် (မန္တလေးရဲ) နဲ့ ကျားဘညိမ်း

မြန်မာနိုင်ငံက လက်တွေ့လောကမှာ မန္တလေးက ရဲ ကိုသန်းရင် တို့ဟာ စောစောစီးစီး နာမည်ကြီးတဲ့ ဘောက်ဆင်သမားတွေပါ။ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် ချန်ပီယံ ဂျင်နီတန်နီ လက်ထပ်ပြီး ကမ္ဘာလှည့် တယ်။ သီရိလင်္ကာရောက်တဲ့အခါ သူက (Best Boxer) အကောင်းဆုံးထိုးသတ်သူ ဆုဖလားတစ်လုံး ပေးခဲ့တယ်။ ဒီဖလား ကို ကိုသန်းရင်က သီရိလင်္ကာမှာ ဘင်တန်ဝိတ်တန်းမှာ ထိုးရင်း ရခဲ့ပါတယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်က စစ်ပြီးခေတ်မှာ ပထမဦးဆုံး လက်တွေ့ သင်တန်းတစ်ခု မန္တလေးမြို့မှာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့တယ်။ ဒီသင်တန်းကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီအားပေးသူကတော့ မန္တလေးမြို့က ရတနာပုံ ဆိပ်ကပ်ပိုင်ရှင် ဆီသိန်းသား လူပျိုကြီး ဦးအေးမောင် ပေါ့။ သူက သူ့ဆိပ်ကပ်ဝင်းကြီးထဲမှာ နေရာပေးရုံမက အကွေ့ အမွှေးပါ တာဝန်ယူပါတယ်။ မန္တလေးမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားပေးတတ်တဲ့ အမျိုးသား လူချမ်းသာတွေ ရှိတာက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။

ဒီသင်တန်းကို အထက်မြန်မာနိုင်ငံက လူငယ်လူရွယ်တွေ အများကြီး တက်လာကြတယ်။ ကိုဘညိမ်းလည်း တက်တယ်။ ကိုသန်းရင်က ကိုဘညိမ်းကို အတွင်းဝင် အနီးကပ်သတ်နည်း အတို အင်းဖိုက်ကို အဲဒီသင်တန်းမှာ သေသေချာချာ သင် သားသွားပါတယ်။ အင်းဖိုက်ကို ပူးကပ်သတ်နည်းလို့လည်း အတိုပါတယ်။ ကိုဘညိမ်း ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ဟာတွေမှာ ဒီ အင်းဖိုက်တင်းလည်း ပါပါတယ်။

ကိုဘညိမ်း အသက် ၄၀ ကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ ဆံပင် တွေ ဖြူလှပြီ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ကွာလာလမ်ပူမှာ ကျင်းပတဲ့ ဆီး သက်ဂိမ်းက သူ့ကို နိုင်ငံတကာ လက်တွေ့အကဲဖြတ်အဖြစ်နဲ့ အတို သွားရတယ်။ ဟိုရောက်တော့ အိမ်ရှင် မလေးရှားတစ်ဦး က ခင်ဗျား ဆံပင်တောင် ဖြူနေပါပကောလို့ ပြောလိုတဲ့။ My hair may be grey, but once I was as good as Cascious Clay who was born in Mandalay လို့ ကဗျာနဲ့ ပြောခဲ့သတဲ့။

သူ့သားသမီးတွေအကြောင်းကို မေးရင် သားသမီး ၁၀ ယောက်ရှိ၊ ၂ ယောက် ငယ်ငယ်က ဆုံးတော့ ၈ ယောက်ကျန် တယ်။ ယောက်ျား ၆ ယောက်၊ မိန်းမ ၂ ယောက်။ အကြီးဆုံး

သား ဝင်းငြိမ်းက စာရေးဝါသနာပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဆန်နီညိမ်းက ပန်းချီပန်းပု ဝါသနာပါတယ်။ ရဲမြင့်ညိမ်းက ပန်းချီ ဝါသနာပါတယ်။ မျိုးမြင့်ညိမ်းက လက်ဝှေ့သမား တော်တော်ထိုးနေပြီ။ သမီးနှစ်ယောက် မာလာညိမ်းနဲ့ စန္ဒာညိမ်း ပြီးတော့ ဖြူလေးနဲ့ ထွန်းအောင်။ ကျွန်တော့် သားသမီးတွေ ကြီးလာရင် ဘယ်သူဘာဖြစ်မယ်တော့ မသိဘူးတဲ့။

နို့ပေမယ့် သူ မဆုံးခင် ၂ နှစ်မှာ သူ့သမီးငယ် စန္ဒာညိမ်း လက်ခုပ်ကုန်းကို ပျော်ပွဲစားသွားရင်း ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ ကြီးလှမှ ခုလိုဖြစ်သွားရတော့ ကိုဘညိမ်း တော်တော် စိတ်ထိခိုက်တယ်။ ဒီသမီးကလေး ဆုံးရပုံ အကျိုးအကြောင်းတွေကို ကျွန်မဆီ လာပြီး မျက်ရည် လည်ရွဲ့နဲ့ ပြောပြနေတာ အကြာကြီး၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။

ကိုဘညိမ်းဟာ အစာဟောင်းလမ်းကြောင်းမှာ ဖြစ်ကပ်ဆာရောဂါနဲ့ ဆုံးပါသတဲ့။ သူ မသေခင် ကျွန်မရေးတာပဲ ဖတ်ချင်ပါတယ် ပူဆာရှာတဲ့ ကိုဘညိမ်းကို ကျွန်မက သေဆုံးသွားတာတောင်မှ ဝမ်းနည်းစကား စာလေးတစ်ကြောင် ချက်ချင်း မရေးနိုင်တဲ့အဖြစ်မို့၊ ခုမှပဲ ကျွန်မအပေါ် တင်ဖို့သေ

ကြွေးကို အတိုးရော အရင်းပါ ပေးဆပ်လိုက်ရင်း ကိုဘညိမ်း ခိုယံစား ကိုဘညိမ်းကို ခင်မင်သူတွေကပဲ ဖတ်ကြပါတော့လို့ ဆောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ရပါတယ်။

(ကျားဘညိမ်းက သူ့နာမည် ညိမ်းကို ဒီအတိုင်း စာလုံး ခေါင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ကြိုက်တဲ့အတိုင်း စာလုံးပေါင်း ဆုံးလိုက်ပါတယ်။)

ကျွန်တော်ဆရာ ကျားဘညိမ်း

ဆရာ ကျားဘညိမ်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ (၈-၇-၉၅) ဆိုလျှင် ၁၆ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာရေး- ဆရာမကြီး အမာက သူချစ်တဲ့ ကျားဘညိမ်းကို 'ကျားဘညိမ်း' စာကြေး'ဆိုပြီး တစေ့တစောင်း ရေးသားတင်ပြခဲ့သလို ဆရာစိန်ခင်မောင်ရှိကလည်း 'သစ္စာရှိသောကျား' ဆိုပြီး ဆရာစိတ်ဓာတ်ကို စံပြမှတ်တမ်းတင်ပြီး ဆရာကံချွန်နဲ့ မောင်သားကြူတို့ကတော့ ရွှေမဂ္ဂဇင်းမှာ 'လက်သီးနဲ့ အဖ်အီးရှာချင်ချင်' 'လက်ငှေ့ထိုးသော စာရေးဆရာ' ဟူ၍ သူတို့သိထားသမျှတွေ မမေ့နိုင်သေးကြောင်း ရေးဖွဲ့တင်ပြခဲ့ပြန်တယ်။

တကယ်တော့ ဆရာကို ဒီနေ့ထိ မေ့မရသူတွေ အများကြီး ရှိကြမှာပါ။ ဒီမေ့မရသူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင်ပါ။

အဝင် ပါပဲ။ ဆရာအပေါ် အထူးလေးစား ခင်မင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း တသသနဲ့ မေ့ပျောက်လို့မရအောင် ဖြစ်ရတယ်။

ဘယ်မဖြစ်ဘဲ နေပါ့မလဲ၊ ဆရာဘဝနဲ့အမျှ ချစ်ခဲ့ ခင်ခဲ့ တွယ်တာခဲ့တဲ့ လက်ငှေ့အားကစားဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးလို့သာ လိုက်စားလာကြသလို ဆရာကိုယ်တိုင် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားနဲ့ အားသွန်ခွန်စိုက် ခေတ်သစ် စနစ်သစ်နဲ့ အညီ ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ငှေ့ဟာလည်း ဒီ ကံနေ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဝင်ကြွားထည့်ဝါစွာနဲ့ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလို ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှာ စနစ် တကျ ယှဉ်ပြိုင်နေကြတဲ့ မြန်မာ့လက်ငှေ့ပွဲတွေကို ကြည့်ရတိုင်း ခန်းခနဲလေး ပြုံးပြီး အမြဲတမ်း ဖော်ရွေလှတဲ့ ဆရာမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသလို ဆရာနဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာလည်း အဟောင်းကနေ အသစ် ဖြစ်၍ ဖြစ်၍ လာပါတော့တယ်။

ဆရာနဲ့ကျွန်တော်

ဆရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူတိုင်း ဆရာအကြောင်း မမေ့ကောင်း စရာလေးတွေ ထင်ဟပ်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မလွဲပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို

ဆရာနဲ့ တစ်ခါတွေ့ဖူးရင် အမှတ်တရ တစ်ခုခုတော့ မခု ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ။

ဆရာလက်တွေ့အောင်ပွဲအကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာရဲ့ ဟာသဉာဏ်နှောပြီး ပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတွေ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု မခုကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မလွဲပါဘူး။

ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဆရာနဲ့ မတွေ့ခင် ကရော၊ တွေ့ပြီးမှရော ဘဝမှာ မေ့မရ ပျောက်မရ တစ် အမှတ်ရနေမယ့် အကြောင်းအရာလေးတွေ အမှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ၁၄ နှစ်၊ ၁၅ နှစ် ဝန်းကျင်အရွယ်မှာ ပဲ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ ဆရာအကြောင်းကို သူ့ရဲ့ လက်တွေ့အောင်ပွဲသတင်းများနဲ့အတူ မှတ်မှတ်သားသား ရှိနေခဲ့ ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယ ဖဲသားဝိတ်တန်း ချန်ပီယံဘိုစ်ကို နိုင်လိုက်တဲ့ ဆရာအောင်ပွဲ သတင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို ပျံ့လွင့်လာသလို ဆရာဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးသား အားကစားသူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ဆရာရဲ့ အောင်ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေအတွက် အားကျစရာကနေ တစ်ဆင့် လက်တွေ့အားကစားကို မြတ်နိုး ခုံမင်စွာ လေ့ကျင့်လိုက်စားစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝါသနာပါသူ လူငယ်တစ်သိုက် လက်တွေ့အိတ် မရှိပေမယ့်

ပုဆိုး လက်မှာပတ်ပြီး ထိုးခဲ့ကြတယ်။ တတ်ကျွမ်းတဲ့ သူတွေဆို ချဉ်းကပ်ပြီး လက်တွေ့သင်ပေးဖို့ ပူဆာခဲ့ကြသလို ဝါသနာတူ တွေ ငွေစုပြီး ကိုယ်ပိုင် လက်တွေ့အိတ် ဝယ်ကာ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြ တယ်။ နောက်ပိုင်း နိုင်ငံအဆင့်မီ လက်တွေ့သမားတွေအထိ ပေါ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

နိုင်ငံနဲ့အဝှမ်း ဆရာရဲ့ လက်တွေ့အရှိန်အဝါဟာ အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိတော့ လွှမ်းမိုးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ကမ္ဘာမှာ အလီလို ခေါ်တဲ့ ကားစီးယပ်ကလေးကို လူသိများသလို မြန်မာမှာလည်း ‘ကျားဘညိမ်း’ ဆိုတဲ့ လက်တွေ့သူရဲကောင်း ကို မသိသူရှားပါတယ်။

ဆရာကို တွေ့ချင် မြင်ချင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ (၁၉၅၃) ခု နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် မန္တလေးသွားအလည်မှာ စတွေ့ ရတော့တာပါပဲ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် တည်းခိုနေတဲ့ အိမ်မှာ ကိုအေးကို ဆိုသူက ‘ဟေ့ ဖေဝင်း မင်းတွေ့ချင်နေတဲ့ ကျား ဘညိမ်းဆီ သွားမလို့ လိုက်မလား’ လို့ မေးရာ ‘ဟာ လိုက်တာ ပေါ့’ ဆိုပြီး ကိုအေးကိုနဲ့ လိုက်သွားပါသည်။ ကိုအေးကိုမှာ ဆရာဇနီးထံ ဇာထိုးပန်းထိုး အပ်စရာရှိ၍ သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအိမ် ရောက်သွားသောအခါ ဆရာကို ဘာပဲသိသူမှ မိတ်ဆက်မပေးဘဲ သိလိုက်ရတော့သည်။ ‘ကျား၊ ကျား’ ဟူ၍

ပါးစပ်ကအော်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝှေ့ဟန် အပြည့်ခင်းရင်း သူ၏ သားလား၊ သမီးလား မမှတ်မိတော့သော ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို စနေပါသည်။ ကိုအေးကို ဇာထိုးပန်းထိုး ဘယ်လိုအပ်သည်၊ မှာသည် မသိ။ ဆရာကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရင်း ပြန်ခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့က မြင်ကွင်းဟာဖြင့် ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ဆရာကို လူကိုယ်တိုင် ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

(၁၉၅၈) ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာတော့ အားကစားမှူး ဦးမောင်မောင် (နောင်-ထိုင်းအားကစားမှူးဘဝမှ အနားယူသွားသူ) ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လေ့ကျင့်ပေးဖို့ ပျဉ်းမနား ရောက်လာသူကတော့ ဆရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ အိပ်ပြီး မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး အပင်ပန်း ခံလျက် စနစ်တကျ ပူးတွဲလေ့ကျင့်ပေးခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက် အခြေခံကောင်းများ ရရှိခဲ့ကြပါတော့သည်။ (ဤအခြေခံကောင်းများမှတစ်ဆင့် နီလုံးကဲ့သို့ အာရှလူငယ် လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ပေါ်ထွန်းခဲ့ရသည်။)

လေ့ကျင့်ရက်များအတွင်း တစ်ရက် ညဦးပိုင်း ဆရာအား အိမ်သို့ဖိတ်ပြီး မိသားစုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာ အိမ်ရောက်ပြီး ခဏ သူတပည့် ရဲဆွေတို့ လင်မယား (ရဲဆွေမှာ မန္တလေး

ကမ္ဘာ့အိုလံပစ်ပြန် မြန်မာပြည် ချန်ပီယံဟောင်း ဖြစ်ပါသည်။) သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံသွားကြည့်ရာမှ ထိုင်ခုံခလုတ် မှားနှိပ်မိပြီး မြောက်တက်သွားလိုက်၊ ပြန်ကျလိုက် ဖြစ်ရသည့်အကြောင်း ပြောပြရာ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျ၍ နေကြပါသည်။

စည်းရုံးရေးမှူးကောင်း ဆရာ

လက်ဝှေ့အားကစားသမားများကို စည်းရုံးရာတွင်လည်း ကောင်း၊ လက်ဝှေ့ပွဲများ ဖြစ်မြောက်အောင် စည်းရုံးရာတွင် လည်းကောင်း၊ ဆရာသည် တကယ့်အညာကို ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းမှူးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းတင်ထံ တင်ပြပြီး အကူအညီတောင်းပေးရာ ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းတင်မှ စစ်ကားကြီး (၂) စီးဖြင့် န-မ-ခ လက်ဝှေ့အကျော်အမော်များကို ကိုယ့် စရိတ်ကိုယ်စားစေပြီး စေလွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်ခါစ ဖြစ်ပြီး သခင်သာခင်ဆိုသူ ပျောက်နေသဖြင့် တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ရှာနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ရောက်မဆိုက် လက်ဝှေ့တာဝန်ခံ လူကြီးများနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးပြီးချင်း 'သခင်သာခင်ကို တွေ့ပြီ' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် အားလုံး လွယ်လွယ်ချချ ဖြစ်သွား

ပြီး 'ဘယ်မှာလဲ'၊ 'ဘယ်မှာလဲ' ဟူ၍ ဝိုင်းမေးကြရာ၊ ရွှေတောင်ရွာမှာ မောင်သာခင် အသံချဲ့စက်ငှားသည် ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားတာတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောမှ ဟာသပြောကြောင်း သိသွားကြပြီး တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် တရင်းတနီး ဖြစ်၍ သွားပါတော့သည်။ ဤသဲတောကျေးရွာ လက်ရော့ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ 'တိုက်နယ်အဆင့်ထိ ရောက်တော့မည့် မြန်မာ့လက်ရော့လောက' ဟူ၍ ဆရာကိုယ်တိုင် တံခွန်တွင် ဆောင်းပါးရေးပြီး ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ (၁၉၅၆) ခုလောက်ကစပြီး ဆရာရဲ့ လက်ရော့ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်စပြုခဲ့ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာရေးသားခဲ့သော ယောကျ်ားစားသွေး၊ မိန်းမအားပေး (ကမ္ဘာ့မစ်ဒလ်ဝိတ် လက်ရော့ချန်ပီယံ ရှူးဂါးရေး ရော်ဘင်ဆင်အကြောင်း)၊ မယားရှစ်ယောက်ယူသော လက်ရော့သမား (ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် ချန်ပီယံ ကစ်မကျိုင်အကြောင်း)၊ နိုင်သူ၏အရူး (ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် ချန်ပီယံ ဂျိုးလူးဝစ်အကြောင်း)၊ အရက်နှင့် ကြိုးဝိုင်း (ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် လူကြမ်းကြီး တိုနီဂလင်တို့အကြောင်း) နှင့် အဖြူနဲ့အမည်းတို့၏ ပွဲကြီးပွဲကောင်း (ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ ဖလိုက်ပီတာဆင်နှင့် အင်ဂျီမာဂျီဟန်ဆန်တို့၏ အကြိုဗိုလ်လုပွဲ) စသည့် ဆရာရဲ့ ပြောင်မြောက်လှတဲ့ အရေး

အသားနဲ့ တင်ပြလာတဲ့ ဆောင်းပါးတွေဟာ စာဖတ်ပရိသတ်အများစုရဲ့ အသည်းစွဲဆောင်းပါးတွေ ဖြစ်လာသလို ဒီဆောင်းပါးတွေ အရှိန်ကြောင့် တစ်ပြည်လုံးလိုလို လက်ရော့လိုက်စားသူ လူငယ် လူရွယ် အများအပြား ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပါသည်။

ဆရာသည် ဆောင်းပါးသာမဟုတ်၊ ဝတ္ထုအရေးအသားလည်း ပြောင်မြောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် 'သော်တာဆွေနဲ့ ကြောင်ပြန်ပေး' ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်၊ 'သဲခင်းပေါ်မှ သွေးတစ်ကွက်' နှင့် မင်းခေါင် ဟူသော နန်းတွင်းရာဇဝင် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် (၂) ပုဒ်တို့ကို ဖတ်ဖူးရာ အလွန်ဖတ်၍ ကောင်းလှပါသည်။ မင်းခေါင် နန်းတွင်းရာဇဝင် လုံးချင်းဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာရေးသားသော 'ကမ္ဘာကျော် လက်သီးမည်းကြီးများ' စာအုပ်နိဒါန်း အမှာတွင် နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ အောင်လင်းမှ သူ့အသည်းစွဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုထားခဲ့ပါသည်။ လက်ရော့ပွဲတွေ ကြည့်ရင်း ဆရာ လက်တန်းစပ်ပြသော ကဗျာများကိုလည်း ပွဲအတွဲတွဲကြည့်သူ ကဗျာဆရာကြီး ဒေါင်းနွယ်ဆွေမှ အလွန်သဘောကျလှကြောင်း သိရပါသည်။

ဆရာကား ပြဿနာများကို အလွန်ရှောင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူနှင့်မျှ ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာ မဖြစ်ပါ။ များသော

အားဖြင့် သူက သဘောထားကြီးကြီးနှင့် ရှောင်သည်သာ ဖြစ်သည်။ (၁၉၇၀) ခု ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် တာဝန်ရှိလူကြီးများ သဘောကျအောင် ကပ်ရပ်ပြီး ဆရာကိုကျော်၍ အမျိုးသား နည်းပြဆရာအဖြစ် ရယူသူတစ်ဦး ရှိလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ လက်တွေ့တွဲတစ်တွဲတောင် ကောင်းကောင်း ထိုးစွဲဖူးသူ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူများအထင်ကြီးအောင် ဟိတ်တစ်လုံး၊ ဟန်တစ်လုံး လုပ်တတ်သလို အင်္ဂလိပ်လိုကလည်း အပြောကောင်း၊ အရေးကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ရကား ရနိုင်သမျှ နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုပြီး အခွင့်အရေး ရယူခဲ့သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကား ဤကိစ္စအတွက် သူခံစားချက်ကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဖွင့်ဟခြင်း၊ ရေးသားခြင်း မရှိသလို မည်သူ့ကိုမျှလည်း အပြစ်မတင်၊ အပြိုးမပျက်ဖြင့် သူရည်မှန်းထားသော မြန်မာ့လက်တွေ့ကို ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ထည်ထည်ဝါဝါ ဖြစ်လာရေးကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ဆောင်၍သာ နေခဲ့ပါသည်။ ဆရာအနေနှင့် ဘာမျှ မဖြစ်သလို တုံ့ပြန်မှုများ မရှိသော်လည်း တကယ့်အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ အလွန် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ မည်သို့ပင် ဟန်ကောင်းကောင်းဖြင့် နေရာယူထားထား၊ အချိန်တန်သောအခါ လူကြီး

များအားလုံး ရိပ်မိပြီး ဆရာအား သူ၏ နေရာမှန်သို့ ပြန်လည်တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

ဖြောင့်မတ် မှန်ကန် တည်ကြည်ပြီး လက်တွေ့ကို အသက်လောက်ချစ်တဲ့ ဆရာဟာ လက်တွေ့ကို ခုတ်လုပ်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ အခွင့်အရေး ယူသွားတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်အမာက 'ကျားဘညိမ်းသို့ စာကြွေ' ဆိုတဲ့ သူ့ဆောင်းပါးမှာ ဆရာကို 'သူ့ဘဝ သူ့ဆက်ဆံရေးမှာတော့ သူကြိုက်တဲ့ လက်တွေ့ပညာကို ဘယ်တော့မှ အသုံးမချပါဘူး' လို့ ရေးခဲ့တာပါပဲ။

ကျားဘညိမ်း ဘယ်လောက်တော်သလဲ

ဒီမေးခွန်းလေးကို ကျွန်တော်တို့ ဂဃဏန သိချင်တာအမှန်ပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်း ကျားဘညိမ်းဆိုတဲ့ လက်တွေ့ဆျာကို မသိသူရှားသလို ဆရာရဲ့ လက်တွေ့အဆင့်အတန်းကိုတော့ သိသူ ရှားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဆရာလက်တွေ့တွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြည့်ရပြီး ဆရာ ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာကို မှတ်ချက်ပေးနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ နည်းနည်းပဲ ရှိတော့မှာပါ။ အချိန်တွေက ကြာမှန်း။

၁၉၅၆ ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ကြိုစိုင်းအတွင်း

ဝင်လာချိန်မှာတော့ ဆရာဟာ လက်တွေ့လောကမှ အနားယူပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆရာကို အားအကျကြီးကျပြီး လေးစားလှသော်လည်း ဆရာလက်တွေ့ပွဲ တစ်ပွဲမှ မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီတော့ ဆရာဟာ ဘယ်လောက် တော်ပြီး၊ ဘယ်လောက် အဆင့်ကို မီပါသလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်း ဆန်းစစ်ကြည့်ကြပါစို့။ ဆရာဟာ လက်တွေ့ပွဲပေါင်း (၅၀) ကျော် ထိုးခဲ့ပြီး (၇) ပွဲသာ အမှတ်နဲ့ ရှုံးခဲ့ပါသတဲ့။ ဘယ်လက်တွေ့သမားမှ သူ့ကို အလဲထိုး အနိုင်ယူ သွားတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူထိုးခဲ့တဲ့ လက်တွေ့သမားတွေထဲက (နိုင်ငံခြားသားများ အပါအဝင်) အချို့ဟာဖြင့် ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ လက်တွေ့သမားတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ လေ့လာလို့ ရပါတယ်။

ဥပမာ ပြောရရင် ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဖင်လန်နိုင်ငံ ဟဲလ်စင်ကီမြို့မှာ ကျင်းပတဲ့ ကမ္ဘာ့အိုလံပစ် လက်တွေ့ပွဲ ဖဲသားဝိတ်တန်းမှာ ဆရာနဲ့ ယှဉ်ခဲ့တဲ့ ပိုလန်လက်တွေ့သမား လီဇက်ဒရိုဂ်ဟာ ခေသူမဟုတ်ပါ။ (၁၉၅၂) ခုနှစ်မှ (၁၉၅၈) ခုနှစ်အထိ ဥရောပချန်ပီယံ သရဖူကို ဖလိုက်ဝိတ်တန်းအထိ တက်ပြီး နှစ်လုံးလုံး ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် လက်တွေ့သမား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလက်တွေ့သမားကို ဆရာက ရည်တူတန်းသတ်ပြီး အမှတ်နဲ့ ကပ်ရှုံးခဲ့ရခြင်းပါ။

ဒီပွဲအကြောင်းကို ဆရာကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ပွဲချီအလိုက် ပြောပြချက်များနှင့် အနီးစပ်ဆုံး စိတ်ကူးယဉ် ပြန်ပြောင်းပြီး ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့...

ပထမအချိန်

အချက်ပေး ဘဲလ်သံကြားကြားချင်း ဆရာသည် ကြီးပိုင်း အလယ်သို့ ပြေးပြီး ဒရိုဂိုဗ်အား ကြိုလိုက်ပါသည်။ အမြောင်းမြောင်းထနေသော ကြွက်သားများနှင့် အတူ စိတ်တိုင်းကျ လေ့ကျင့်ထားသော ဆရာသည် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခပ်ဝပ်ဝပ် အနေအထားဖြင့် ဒရိုဂိုဗ်အား စိမ်းစိမ်းပင် ကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့ တိုး၍ တိုး၍ လိုက်ပါသည်။

ဆရာထက် အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး လက်တံရှည်သူ ဒရိုဂိုဗ်ကလည်း ညံ့သူမဟုတ်ပါ။ သူ၏ ပြိုင်ဘက်သည် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းပြီး တစ်ချက်တည်းဖြင့် ပွဲပြီးအောင် ထိုးနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည့်အတိုင်း၊ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ အရွေ့အပြောင်း မြန်ဆန်မှုကို ခြေဖျားကလေးများပေါ်တွင် အားပြုပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားလျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်မြင့်မြင့် တင်ထားရင်း သတိကြီးစွာဖြင့် ယှဉ်ပါသည်။

လျှပ်ပြက်သလို ထိုးလွှတ်လိုက်သော ဒရိုဂျစ်၏ ဖြောင့်
လက်သီးကို ဆရာသည် လှစ်ခနဲ တိမ်း၍ လျှောဝင်လိုက်ပြီး
ညာပင့်လက်သီးနှင့် တွဲ၍ ဘယ်ဝိုက်တစ်လုံး ကျုံး၍ ထိုးလိုက်
ရာ ကြိုတွက်ထားသည့် ဒရိုဂျစ်က ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်
ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မထိဘဲ လွဲသွားသောကြောင့် ပရိသတ်များ
အသည်းယား၍ သွားပါသည်။

ဒရိုဂျစ်သည် ဝမ်းတူး လက်သီးများ (Jab) ခေါ် တား
လက်သီးများ၊ (Cross) ခေါ် ဖြတ်လက်သီးများနှင့်အတူ ပင့်
လက်သီး (Upper cut) များကို အလျဉ်းသင့်သလို ပူးတွဲ၍ ထိုး
လွှတ်နေရင်း ဆရာအဝင်ကို တားပါသည်။ ဆရာကလည်း
ဇယ်ဆက်သလို ထိုးလွှတ်နေသော ဒရိုဂျစ်၏ လက်သီးများကို
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား ခါးပေါ်တွင်တင်၍ တိမ်းကာ၊ ညွတ်ကာ
ဝပ်ကာ၊ ဝိုက်ကာဖြင့် အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရင်း ထိနိုင်လောက်
သည့် အနေအထား ရောက်တိုင်း အားပါ ပြင်းထန်လှသည့်
သတ်လုံးများဖြင့် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျုံး၍ ကျုံး၍ ထိုးလာ
ရာ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်များ အသည်းတယားယားနှင့် နေကြ
သည်။

ခြေထောက်ကို ပြားလိုက် ချထိုးသူ ဆရာမှာ ခြေထောက်
လေးများ ထောက်ထောက်ပြီး အရွှေ့အပြောင်း မြန်စွာ

ထိုးပြေး ပြေးနေသူ ဒရိုဂျစ်အား လိုက်ရာတွင် စိတ်တိုင်းကျ
ထိုးကွက်မရှုဘဲ ပထမအချိန် စေ့၍ သွားပါသည်။ ဤအချိန်တွင်
ဒရိုဂျစ်က ပွတ်ကာသီကာ နိုင်ပါသည်။

ဒုတိယအချိန်

ဒုတိယအချိန် စတင်ချင်း ဆရာသည် ထုံးစံအတိုင်း ကြိုးဝိုင်း
အလယ်တွင် ဒရိုဂျစ်အား ပြေး၍ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။ ဤ
အချိန်တွင်တော့ ဆရာသည် ဒရိုဂျစ် အထိုးကို မစောင့်တော့ပါ။
ဘယ်ဘက်က တိမ်းပြီး ခြောက်လိုက်၊ ညာဘက်က တိမ်းပြီး
ခြောက်လိုက်ဖြင့် အချိန်ယူရင်း ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ဝင်၍
အနီးကပ် သတ်နည်းများဖြင့် အတင်းဝင်၍ သတ်ပါတော့သည်။

ဒရိုဂျစ်ကလည်း ဆရာရဲ့ ကြောက်စမန်းလီလီ အားပါ
ခြင်းထန်သော ဖြောင့်၊ ပင့်၊ ဝိုက် ပူးတွဲလက်သီးများကို
မြန်ဆန်သော ခြေထောက် အရွှေ့အပြောင်းများဖြင့် ရှောင်တိမ်း
ရင်း ဝမ်းတူးနှင့် ထောက်လက်သီးများကို တန်ပြန်၍ မနား
မနား ထိုးပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် သတ်နေရာမှ ဆရာ
အသင့်နေသည့် စိတ်ကြိုက်အနေအထား အရောက် ဒရိုဂျစ် ထိုး
လွှတ်လိုက်သော မြန်ဆန်လှသည့် ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးကို

ကျော်၍ ဆရာသည် အားပါ ပြင်းထန်လှသော ညာကျော်
လက်သီးတစ်လုံး ကျုံး၍ ထိုးလိုက်ရာ ဒရိုဂျစ်အား ကြိုးဝိုင်း
ကြမ်းပြင်တွင် ကားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ပရိသတ်များ
မှာ တဒင်္ဂ မှင်သက်မိသွားပြီးမှ ဩဘာသံများ ညံ့၍သွားပါတော့
သည်။ ပွဲကား ပြီး၍မသွားပါ။ လေ့ကျင့်မှု ပြည့်ဝပြီး ငယ်
ဂုဏ်ရှိသူ ဒရိုဂျစ်က ကြိုးဝိုင်းခိုင် အမှတ်စဉ် ၆ တွင် ထ၍ ပွဲကို
ဆက်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ဟုန်ထိုး ပွဲသိမ်းရန် စောင့်
အတင်း တလစပ် ဝင်ထိုးနေသော ဆရာအား မယှဉ်ဘဲ ရှောင်
တိမ်းပြေးရင်း ဒုတိယချီ စေ့သွားစေပါတော့သည်။ ဤအချိန်တွင်
ဆရာ နိုင်ပါသည်။

တတိယအချိန်နှင့် နောက်ဆုံးအချိန်

တတိယအချိန် ဘဲလံသံ စတင်ချင်း ဦးဆုံးပြေးဝင်သွား
ဆရာအား ဒရိုဂျစ်က ခပ်ရဲရဲပင် ဝမ်းတူးလက်သီးများ၊ ထောက်
လက်သီးများဖြင့် ဆီးကြို၍ ယှဉ်ပါတော့သည်။ မပြေးတော့
ပြေးပြီး ထိုးနေပါက သူ့အနေနှင့် ရှုံးသွားနိုင်ကြောင်း သိသဖြင့်
ခြေထောက်အရွှေ့အပြောင်းဖြင့် ပြေးထိုး ထိုးသည့် အနေအထား
မျိုး မဟုတ်ဘဲ (Counter Punch) ခေါ် တန်ပြန်လက်သီးထိုး
သည့် အနေအထားမှ ထောက်လက်သီး၊ တားလက်သီး

ဝမ်းတူး စသည့် ပူးတွဲလက်သီးများကို မနားတမ်း အတွင်တွင်
ထိုးရင်း အတင်းဝင်ပူးရန် ကြိုးစားသူ ဆရာအားလည်း အားပါ
ပြင်းထန်လှသည့် ညာပင့်လက်သီးများကို သုံး၍ သတ်ပါတော့
သည်။ ရွှေပွဲလာပရိသတ်များ၏ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ တသော
သော တည်ညံ့ ကြားမှာ အသည်းယားစရာကောင်းလောက်
အောင် နှစ်ယောက်သား မနားတမ်း သဲသဲမဲမဲ ထိုးရင်း
တတိယ အချီ စေ့၍ သွားပါသည်။

ဆရာအနေနှင့် ဒရိုဂျစ်အား ရှုံးနိုင်သွားသော်လည်း ဂုဏ်
ငယ်စရာမလိုပါ။ ကမ္ဘာသိ ဥရောပချန်ပီယံတစ်ဦးကို အရည်တူ
အသွေးတူ ယှဉ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဆရာသည် ကမ္ဘာ
အဆင့်မီ လက်ဝှေ့ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသံသယ
ဖြစ်စရာ မလိုပါ။ ဆရာကို တစ်ဖက်သတ် ဖိထိုးသွားသောပွဲ
တစ်ပွဲမှမရှိကြောင်း သိရသလို အချို့ ရှုံးသောပွဲများပင်
ဆရာနိုင်ပါသည်ဟု အမြင်ချင်း မတူသူများ ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များ

၁၉၇၉ ခု၊ မေလခန့်က ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်
ဆရာအိမ်သို့ ရောက်သွားရာ 'ငါ နေမကောင်းဘူး၊ ဝမ်းကိုက်
ပြီး သွေးဝမ်းတွေ သွားနေတယ်၊ အဲဒါ မဂျစ် (မြန်မာ့လက်ဝှေ့

ချန်ပီယံဟောင်း ဒေါက်တာမဂျစ်)နဲ့တော့ ကုနေတယ်။ မသက်သာပါဘူးကွ'ဟု ပြောပါသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကို သူထပ်တွေ့ထားတယ်ဆိုတဲ့ ကျားနှစ်ထပ်ကွက် တစ်ကွက်ကို ထိုးပြလိုက်ပါသေးသည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာ ကျွန်တော် ဆရာအိမ်သို့ သွားရာ ရောဂါ မသက်သာ၍ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံ တင်ထားကြောင်း ပြောသဖြင့် ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားပါသည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲ အဝင်မှာ ဆရာသမီးနှင့် ဆရာညီ ဦးဘသိန်း (ချစ်ညို)တို့ကို တွေ့ပြီး သူတို့က အပေါ်ထပ်ကို ညွှန်သဖြင့် တက်သွားရာ ဆေးရုံတင်တွင် ထိုင်နေသော ဆရာကို တော်တော်လေး ပိန်ရုံးလျက် စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရောဂါအကြောင်း အနည်းငယ် ပြောပြီး လက်ခမောင်း ခတ်နေသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြ၍ 'အဲဒါ ငါ့မြေးလေးကွ' ဟု ပါးစပ်ကလည်း ပြောသူကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ခမောင်း အသာအယာခတ်ပြလျှင် 'ငါ နေကောင်းသွားရင် အလုပ်ကထွက်မယ်၊ အလားအလာတဲ့ လက်ဝှေ့သမားတွေကိုစု လေ့ကျင့်ပေးပြီး လက်ဝှေ့ပွဲဆက်တိုက်သွင်းမယ်၊ မင်းလည်း လာကူပေါ့ကွာ' ဟု ပြောသည်။

နောက် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဆရာ ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားကြောင်းကို ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ဆိုနှစ်ကြေကွဲစွာဖြင့် ဖတ်လိုက်ရပါသည်။ သိသိချင်း ဆရာအိမ်သို့သွားရာ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ဇေဗေဒအရာရှိ ဦးဉာဏ်အောင် (ပိုင်အမ်စီအေ ကျားချန်ပီယံ မောင်ဝင်း)နှင့် တွေ့သဖြင့် 'ဦးဉာဏ်အောင် ဆရာကျားအကြောင်း သိပြီးပြီလား' ဟု မေးရာ သိပြီးကြောင်းနှင့် 'နိုင်ငံအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ပေါ့ဗျာ'ဟု ပြောပါသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ဦးဉာဏ်အောင်၏ ကောက်ချက်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် တစ်မိမိမှ တွေးရင်း ဆရာဟာ နိုင်ငံအတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ လိုအပ်နေသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါတကားဟု ထပ်ဆင့် ကောက်ချက်ချမိလိုက်ပါတော့သည်။ ။

(ဆရာကွယ်လွန်သည့် ၁၆ နှစ်မြောက် အမှတ်တရ)

စာစဉ် (ပျဉ်းမနား)

- ကျားဘဦးစီး၏ လက်ရောက်စာမူ
- ကျားဘဦးစီး ရေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီများ

၇ ဇာတ်ကား 'သိမ်မွေ့'

အမျိုးသမီးတို့ အားလုံးက 'သိမ်မွေ့' ခေါ်တဲ့
ဇာတ်ကားကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတို့က - အမျိုး
သမီးတို့ (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
'သိမ်မွေ့' (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
(၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် - နှစ်
အားလုံးက ဇာတ်ကားကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါတယ်။
ဒါကြောင့် နှစ် (၁) နှစ် -

အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -

အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ်၊
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -

- အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -

အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -

အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -
အထူးသဖြင့် (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် -

2021 - 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 2681, 2682, 2683, 2684, 2685, 2686, 2687, 2688, 2689, 2690, 2691, 2692, 2693, 2694, 2695, 2696, 2697, 2698, 2699, 2700, 2701, 2702, 27

1. अवस्था 2. अवस्था 3. अवस्था 4. अवस्था 5. अवस्था

⑥

[illegible]

**BURMESE
CLASSIC**

(a)

www.in300.com

The first line is a heading, possibly a title or a reference number, which is partially obscured by a large, dark, irregular mark. Below this, there are several lines of handwritten text in a cursive script, likely in a historical or legal context. The text is written on aged, slightly discolored paper. The handwriting is somewhat difficult to decipher due to the cursive style and the presence of the large mark. The text appears to be a list or a series of entries, possibly related to a legal case or a historical record.

[illegible]

٢٥

2019 3rd yr. Final

BURMESE
CLASSIC

১. ১৯৩০ সালে ১০০০ টি
 ২. ১৯৩১ সালে ১২০০ টি
 ৩. ১৯৩২ সালে ১৪০০ টি
 ৪. ১৯৩৩ সালে ১৬০০ টি
 ৫. ১৯৩৪ সালে ১৮০০ টি
 ৬. ১৯৩৫ সালে ২০০০ টি
 ৭. ১৯৩৬ সালে ২২০০ টি
 ৮. ১৯৩৭ সালে ২৪০০ টি
 ৯. ১৯৩৮ সালে ২৬০০ টি
 ১০. ১৯৩৯ সালে ২৮০০ টি

my: 224
S. C. 10

(မဏ္ဍယ်လွှဲဒီ - (၁) နှစ်ခန့်က ... ရှေးခေတ်ဟောင်း ...)

